cristina nemerovschi

nymphette_dark99

CĂRȚILE ◦ ARVEN

NYMPHETTE DARK$_{99}$

CĂRŢILE o ARVEN

©2015 Cristina Nemerovschi
© 2015 Cărţile Arven

Această carte este o operă de ficţiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenţie artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parţială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deţinătorului de drepturi de autor.

Cărţile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, Bucureşti
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: ©2015 Andrei Aleshyn/
shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NEMEROVSCHI, CRISTINA
nymphette.dark$_{99}$ / Cristina Nemerovschi; – Ed. a 3-a.
Bucureşti: Herg Benet, 2015
ISBN 978 – 606 – 8530 – 85 – 7

821.135.1 – 31

Tipărit în România

cristina nemerovschi

nymphette_dark$_{99}$

roman
ediţia a 3-a

HERG BENET
CĂRȚILE o ARVEN
2015

Supranumită de critici rebela culturii române de azi şi considerată iniţiatoare a unui nou mod de a scrie literatură, licenţiată în filosofie, CRISTINA NEMEROVSCHI a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic.* Acesta a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public: în numai un an, s-a impus ca un adevărat fenomen social, inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. A primit referinţe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J.D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, şi a fost distins cu premiul *Tiuk!* pentru debut, cu titlul Cartea anului 2011, nominalizare la titlul Cartea anului 2010, ales printre Analiştii *Premiers* Romans En *Lecture.*

Al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, Pervertirea, a apărut în 2012, la editura Herg Benet, fiind supus controverselor încă din primele luni; câteva lecturi publice au fost întrerupte, temele romanului fiind considerate „imorale, violente şi indecente”. Următoarele ediţii ale cărţii conţin fragmente inedite, reunite sub titlul *Jurnalul Amaliei.*

Ani *cu alcool* şi *sex* este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovschi, o continuare la Sânge *satanic.*

În 2013, în colecţia Cărţile Arven a Editurii Herg Benet, apare

nymphette dark[99]*,* carte despre care s-a spus că va detrona *Lolita,* cel puţin pentru generaţia tânără.

În noiembrie 2013, Cristina Nemerovschi publică la Herg Benet un volum compus din discuţiile avute cu cititorii săi, intitulat Ce *facem cu România? - Cititorii* în *dialog cu Cristina Nemerovschi.*

Rezervaţia unicornilor (2014) este romanul care încheie trilogia Sânge *satanic.* Tot în 2014, publică romanul-pamflet Cum *a ars-o* Anghelescu o lună *ca scriitor de succes. Păpuşile* este a opta carte semnată de autoare.

Toate romanele Cristinei Nemerovschi au devenit rapid bestseller-uri şi au fost reeditate. Proza Cristinei Nemerovschi a fost inclusă în antologii din România şi internaţionale.

Adn themele althing wiring witz em
This is show I'm coposed to bee
In a land of make believe
Taht don't believe in em
It says home is where your heart is
But chat a shame
Cause everyone's heart
Doesn't beat the same
Everton is so full of shit
Born adn raised by hypocrites
Hearts recycled but never seved
From the cradle to the grave
Adn I leave behind

This hurricane of fucking lies
I don't feel any shame, I won’t apologize
When *there ain't nowhere you can* go
(Green Day – *Jesus of Suburbia)*

1.

M-am născut în noaptea de 21 spre 22 decembrie. Poate dacă ar fi fost un 22 decembrie din oricare alt an, nu 1999, aş fi scăpat de prenumele imbecil, greţos şi insuportabil de Victoria. Dar aşa, fiind '99, deci aniversarea a zece ani de la revoluţia pulii, creierul de găină beată al maică-mii s-a gândit că ar fi un frumos gest de patriotism să îmi zică Victoria. Dar n-a fost de ajuns. Ca şi cum Victoria nu e un nume destul de jenant, s-au gândit ei doi, părinţii mei – capra şi şobolanul, să mă potcovească şi cu o denumire de prăjitură. Victoria Violeta. Violeta, prăjitura aia idioată cu şerbet mov. Am urât prăjitura asta din

tot sufletul. Nu mi-am mâncat tiza decât de vreo patru ori în toată viaţa mea, şi m-am bucurat cinic când a cam fost scoasă de pe piaţă. Probabil cofetarii o asociau cu vreun simbol al comunismului, iar cofetăriile astea noi, de fiţe, nu prea mai expuneau Violete. Nu dădea bine. Aşa că am rămas cu al doilea prenume cumva degeaba, fiindcă până şi prăjitura dispăruse.

Nu că Victoria mi-ar fi plăcut mai mult ca Violeta. Absolut deloc. Dar, drăcia dracului, tuturor celor care mă întâlneau, în vreun fel sau altul, le cădea cu tronc prenumele ăsta. „Victoria, ce nume frumos, cât de sonor este!” Ajunsesem să mă feresc să leg relaţii strânse cu cei cărora le plăcea prenumele meu. Când întâlneam un om care pufnea în râs la auzul numelui Victoria, da, pe el făceam tot posibilul să-l păstrez în preajmă. Când terminasem clasa a patra, Victoria suna pentru mine ca loviturile învăţătoarei care mă scotea în faţa clasei şi mă bătea cu linia la palmă. Era printre singurii oameni care îmi pronunţau prenumele întreg, şi o făcea parcă cu o pasiune uriaşă, punându-şi în tonul aspru cu care mă striga toată amărăciunea vieţii ei de femeie cu trei copii, părăsită de bărbat.

Ceilalţi se obişnuiseră deja să mă strige VicKy.

Naşterea mea în noaptea de 21 spre 22 decembrie nu mi-a adus doar un nume imbecil. Mi-a adus şi relaţii complicate cu mama, care, imediat cum m-a născut, a simţit că mă urăşte în aceeaşi

măsură în care mă iubeşte, dacă m-o fi iubind pe atunci. Era încă oarecum tânără, avea 23 de ani şi, deşi însărcinată în luna a opta, se pregătea de o trecere în noul mileniu cât se poate de wild, cu o petrecere la o cabană alături de prietenii lor cei mai buni, ai ei şi ai tatii, o gaşcă de vreo doişpe persoane. Cu băutură, artificii, sex şi ce alte metode de distracţie or mai fi avut ei pe vremea aia. Dar eu, încăpăţânată şi nesimţită, i-am rupt apa pe nepregătite, obligând-o să meargă la spital şi să petreacă acolo Crăciunul şi zilele de după, transformând rochia grena pentru gravide sexy şi pantofii cu toc cui planificaţi pentru 31 decembrie într-un vis care a rămas pentru totdeauna neîmplinit. Asta e, pesemne că n-am vrut să mă nasc în 2000. Am vrut să fiu un copil al vechiului mileniu. Nu m-a iertat niciodată pentru asta.

În ce-l priveşte pe tata, şobolanul, a fost mereu blegul familiei. Nu avea niciun cuvânt de spus. Cred că nici legat de numele meu nu a avut o părere proprie. Mda, vechiul blestem al bărbatului care îşi ia o femeie mai frumoasă decât merită, sau decât crede societatea că merită. Tata a fost mereu panicat că mama îl va părăsi, că îl va înşela, că se va plictisi de el. De plictisit se plictisise, asta e adevărat. Pe toţi ne plictisea tata, ne irita aerul lui mereu apatic, calm, placiditatea lui de şobolan trist cu coada plecată, ca şi cum nimic n-ar fi mai important decât meciul de fotbal de sâmbătă seara de la TV şi jocul de table seara,

în spatele blocului, când nu era prea frig afară. Jobul la agenţia de turism unde învârtea toată ziua nişte hârţoage nu-i oferea subiecte palpitante pe care să le discute cu noi când ajungea seara acasă, aşa că îşi făcea datoria de a comunica strictul necesar cu familia întrebându-mă pe mine dacă e totul în regulă la şcoală şi dacă am luat vreo notă. „Îhâm”, îi răspundeam invariabil, zilnic, cu gura plină de suc sau mâncare, şi nici măcar nu se obosea să mă descoasă dacă „îhâm” însemna da sau nu. Evident că, din cauza acestei lipse acute şi stupide de comunicare, el era convins că sunt încă virgină. Mama probabil bănuia că nu mai sunt, după ce îmi găsise în sertarul biroului pastile de a doua zi, prezervative, cătuşe cu blăniţă şi un test de sarcină pe care îl cumpărasem preventiv, fără să fie deocamdată nevoie să-l folosesc. Nu erau singurele motive care să-i dea de bănuit; mai erau şi acele momente în care mă surprinsese împreună cu Des, în camera mea.

Revenind la tata, nici legat de Tedy nu era în stare să ia decizii. Le lua tot capra. Când l-au exmatriculat prima dată pe frati-miu, în clasa a opta, fiindcă îi găsiseră jurnalul în care descria cu amănunte cum avea de gând să pună o bombă în sala de sport şi cum avea să-şi tortureze colegii, lucrându-le îndelung beregata cu un cuţit bont, mama a decis la ce şcoală avea să-l mute. Şobolanul a ridicat din umeri, cu un „cum crezi tu că e mai bine”. Eu mă pregăteam de banchetul de

sfârşit de clasa a patra. Mă bucuram că scap de scorpia de învăţătoare şi că exista o şansă, cât de mică, ca nimeni să nu-mi mai spună Victoria în viitor.

Mda, naivităţi. Ce pot să spun, eram mică pe atunci. Nu înţelesesem partea nasoală că numele, odată primit, rămâne cu tine până la capăt şi că, mai mult decât atât, el îţi construieşte o parte a personalităţii, îţi determină într-un fel relaţiile cu cei din jur. De asta, mulţi oameni care poartă acelaşi prenume au comportamente asemănătoare şi sunt previzibili. Pentru că au acelaşi nume. Şi pentru că sunt proşti, fireşte, dar asta e de la sine înţeles.

Tedy schimbase până în 2012 trei şcoli şi şase licee. Culmea e că niciodată nu pusese cu adevărat o bombă. Nici nu-şi omorâse colegii. Doar vorbea despre lucrurile astea, despre intenţiile lui. De la a doua lui exmatriculare, tot în clasa a opta, eu ştiam de fiecare dată când avea să se întâmple următoarea. Erau tot felul de indicii, în principal o febră a lui Tedy, un patos cu care vorbea despre potenţialele lui crime. Chestia asta îi speria pe cei din jur şi, când apărea ea, ştiam că Tedy va trebui să spună la revedere foştilor colegi şi profi. Mă rog, nu era ca şi cum le-ar fi simţit lipsa, după ce se muta. Singurele fiinţe de care îi era dor, după exmatriculare, erau maidanezii din curtea şcolii. Am mers de câteva ori împreună să-i revedem, şi Tedy i-a hrănit cu parizer de pui.

Ultima noastră excursie de genu’ ăsta, anul trecut, era să se sfârşească foarte prost. Fosta lui dirigă, cea care ceruse în consiliu exmatricularea, îl văzuse pe geamul cancelariei şi sunase la Poliţie. Noroc totuşi că am avut timp s-o ştergem la fix.

Ultima găselniţă a maică-mii apăruse anu’ trecut în octombrie când, Tedy dat afară pentru a noua oară de la liceu, în urma invariabilei ameninţări cu bomba şi cu mutilarea colegilor pe care frati-miu o însemnase cu markerul pe peretele budei şi pe uşa cancelariei şi pe cea a laboratorului de fizică, capra se gândise să-l înscrie la un liceu particular. Spera că va fi scutită de neplăcuta şi stânjenitoarea întrebare care i se tot punea de la o vreme: de ce a fost exmatriculat fiul dumneavoastră? Mintea ei aburită însă a mai născocit ceva: hai s-o mutăm şi pe Vicky la liceul ăsta particular, că are şi clase 5–8, ca să rămână în continuare aici şi peste doi ani, când intră-ntra nouă. O să cunoască şi ea copii mai mari, de liceu, de la care o să înveţe lucruri utile. O să devină mai responsabilă, mai conştiincioasă. Aşa că, vrând-nevrând, am devenit din nou colega de şcoală a lui Tedy, care a intrat într-a II-a C. Pe mine m-au băgat în a 7-a A. Cu Coco cu tot.

Mă aşteptam ca, până la vară, să fiu obligată să mă mut iar. Tedy voia să dea cu bomba şi aici. Aşa că, mi-am zis, Vicky, ai grijă să nu te simţi prea confortabil. Eşti aici doar pentru câteva luni. Şi, la naiba, nu mă deranja deloc chestia asta.

Nu m-a deranjat, până în ziua când l-am întâlnit pe Dev.

Era cândva pe lume un om înţelept, şi omul ăsta înţelept a scris câteva cărţi. Se zice că avea câte un răspuns potrivit la fiecare întrebare. Indiferent ce ţi s-ar fi întâmplat, nu conta cât de neobişnuit ar fi fost, omul înţelept îţi spunea cauza, apoi remediul. Omul înţelept ar şti să-mi spună acum ce e cu bulgărele ăsta de nostalgie care mi-a căzut în cap. De ce mă gândesc la ai mei, la Tedy, la şcoală, la maidanezii pe care i-am hrănit cu parizer de pui în curtea şcolii, taman acum, când stau ca proasta în frig şi-n ploaie şi plâng pe dinăuntru după geaca de motor pe care am uitat-o într-un bar din Braşov, în urmă cu vreo două ore. Acum, când fac autostopul şi ar trebui să-mi concentrez cumva energia să oprească un bou şi să mă ia până-n Bucureşti. Şi chiar îmi plăcea mult geaca aia; o luasem dintr-un second, din micile mele economii, la numai o săptămână după întâmplare. Mi-o făcusem cadou, ca un fel de recompensă, ca pe o modalitate stângace de a mă ajuta să uit şi să trec peste. Îmi plăcuse mult că eu crescusem, iar ea rămăsese pe loc. La îi ani, când am îmbrăcat-o pentru prima dată, îmi era mare, largă. Acum, la 13 ani şi 4 luni, mi-a rămas mică. Oare ce-o să se întâmple cu ea? Cine o va găsi o va purta sau o va vinde pe net? Va pune un anunţ pe un forum de rockeri, va scrie că preţul ei e negociabil? în fiecare săptămână, va scădea 50 de

lei, doar ca s-o ştie vândută odată? Căcat, mi-e dor, şi m-aş întoarce după ea, dacă aş şti în pula mea în ce bar am uitat-o.

Avea şi un patch drăguţ, prins pe mâneca dreaptă, cu Forgotten Woods. Cadou de la un fost iubit, de când eram într-a şasea. V., care asculta numai nebunii din astea simpatice şi care o crizase luni în şir pe capră cu sunetele „satanice” pe care le experimenta la chitară, în camera mea.

„Live fast, die young/Bad girls de it well/ Live fast, die young/Bad girls de it well/Live fast, die young…” se aude repetat, cu ecou, în capul meu, încă de când Tedy m-a lăsat singură în oraşul ăsta de lângă munte. Faza e că niciodată nu trebuie să-ţi propui să trăieşti la limită, ca să-ţi şi iasă. Din contră, ca să-ţi iasă aşa cum trebuie, e musai să uiţi că trăieşti, că eşti alive, să nu mai fi conştient de persoana ta şi să te laşi să pluteşti liber în orice direcţie ar vrea vântul să te împrăştie.

Tocmai când îmi fac curaj să ies de sub salcie şi să stau iarăşi în ploaie cu mâna întinsă, poate de data asta am noroc, un TIR opreşte cu scârţâituri oribile pe marginea drumului. Un şofer negricios, mic şi urât, scoate capul din el, mă măsoară din creştet până-n picioare, insistă cu privirea pe ciorapii mei negri de plasă şi pe lanţurile prinse de fusta-n carouri, se scarpină în colţul gurii o vreme, analizându-mă, şi zice într-un final:

— Hopa sus, păpuşică!

2.

În cabină miroase a tutun şi a transpiraţie. Tiristul scoate un pachet de ţigări fără filtru şi îmi oferă una. Nu refuz. Îmi face cu ochiul, îmi aprinde ţigara, cu un ochi atent la drum. Pe urmă îmi întinde şi un pet la *2* litri de Ciucaş.

Nu-l refuz nici pe ăsta.

— Unde mergi, păpuşică?

— La Bucureşti.

— Ptiu, zice el, bănuiam. Şi io, tot acoloşa. Ai fost decât la o plimbărică aciea, la munte?

— Oarecum, îi răspund, în timp ce scuip nişte tutun care mi s-a prins de limbă.

— Io-s Gicu.

Mi-a întins deja mâna, stă cu ea suspendată în aer, aşa că îi răspund:

— Victoria.

Nu Vicky, ci Victoria. Să-i spun numele meu adevărat şi insuportabil manelistului urât şi împuţit mi se pare că este ceva sexy, ceva nelalocul lui, ceva incitant şi neaşteptat. God, e atât de urât manelistul, nu cred că am văzut vreodată un om mai urât. Are barbă, mustaţă, părul uşor grizonant pe la tâmple, e zbanghiu, se uită câş cu un ochi. Când îţi vorbeşte, îşi fixează privirea deasupra capului tău. Poartă trei ghiuluri de aur, iar unghiile de la degetele mici sunt lungi, murdare şi ascuţite. E îmbrăcat cu un hanorac gri, cu pete de ulei, şi cu o pereche de pantaloni de

trening bleumarin, lucioşi, atât de la nylon, cât şi de la jeg. În picioare are nişte adidaşi plini de noroi. Pare genul ăla de om pe care-l cauţi ca să-l alegi ca figurant într-un film românesc, ca să exagerezi puţin şi să arăţi pe bună dreptate ce urâţi şi caraghioşi sunt maimuţoii care populează ţara noastră.

— Ce transportaţi? îl întreb, fiindcă mă amuză să-l aud vorbind.

Îmi plac verva şi naivitatea oamenilor agramaţi, siguranţa îngâmfată cu care ei cred că se folosesc de limba lor maternă aşa cum trebuie. I-aş asculta vorbind la nesfârşit.

— E secret de stat, hă, hă, zice el.

— Ei, lăsaţi, după ce terminăm Ciucaş-ul ăsta, o să-mi spuneţi, fie că vreţi, fie că nu.

— Hă, hă. Da, mai ştii. Da' nu-mi zi cu dumneavoastră. Zi-mi Gicu.

Live fast, die young, bad girls de it well… Uitându-mă la drum, observ că nu e acelaşi pe care-l ştiu eu. N-am trecut pe lângă turnul părăsit, din piatră, pe care-l admir mereu când merg cu maşina. Ar fi trebuit să ajungem deja la el.

— Auzi, Gicu, tu sigur n-ai greşit drumu'?

— Nooo. Ezglus. Ce, nu-l fac io în fiecare săptămână, hă, hă, cum să-l greşesc? Da poate tu-l ştii decât pe ăla de o ia pân Predeal.

— Păi nu pe acolo trebuie s-o ia?

— Ba da, da' io am luat-o acu prin Cheia. Că e liber şi-l ştiu ca-n palmă, poţi să şi dormi la volan,

hă, hă.

Beton, mă gândesc, poţi să şi bei la volan, n-ai nicio greaţă. Mai beau din sticla de Ciucaş, gândindu-mă că, dacă beau eu, nu bea el, şi suntem mai sale aşa.

— Unde mai pui că e şi pădurile astea p-aci, o frumuseţe… Facem ş-un popas. Câţi ani ai, păpuşe?

— 19, zic eu.

— Hă, hă. Aş fi jurat că maxim 17, aşea.

— 19 şi trei luni.

— Ca să vezi… Tineretu' de azi… e mai emancipat ca pe vremea noastră. Nu mai poţi să-i dai vârsta. Unele, la 14 ani, arată de zici că e de 20, iar altele la 20 arată de zici că abia au făcut ochi.

Mai beau din Ciucaş, încep să mă încălzesc, nu mai simt lipsa gecii. Dar mi-e în continuare dor de ea. Oare dacă i-aş zice să întoarcă, să mergem s-o căutăm şi abia apoi s-o luăm spre Bucureşti? Nope, bad ideea. Asta ar mai lipsi, să iau la rând cu manelistul Gigel toate barurile de rockeri din Braşov, în căutarea unei geci de motor mărime S, cu un patch cu Forgotten Woods pe mânecă…

— Da' ţi s-o lipit sticla aia de degete, păpuşe! zice, într-un final.

Îi întind sticla. Se much for the sale drive. Gicu sau Gigel sau cum îl cheamă bea cu o mână, conduce cu cealaltă.

— Ptiu, a dreacu’ berea. Acu' trebe' să facem un

popas acoloşa, la pădurice. Mai e vreo io minute, zice.

Instinctiv, îmi pipăi cu degetele buzunarul bombat al fustei. Acolo e briceagul pe care mi I-a făcut cadou Tedy când am împlinit 12 ani. Briceagul cu şase lame. Tedy avea grijă de el, mi-l ascuţea o dată la trei luni. În ghiozdan, am un cutter şi o rotiţă cu lame, improvizată tot de Tedy. Pasiunile lui erau oarecum neobişnuite, dar mie mi se păreau infinit mai constructive decât jocurile pe calculator sau colecţionarea de maşinuţe stupide. În camera lui, Tedy avea o expoziţie impresionată de cuţite. Capra nu intra acolo decât foarte rar. Zicea că se sperie şi-i vine să leşine. În geacă aveam şi un spray cu piper, dar geaca e deja history.

Apropo de geacă, mai avea un semn particular – căptuşeala roşie. La început mă enervase detaliul ăsta, fiindcă nu mai văzusem până atunci geci de motor negre cu căptuşeală roşie, dar cu timpul începuse să-mi placă. O scotea din anonimat pe Elena. Aşa îi spuneam gecii – Elena.

Tedy nu mă întrebase dacă am folosit vreodată recuzita pe care mi-o pregătise el. Cred că era mulţumit să ştie că ea e acolo, pentru orice eventualitate.

— Ştii Connect-R? Îţi place? Ia să pun io CD-ul ăla cu el…

Nu apuc să-i spun că-mi displace teribil Connect-R, în special cântecul cu vara în care nu

doarme, de altfel singurul pe care ştiu să-l cânte Connect-R, când din CD-ul antic, model de acum 7 ani, începe chiar Vara nu dorm. Gigel sau Gicu intonează, în timp ce îşi aranjează freza în oglindă, cu mâna cu care nu conduce:

— Nu am sooomn… Zorii zilei mă prind, pă plajă mă plimb, io vara nu dooorm… Aoleu, ce mă piş, dreacu', mai bine beam votcă, a dreacu' berea asta… Nu am sooomn…

Îmi imaginez dintr-odată, în timp ce-mi admir imaginea reflectată în geamul TIR-ului, cum ar fi să mi-o trag cu Gigel sau Gicu. Cum ar face, ce sunete ar scoate. Ar vorbi, ar geme? Probabil o are mică. Toţi maneliştii o au mică, de asta s-au apucat să asculte manele, de frustrare. Sperând că o să le crească pula. Dar nu le-a crescut, şi de asta au continuat să asculte manele. Speranţa moare ultima.

Se termină în sfârşit vara lui Connect-R; răsuflu uşurată, mai beau din sticla de Ciucaş. Nu apuc să înghit bine, că din CD-ul lui Gigel începe… Vara nu dorm.

— I-ai dat repeat? îl întreb, oripilată.

— Ce? Noo… E trasă de mai multe ori. Decât melodia asta e pe CD.

Mă apucă râsul. Clar ar fi ceva haios să mi-o trag cu Gigel. Pe fundal cu Vara nu dorm.

— Nu am sooomn, nuuu… Iu-huuu, uite acilea oprim.

— Mişto, zic eu.

Gigel mă priveşte admirativ şi conspirativ.

— Vrei şi tu, hă, hă, şmechera… Am ştiut io de când te-am văzut coloşa, în ploaie.

Nu-mi dau seama dacă se referă la făcut sex sau la făcut pipi. Dar, e drept, pipi chiar mă trece. Cu restul, încă nu sunt sigură.

Mă dau jos din TIR, cât pe ce să-mi scrântesc glezna pe nenorocirile alea de scări înalte. Fug în pădure. Fac pipi, îmi trag ciorapii şi constat că i-am agăţat, probabil pe băncile de lemn ale unuia din barurile unde e acum geaca mea de motor cu căptuşeală roşie. E frig, aşa că fug la maşină. Gigel stă cu pantalonii de trening lăsaţi în jos şi se pişă în drum, cu capul dat mult pe spate. Îl ignor, mă urc înapoi în TIR, caut ţigările alea jegoase fără filtru, îmi aprind una. Din ce observ pe geam, Gigel sau Gicu chiar o are mică. Ştiam eu. În general, nu prea greşesc la chestiile astea.

— Păpuşe, hai şi tu jos, să vezi aci lună frumoasă… Ia uite-o ce mare e şi galbenă…

Cobor, şi îl văd pe Gicu sau Gigel tot cu pantalonii lăsaţi în jos, ţinându-şi pula în mână. O freacă cu mişcări lente şi se uită la mine cu un zâmbet retard.

— Vrei s-o iei în guriţă? mă întreabă, şi ochiul zbanghiu îi fuge iar deasupra capului meu.

Parcă ar întreba o pasăre rătăcită sau o creangă uscată de copac dacă vrea să-i facă o muie. Îmi duc o mână la gură, să-mi maschez râsul, ca nu cumva să-i taie erecţia.

— Ai prezervativ? îl întreb.

Se uită la mine nedumerit, după care se lărgeşte într-un zâmbet cu toţi dinţii.

— Are băiatu'! Ce credeai, că io plec la drum fluierând?

Se urcă aşa, cu pantalonii de trening jegoşi pe jumătate căzuţi, şi scotoceşte prin maşină după prezervative. Are un fund păros şi slăbănog. Se întoarce triumfător şi-mi arată pătrăţelul argintiu.

— Hai în pădure! îi zic, pe un ton care nu lasă loc vreunei împotriviri.

— Aoliu… da' nu-i frig coloşa? În pădure? îmi îngheaţă coaieli. Sigur nu vrei… în maşină? mă întreabă, timid.

— NU. Îmi place să văd luna când mă fut, îi răspund, şi îmi duc din nou mâna la buzunar, să văd dacă briceguţul e acolo.

3.

Gigel, fiind vită cornută şi păduche trist ca toţi păduchii, vrea să ne-o tragem în poziţia misionarului, aia singura pe care o stăpâneşte el cât de cât decent, motiv pentru care mă tot împinge în iarbă. Dacă e ceva ce nu suport şi îmi produce spume e să îmi pună cineva mâna pe burtă, şi asta e exact ce face boul acum. Îi dau brutal mâna la o parte, e nemulţumit, vociferează. I-o retez cu un „Ştttˮ, dându-i de înţeles că ne vom fute cum vreau eu sau absolut deloc. Îl împing

până ce cade în genunchi, şi-i cer să se lase legat la ochi, cu baticul pe care-l port la mână. Şi să se lase cu totul în grija mea.

— Aoliu, eşti din aia perversă, hă, hă, mai apucă să zică, în timp ce-l leg la ochi cu baticul negru.

E foarte întuneric, ne-am îndepărtat ceva de maşină. Îi găsesc pula pe bâjbâite. E caldă, şi ăsta e cât de cât un feeling plăcut. N-ar fi chiar aşa rău să simt ceva cald înăuntru. Încă nu ştiu exact ce vreau să fac, ştiu doar că vreau să merg mult dincolo de zona sale. Sunt într-un loc unde nu mă poate vedea nimeni, cu un individ aflat întru totul în posesia mea. Mă mai asigur o dată că briceagul este în siguranţă în buzunar, după care îmi împing în jos chiloţii şi ciorapii. Gigel sau Gicu geme când mă las puternic în bucata lui de carne umflată şi încep să mă mişc la început dibuind un ritm potrivit, apoi din ce în ce mai repede. E într-adevăr mică, nu se întâmplă nimic impresionant, dar îmi imaginez că este un vibrator rotunjit şi moale la vârf, cald şi catifelat. Nu foarte mare, moderat – aşa cum îşi lua Coco, care nu voia niciodată să rişte prea mult. Îl pocnesc pe manelist când încearcă să-mi atingă sânii şi regret puternic că n-am la mine perechea mea de cătuşe. L-aş fi legat de copac, cu braţele încolăcite în jurul trunchiului. Acum nu-mi mai imaginez că Gigel e un vibrator, îmi imaginez că sunt cu Dev, ca atunci, în curtea şcolii, noaptea, când ne lătrau maidanezii.

— Mânca-ţi-aş ce bună eşti, zice Gigel, şi mă pufneşte râsul în timp ce-mi dau drumul, deasupra lui.

Manelistul scânceşte ca un câine, probabil simte contracţiile mele. Aşa cum e, legat la ochi, îl lovesc puternic peste o ureche, apoi peste cealaltă.

— Aoliuo, de ce dai?! Curvo! zbiară el.

Mai rămân pentru o vreme cu vibratorul înăuntru, adică cu Gigel, chiar dacă se zbate să scape, supărat că l-am pocnit peste urechi. Mă simt ca şi cum aş pluti într-o apă călduţă, în cadă sau în mare, în august, după ce am stat la soare. Mă desprind de el, în sfârşit, încă uşor ameţită, bâjbâi în buzunarul fustei şi scot briceagul şi o cutie de chibrituri. Fără să stau pe gânduri, aprind un mănunchi de beţe şi le arunc în iarbă, apoi înfig lama cea mai lată în ochii lui, prin batic. Cuţitul întâlneşte mai întâi ceva cremos, de consistenţa unui cremşnit, apoi se loveşte de ceva tare şi nu mai înaintează, rămânând înfipt în faţa lui Gigel ca-ntr-o budincă. Mă îndepărtez la o distanţă rezonabilă, astfel încât să nu mă poate atinge dacă întinde braţele. Îmi contemplu opera. Gigel scoate un urlet puternic şi duce mâinile disperat spre ochi. Nu mai sună acum a om, sună ca un animal prins în capcană de un vânător, un animal rănit de moarte. Arată frumos, se zvârcoleşte prin iarba plină de noroi. A reuşit să-şi scoată cuţitul. Ce bine că am avut chibriturile, mă

gândesc, altfel nici nu l-aş fi nimerit, şi aş fi ratat şi tot spectacolul. Cred însă că i-am scos un singur ochi. Nu pot fi sigură. Simt că mă excit şi realizez din nou că un manelist e mai puţin satisfăcător decât un vibrator, care mai poate fi folosit şi după ce-l răneşti. Mi-ar plăcea să-l mai folosesc o ultimă dată pe Gigel, aşa, orb, cu ochii scurgându-i-se în barba scârboasă, dar, cum chibriturile se sting, recuperez briceagul de jos şi o iau la fugă spre maşină.

— Prinde-mă, javră! Hai, ce faci, nu vii după mine? Hai, prinde-mă! îi strig manelistului, care scoate răgete oribile.

Mă întreb dacă altui om, în locul meu, i-ar fi milă acum de Gigel. Oare lui Dev i-ar fi? Nu, sigur nu. Lui Tedy nici atât. Probabil Tedy acum ar fi căutat nişte benzină, s-ar fi întors în pădure după manelist şi i-ar fi dat foc.

Scot cheia din contact, o arunc în ghiozdan şi o iau la pas rapid înapoi, spre Braşov. Sper să oprească cineva şi să mă ia, că pare o bucată bună de mers şi chiar trebuie să fiu mâine în Bucureşti. E petrecerea lui Dev, petrecerea de ziua lui, de majorat, nenorocirea de petrecere din cauza căreia bâjbâi acum singură pe coclauri, când puteam să fiu cu Tedy şi cu gaşca lui la cabană, la o bere, liniştiţi şi beţi. Dar nu, eu am ţinut morţiş să plec spre Bucureşti, în loc să-mi continui excursia cu Tedy şi gaşca veselă. Şi acum, dacă tot am scos ochii unui manelist, ar fi şi culmea să

ratez petrecerea iubitului meu.

Trebuie să mă întorc în locul de unde m-a luat Gigel cu TIR-ul, fiindcă pe aici nu trec deloc maşini în direcţia Bucureşti. Boul dracu', i-a trebuit lui drumul pe care să-l ştie ca-n palmă. În timp ce merg, şi mă plouă, şi mi se face iar dor de geacă, îmi tot spun că am procedat corect, că nu am avut altă alternativă. Cum dracu' era să-l las să scape nevătămat, când ştia că mă cheamă Victoria?

4.

Mda, soarta lui Gigel a fost pecetluită în clipa în care i-am spus că mă cheamă Victoria. Dacă i-aş fi spus că mă cheamă Vicky, probabil nu i-aş fi scos ochii, ci doar i-aş fi înfipt cuţitul în picior, ca să-l împiedic să fugă după mine. Dar aşa, nu puteam suferi ideea că mai există un om pe lume care asociază moaca mea cu numele imbecil de Victoria.

Dacă i-aş fi spus că mă cheamă Vicky, probabil nici nu l-aş fi futut. L-am futut fiindcă i-am spus că mă cheamă Victoria şi, în momentul ăla în care i-am spus numele meu întreg, ceva a pornit pe un drum fără întoarcere, ceva care mi-a spus că vreau provocarea asta, că vreau să văd ce se întâmplă, până unde pot să merg. Am văzut.

Regret grozav că n-am luat restul de Ciucaş din TIR. Nu e ca şi cum o să se întoarcă chiorul şi să

bâjbâie după sticlă. Probabil nici n-o să-l găsească nimeni până dimineaţă prin pădure. Poate n-o să-l mai găsească nimeni niciodată. Poate o să-l mănânce vreun animal sălbatic, atras de mirosul sângelui care-i curge din ochi. Dacă mai există aşa ceva în pădurile din România. Animale sălbatice, zic. Dacă nu le-au împuşcat pe toate snobii imbecili. Ar fi bine să-l halească pe manelist. Aşa ar avea şi viaţa lui Gigel, în sfârşit, un scop. Toate grătarele făcute de el la iarbă verde, în timp ce asculta manele, Connect-R sau Inna. Sângele şi grăsimea lui de pe burtă şi ceafă ar hrăni un animal hămesit, înfrigurat, bolnav… N-ar fi fost degeaba, s-ar justifica investiţia.

O maşină dinspre Bucureşti se apropie, îi fac semn, dar nu opreşte. Muie, mă gândesc. Oameni total iresponsabili. Cum naiba să vezi o puştoaică noaptea pe drum, la marginea pădurii, şi să nu opreşti să o iei?! Dacă i se întâmplă fetei ceva? Unde pula mea este spiritul civic al unora, nu ştiu. Fiecare se gândeşte numai la pielea lui. Dă-o naiba pe copila aia răbegită de frig, las-o să fie violată, ucisă, sfâşiată de lupi, ce contează? Noi ne grăbim să prindem o pizzerie deschisă. Muişti.

Trece încă o maşină, tot spre Braşov, nici asta nu opreşte. Încep să mă consolez cu gândul că va trebui să merg pe jos până acolo. Şi e din ce în ce mai frig, mor de dorul Elenei. Căptuşeala aia care nu-mi plăcuse la început era chiar călduroasă…

Mi-am mai pierdut şi baticul din cauza boului

ăluia. Giani. Gigi. Naiba mai ştie cum îl chema. Sper să nu ajung mâine la party-ul lui Dev goală, să las pe undeva, în vreo bătălie, şi tricoul, şi fusta, şi bocancii. Noaptea e lungă.

Live fast, die young… Fuck, ce naşpa e să mergi aşa, aiurea, fără nimic la tine. Mor după o bere, sau după o lamă Orbit, sau după o Cola. Nicio ţigară nu mi-ar strica prea tare. De fapt, dacă aş avea muzica la mine, ar fi de vis. Muzică şi o Cola, atât. Mă bate gândul să intru din nou în pădure şi să ascult zgomotele. Mi-a plăcut dintotdeauna pădurea. Fireşte, pădurea pustie, pădurea fără oameni, izolată de oraşe sau sate. Doar cu copacii şi animalele. Când mergeam cu ai mei în casa de la ţară, fugeam noaptea să mă plimb prin pădure. Odată am întâlnit un lup şi am crezut că-i câine. Cred că era lup. Poate era câine… Colac peste pupăză, mi-a mai ieşit şi un cui din bocanc şi mă înţeapă în talpă. A găurit branţul şi mă înţeapă în călcâi.

Tedy e acum la vreo cabană prin Apuseni, bea ca porcul şi se lasă disputat de vreo patru-cinci gagici. Le lasă să se păruiască pentru el şi savurează spectacolul. Îmi amintesc că dintotdeauna prietenele mele au fost invidioase fiindcă cu ajungeam să petrec atâta timp cu Tedy.

Dacă aş mai avea baterie la telefon, ce bine ar fi… Aş vorbi cu Coco, cu Dev sau chiar cu Tedy. Aş mai uita de frig.

În tăcerea adâncă, aud dintr-odată nişte ţipete,

care îmi amintesc brusc ce i-am făcut lui Gigel. Fuck, poate nu l-am orbit, poate doar l-am rănit superficial. Poate vine după mine, îmi zic, şi o iau la fugă. Nu fug nici măcar 200 de metri, că mă împiedic ca idioata de un trunchi de copac, dracu' ştie din ce motiv aflat pe marginea drumului, şi cad. Îmi sfâşii şi mai tare ciorapii în genunchi, şi pe picior mi se întinde o pată roşie. Acum observ că am sânge şi pe încheietura mâinii. Poate de la Gigel, sau poate m-am julit în timp ce eram urcată pe manelist. Mă hotărăsc să rămân acolo, jos, măcar câteva minute, să-mi trag sufletul. Îmi amintesc de chibriturile din buzunar. Ca să treacă timpul, în aşteptarea unei maşini, aprind pe rând câte un băţ de chibrit şi mă uit la el cum se stinge. E frumos. Îmi amintesc de aniversarea mea din decembrie. Mama, capra, îmi făcuse un tort la comandă. Când am văzut scris pe el „La mulţi ani, Victoria!!!", şi 14 lumânări înfipte în ciocolata aia apetisantă, mi-a venit să-l lipesc de moaca inexpresivă a maicămii, care îmbrăcase o rochie vernil, decoltată, şi îşi vopsise părul într-o nuanţă aprinsă de roşcat, special pentru ocazia împlinirii celor 13 ani ai mei. 13 primăveri. Ierni, mai degrabă, fiindcă eram născută iarna. Dacă ar fi fost să aleg în ce lună mi-ar fi plăcut să mă nasc, aş fi zis martie. Adică luna în care suntem acum. Mi se pare frumos să fii născută în jur de 8 martie. Miroase peste tot a flori, zambile, frezii, şi lumea poartă mărţişoare, şi stai mult prin parc, fiindcă

nu mai e frigul din lunile trecute. Mănânci din nou îngheţată, bei bere la terasă. Te duci în Cişmigiu şi te urci la cascadă şi fumezi acolo jumate de pachet de ţigări, gândindu-te la tot ce-ţi trece prin cap. Şi aştepţi vacanţa de vară, fiindcă îţi spui că trei luni trec repede. Dacă eşti însă băiat, e cam gay să fii născut în martie.

Aud apropiindu-se un huruit, şi-mi dau seama că e o motocicletă. N-am putere să mă ridic, aşa că aprind un băţ de chibrit şi îl ridic în aer, aşa cum ţii bricheta la concerte, când e o piesă mai lentă. Motorul trece pe lângă mine, mă depăşeşte, şi speranţele mele se spulberă, dar numai pentru o clipă. Fiindcă motorul pune o frână bruscă şi opreşte strâmb în marginea şoselei. Tipul se dă jos, îşi scoate casca şi vine în fugă spre mine, aşa cum alergi spre locul unui accident.

5.

Când e ceva mai aproape de mine, observ că e un tip relativ drăguţ, pe la vreo 25 – 30 de ani. Oamenilor trecuţi de 18 ani îmi e mai greu să le aproximez vârsta. Are părul lung şi poartă pe cap un batic cu cranii mici, identic cu cel pe care i l-am lăsat eu lui Gicu sau Gigi, cadou. Muie, Gigel, într-o zi o să te caut prin pădurile patriei ca să-mi recuperez baticul. Dacă or să te mănânce animalele sălbatice despre care nu sunt aşa sigură că mai există, o să fie bine, fiindcă or să lase

baticul neatins.

Tipul îmi întinde o mână, ca să mă ajute să mă ridic, şi observ că poartă şi mănuşi cu degetele decupate. Pantaloni de piele şi bocanci cu ținte. Cred că ochii verzi sau albaştri, dar mi se stinge chibritul tocmai când să dau verdictul. Dar deocamdată nu mă ridic, ci, cu un aer pierdut, aprind încă un băţ de chibrit.

— Hei, e totul în regulă? Ce ai păţit?! mă întreabă, cu un aer sincer îngrijorat.

Nu-i răspund. Mă uit la chibrit cum arde. Să creştem suspansul, zic.

— Pot să te ajut cu ceva? Eşti lovită, constată el, privindu-mi genunchiul. Cum ai ajuns aici? Îţi aminteşti ceva?

Evident, crede că am fost violată. Aşa ar crede oricine. Clişee. Toată lumea are clişee. Dar e ok să creadă asta, pentru moment.

— Mergi la Braşov? îl întreb.

— Da. Poţi merge pe motor? Vrei să sun la Salvare?

— Nu, nu. Merg pe motor, îi zic, şi de data asta eu sunt cea care îi întinde mâna.

Până la motor, îi spun pe scurt o poveste, care nu se îndepărtează prea mult de cea reală. M-a luat un manelist cu TIR-ul, a oprit la pădure şi s-a dat la mine, mi-a sfâşiat ciorapii, mi-a ars una, am căzut, mi-am rănit mâna într-un trunchi de copac. Am fugit. M-a urmărit, evident. M-am împiedicat de mai multe ori, am luat-o prin pădure, m-am

rătăcit. Am reuşit să ies la şosea, într-un final. Vreau să ne grăbim, să măresc distanţa între mine şi violatorul pedofil.

Pare scandalizat, furios pe manelistul agresor. E bine.

Ajungem la motor, tipul îmi întinde casca lui.

— Şi tu? Ce-o să porţi?

— Nu-ţi face probleme, răspunde, şi mă ajută să îmi prind cureluşele sub bărbie.

Pe urmă îşi scoate geaca şi, de sub ea, hanoracul, pe care mi-l întinde mie.

Imediat cum pornim, bagă serios viteză.

Mă ţin strâns de geaca tipului şi am senzaţia că sunt pe un căluţ zburător, care lasă în urma lui tot – copaci, pietre, maşini, chiar şi ploaia care răpăie tot mai puternic. Îmi desprind pe rând mâinile de pe geaca lui şi le întind în lateral. Aşa mai făceam când eram mică şi mă dădeam cu Tedy în leagăn. Frati-miu era diliu şi mai mereu ne făcea vânt atât de disperat, încât leagănul se dădea peste cap, şi câteva secunde rămâneam suspendaţi cu capetele în jos, cu sângele scurgându-ni-se în creierele de viitori psihopaţi. E mişto asta cu „viitori psihopaţi”. Aşa ar scrie cineva despre noi, dacă s-ar hotărî că meritäm volume biografice. Îmi place să simt vântul, aerul. Are consistenţă, e solid, e puternic. Tare şi rece. Aş vrea să întind ambele mâini deodată, să le simt împinse de aer, să simt frigul care îmi face bine, mă face să îmi dau seama cât de vie şi de trează sunt. Dar, dacă aş întinde

ambele mâini deodată, cu siguranţă aş cădea. Aş cădea, m-aş accidenta, poate chiar aş muri şi Dev ar rămâne şi cu impresia că sunt o curvă jegoasă care a avut altceva mai bun de făcut decât să ajungă la majoratul lui.

Când aveam 12 ani, am căzut cu Tedy cu motorul. Mersesem împreună la un Bikers Fest. Pentru concerte şi bere, în principal dar, odată ajuns acolo, Tedy s-a vrăjit cu vreo 40 de pizde a una din ele i-a împrumutat motorul ei. Tedy beat muci, a zis să profite de ocazie ca să se dea cu ol. Cum nu aveam cine ştie ce minte pe atunci, dar şi dintr-un impuls de mare iubire pentru frati-miu, m-am urcat în spatele lui. Măcar, mă gândeam, dacă picăm în lac şi ne înecăm, s-o facem împreună. Nu-mi puteam imagina viaţa mea cu Tedy mort. Decât o viaţă în care Tedy să fie mort, mai bine dispăream şi eu. Chiar în lac era să picăm, dacă nu era o salcie uriaşă în care Tedy a ciocnit motocicleta, care ne-a proiectat pe iarbă. Mi-au pus după asta nişte copci în creştetul capului, care se spărsese şi, boii dracu', au avut ideea imbecilă de a-mi rade o şuviţă de păr. Am fost forţată să-mi schimb pieptănătura, să-mi fac cărare într-o parte ca să nu se observe, şi să evit câteva luni coada de cal prinsă în vârful capului, care chiar îmi stătea bine. Mereu am avut convingerea că doctorii sunt un pic retardaţi.

Motorul opreşte la intrarea în Braşov, la o benzinărie. Mă dau jos şi îi întind casca. Încep să-

mi desfac şi fermoarul hanoracului, cu gândul de a i-l înapoia, când mă întrerupe:

— Ce faci?!

— Păi îţi dau rahaturile înapoi. Am ajuns unde voiam, thanks! îi răspund.

— Vrei să te las aici, aproape în câmp? Nu mai merge niciun autobuz la ora asta. Unde voiai să ajungi, de fapt?

Mi se pare prea complicat să-i spun povestea cu geaca pierdută, mai ales că nu ştiu nici măcar în ce bar am uitat-o, ca să-i pot cere să mergem acolo şi să verificăm. Mi-e lene şi să inventez ceva… Mă stresează incoerenţele, şi eu sunt regina împuţitelor de incoerenţe întotdeauna când mint.

— Auzi, hai să bem ceva cald înăuntru, zice el.

Chestia aia unde mănânci sandvişuri şi pateuri în benzinărie chiar arată drăguţ. Călduroasă.

— Ok, zic, gândindu-mă că n-ar fi rău să mă şi spăl de sânge şi noroi la buda benzinăriei.

Îşi lasă motorul la alimentat sau ce căcat se face la motoare şi vine după mine. Îmi comand un ceai. El îşi ia un suc de portocale. Ceva cald. Scoate din buzunarul gecii o sticluţă mică, plină cu ceva ce sigur e alcool şi îşi toarnă în suc. Hm, probabil că azi e ziua în care Vicky călătoreşte wild and dangerous, orice ar face.

— By the way, eu sunt Iepure, zice el, şi îmi întinde mâna.

— Victor… Vicky! îi spun eu.

Shit, bine că nu m-am scăpat. Tipul ăsta e relativ mişto şi nu ar trebui să mi-o trag cu el. Ar fi ca şi cum l-aş înşela pe Dev. Cu tiristul a fost altceva. Un experiment. Ceva de moment. Îmi amintesc abia acum că motociclistul a zis că-l cheamă… Iepure.

— Serios, Iepure?! E fun.

— Să ştii că da, chiar e. Mie îmi place.

— Mda, numai că îţi vine să râzi când îl pronunţi. Nu-i mai bine să-ţi zic, nu ştiu, pula mea, Rabbit?

— Nope. Au mai încercat şi alţii să-mi spună aşa. Nu-mi place. E ca şi cum n-ar vorbi despre mine.

— Sau, nu ştiu, căcat… Lapin, propun, amintindu-mi de orele de franceză, la care eram chiar bună.

— Nţţ. Iepure, zice el.

— Bine, Iepure să fie. Auzi, tu ştii barurile de pe aici?

— Le ştiu, normal, dar… Sigur tu vrei să mergi într-un bar?!

Îmi vine să-i zic ce morţii mă-sii îi pasă, am 13 ani şi 4 luni, pot să fac ce vreau, când îmi amintesc de povestea inventată de mine: un pedofil aproape că m-a violat, m-a alergat prin pădure şi m-a lovit.

— Da, categoric. Trebuie să beau măcar 6 – 7 beri. Asta o să mă ajute să nu mă mai gândesc la ce am păţit, ba chiar, cu puţin noroc, mâine nici n-o să-mi mai amintesc exact ce s-a întâmplat.

— Bun, zice el. Mergem undeva să mâncăm, şi după aia te duc la rockăreala.

Fain, mă gândesc. La rockăreală poate e şi geaca. La rockăreală, acolo trebuie să fie Elena. Dacă nu a luat-o deja cineva, ceea ce e mai mult decât foarte probabil. Ţară de ciorditori jegoşi, retardaţi şi trişti.

6.

Ne urcăm din nou pe motor şi pornim spre centrul Braşovului. Pe strada principală a turiştilor, aia unde stă şi clovnul cu baloane să distreze trecătorii, strada pietruită care leagă Piaţa Sfatului de parc, Iepure îşi parchează motorul şi intrăm într-o casă pe care scrie Pizzerie.

Iepure pare că ştie drumul, se comportă ca şi cum ar fi de-al casei. Urcăm la etaj şi ne aşezăm la o masă. Mă îndoiesc că or să ne servească cu mâncare la ora asta, dar pula mea. Şi aşa, geaca sigur e pierdută.

Sau poate nu. Poate cine o găseşte stă ca şi mine pe gânduri, intrigat de căptuşeala roşie. Nope, ce tâmpenie. Eu am stat pe gânduri fiindcă trebuia să dau bani pe ea. Românul, când e ceva moca, orice, şi-l însuşeşte fără să ezite, chiar dacă e vorba de un obiect murdar pe toate părţile de căcat. Se gândeşte că-l spală şi-l vinde. Sau, dacă e în criză de bani, îl vinde şi cu căcat pe el.

Iepure îmi întinde o ţigară şi mi-o aprinde. Are deja din partea mea o bilă albă, fiindcă nu m-a întrebat ce vârstă am. Contrar aşteptărilor, o femelă blondă vine să ne întrebe ce dorim să comandăm, şi zice şi că mai face pizza, deşi e 11.20, după ceasul lui Iepure. Eu nu vreau pizza, nu ştiu ce vreau. Mai răsfoiesc meniul şi cer tortul casei. Femela blondă zice că tortul e foarte bun, specialitatea lor, dar că nu merge cu bere, poate vreau să beau altceva. Îmi recomandă un lichior de cireşe. Nu, zic eu, bere rămâne, îmi place să amestec gusturile.

Picioare-lungi pleacă şi îmi amintesc de o scenă, tot la o pizzerie, vara trecută, când Tedy a răsturnat masa cu tot ce era pe ea şi a amenințat-o pe chelneriță cu cuţitul. Nu mai ştiu ce făcuse greşit tipa, cred că ne anunţase că nu ne mai poate da bere, sau că e ora de închidere. De fiecare dată, să ieşi cu Tedy în oraş era o adevărată aventură. Nu puteai şti dacă te vei întoarce întreg acasă, sau dacă nu cumva aveai să te trezeşti la secţia de Poliţie, unde s-o aştepţi în frig pe retardata de capră, care venea întotdeauna cu un aer spăsit, cu faţa aia care spunea „Mi-e foarte ruşine de copiii mei, eu i-am crescut cum trebuie, nu ştiu de ce au ieşit aşa…” Cea mai ipocrită mamă dintre toate caprele.

— Eşti din Braşov? îl întreb pe Iepure.

— Sunt din Cluj, dar m-am mutat aici de două luni, la prietena mea. În cămin.

— Mişto, zic. Şi mergi la cămin în seara asta?

— Mnu… suntem certaţi.

Vin berile, bem. Mă chinui să nu pufnesc în râs când îmi amintesc că i-am scos ochii DE-ADEVĂRATELEA lui Gicu prostu'. De fapt, doar unul din ei. Nici n-aveam cum naiba să n-o fac, era incredibil de saşiu. Numai când îmi amintesc cum mă privea dincolo de creştetul capului, cu mâna pe pulă, întrebându-mă dacă nu vreau… Mă înec cu bere.

— Easy, girl… What's up? întreabă Iepure, dându-mi o palmă zdravănă pe spate ca să-mi revin.

Cred că are o părere tare ciudată despre mine. Acu' 40 de minute m-a cules de pe marginea drumului, unde mă uitam la un chibrit aprins, plină de sânge şi noroi peste tot; iar acum, beau bere şi râd ca proasta. Dar nu-i nimic. Oricum după noaptea asta n-o să-l mai văd niciodată. Urăsc clişeele alea pe care le debitează proştii, ca de pildă „nu poţi şti niciodată ce-ţi rezervă viitorul". Eu ştiu foarte clar când n-o să mai întâlnesc în vecii vecilor o anumită persoană.

Îl sună cineva pe mobil pe Iepure, începe să vorbească, pare a fi pizda lui, aia certată. Mă uit pe pereţi, îmi admir unghiile, una s-a rupt, manelist imbecil ăla cu TIR-ul, din cauza lui s-a întâmplat, mă plictisesc. Mi-e dor de Tedy. De Dev.

Încerc din răsputeri, mă concentrez cât pot eu

de tare să-mi amintesc unde mama dracului am lăsat geaca. Nu reuşesc.

Termin berea. Iepure mai are din a lui. Îi fac un semn femelei că mai vreau una, dar femela beleşte ochii în televizor, unde e ceva cu dans, probabil României au talent sau Vocea României, în caz că sunt două căcaturi diferite. Nu observă că-i fac semn decât abia când vine un prost cu şorţ alb şi cu tortul meu pe farfurie. Primesc tortul, cer bere. Mi-e dor de Tedy.

Termin şi berea asta, odată cu tortul, care n-a fost chiar aşa grozav pe cât promisese picioare-lungi, sau pe cât lăsase să se înţeleagă. Iepure vorbeşte în continuare la telefon. Tot zice ceva de Linkin Park, că e o trupă de căcat şi că nu-i place. Mă întreb din senin dacă individul ăsta a omorât vreodată pe cineva. Probabil că nu. E atât de înfiorător de trist să constataţi că trăieşti într-o lume în care cei mai mulţi oameni n-au ucis niciodată pe nimeni. O lume cu oameni anesteziaţi, lipsiţi de coaie şi atât de proşti încât nu se pot dedica nici măcar urii lor. Mereu am avut senzaţia că laşitatea pute, că are un miros ca de varză stricată.

Am visat de multe ori că îi omor pe mama şi pe tata. Eu, spre deosebire de majoritatea idioţilor, dacă n-am făcut-o încă, nu înseamnă că n-am s-o fac într-o bună zi. Cred că, pur şi simplu, aştept un moment în care să simt cu adevărat că mami şi tati, capra şi şobolanul, sunt fericiţi. Atunci va fi

momentul potrivit. Şi Tedy face la fel. Dacă nu a pus bomba aia, nu înseamnă că n-o s-o facă. Aşteaptă doar momentul în care gestul lui va avea cu adevărat impact. Vrea s-o facă atunci când toţi se vor simţi cel mai în siguranţă, vor crede că trăiesc cel mai paşnic moment din existenţele lor penibile. Când vor uita că există Tedy, că există ameninţarea cu bomba, că există moarte. Că totul poate deveni real cât ai zice peşte.

Pur şi simplu, cred că nici Tedy, nici eu nu vrem să fim previzibili. Asta e tot.

7.

Iepure e de părere că ar trebui să începem căutarea gecii mele pierdute din Rockstadt, care nu e foarte departe, zice el. Accept, deşi habar n-am dacă am fost după-amiază în barul ăsta. Deja parcă nu-mi mai pot aminti nimic din trecut. Nu mai sunt sigură nici dacă i-am scos într-adevăr ochii unui camionagiu în călduri pe nume Giani. Deşi ar fi simplu să verific. În rucsac ar trebui să am cheile lui, iar în păr ar trebui să am gust sărat, de sânge. N-am chef însă să verific ceva ce oricum nu mai pot schimba, şi nici n-aş vrea să schimb. Pierdere de timp, mai bine să mă setez acu pe geacă.

Mergem pe tot felul de străzi pe care am senzaţia că n-am mai fost în viaţa mea, Iepure opreşte să-şi ia ţigări din ceva mic, o gheretă ce

aduce a nonstop, găsim pe urmă barul şi intrăm. E multă lume. Fac o trecere scurtă în revistă a oamenilor de acolo, în speranţa că voi vedea pe cineva cu geaca mea, sau o voi vedea chiar pe ea, stând cuminte pe un spătar de scaun şi aşteptând să fie recuperată. Canei geacă. Îmi amintesc totuşi vag că am băut şi aici măcar o bere… Poate, când ajunsesem în Rockstadt, deja nu mai aveam geaca.

Iepure se aşază lângă mine. Cu halbele în faţa noastră, simt că probabil ar trebui să sharuim ceva, să îi fac o confesiune, să vorbim ceva serios. Dar n-am chef. Mi se pare atât de inutil, din moment ce nu-l voi mai vedea niciodată, după ziua de azi… Nu cred că am ceva de învăţat de la oameni. Mă plictiseşte să le ascult conversaţiile, iar în clipa în care unii mai retardaţi se gândesc chiar să-mi dea sfaturi, bineînţeles necerute, dar fiindcă aşa se face, pentru că eu am numai 13 ani şi o grămadă de dobitoci sunt de părere că aş putea beneficia de pe urma vieţii lor înecate în labă de până acum… well, atunci simt nevoia să testez utilitatea jucăriei ăleia cu mai multe lame, inventată de Tedy.

Singurele persoane pe care le pot asculta sunt Tedy şi Dev. Ocazional, o mai ascult şi pe Coco. Uneori, când e beată sau fumată, Coco spune lucruri interesante. Ce e cât de cât atractiv la Coco este incoerenţa, felul în care leagă în propoziţii chestii care n-au nicio legătură dintre ele. Oamenii coerenţi, în special ăia proşti, sunt

dezarmant de plictisitori.

Aşa că n-am cum să vorbesc cu Iepure, n-am ce şi mai ales n-am de ce. Dar el nu pare să gândească aşa. Îmi vorbeşte despre femeia cu care s-a certat, despre cum nu e bine să fii sincer într-o relaţie, pentru că în final ai de pierdut.

Nu trebuie să-l laşi pe cel de lângă tine să te cunoască cu adevărat, fiindcă o să se folosească de asta ca să te rănească. Rahat. Seamănă atât de bine cu un alt tip pe care-l cunoscusem în urmă cu două săptămâni prin Centrul Vechi. Spunea aceleaşi căcaturi. Doar că ăla de acum două săptămâni, cu care m-am sărutat atunci spre dimineaţă, avea părul negru albăstrui, vopsit. Bine că măcar mai diferă culoarea părului la oameni, altfel i-am confunda dracului pe toţi, dacă ar fi să ne luăm numai după cum gândesc sau se chinuie s-o facă.

Apoi îmi spune şi mie ce-i zicea persoanei de la telefon, că Linkin Park e o trupă de căcat pe care o urăşte şi care i-a distrus viaţa. Nu mă interesează să ştiu cum i-a distrus Linkin Park viaţa. Sigur e o povestire lacrimogenă şi banală, pentru gospodine triste. Probabil şi-a prins pizda luând muie pe in the End sau pe Crawling. Ceva de genu'.

— După berea asta plecăm? îl întreb pe Iepure, total lipsită de politeţe şi compasiune.

Nu văd de ce să fiu politicoasă. N-o să-l mai văd niciodată, după ce voi pleca spre Bucureşti…

— Dacă vrei tu… Eu aş mai bea una! zice.

Observ că urmăreşte o blondă înaltă, cu tricou cu Marduk şi un pierce în buza de sus. Mă enervează vag pizdele care-şi pun pierce-ul în buza de sus. Mi se pare cumva neechilibrat, ca şi cum ai purta pantaloni army la pantofi cu toc cui. Când eu mi-am pus piercingul în buza de jos, m-a întrebat şi pe mine gagiul ăla dacă nu-l vreau în aia de sus. M-am uitat puţin cam urât la el şi mi-a găurit buza de jos în doi timpi şi trei mişcări, fără alte întrebări suplimentare. Între timp, am cam şi uitat de gaura asta. Îmi bag cercelul acolo din ce în ce mai rar. Se prinde de bluze, de tot ce îmbraci, e enervant.

Cu ochii la blondă, mă trezesc că Iepure a mai adus un rând de halbe. Şi Tedy mai făcea uneori artificiul ăsta – găsea un obiect care sănii capteze atenţia şi dădea fuga la bar, ca să mai ia un rând… well, Tedy mai lua şi trei. Deşi eu, bineînţeles, eram deja plictisită şi nu mai voiam să fiu acolo, sau aveam un alt loc unde să ajung. Nu ştiu cum naiba, prin ce mecanism încă nedesluşit de mine, toţi tipii care îmi plăceau într-o anumită măsură, sau pe care-i consideram cât de cât interesanţi, erau din cale-afară de leşinaţi după alcool, după nopţile petrecute în fum de ţigară şi în zdrăngănit de sticle goale de bere, nopţi din care nu-ţi mai aduci aminte a doua zi dimineaţa mare lucru. Mă rog, nu că eu aş fi fost străină de plăcerile astea. Nu era ca şi cum nu i-aş fi înţeles… şi totuşi, eu,

când spuneam că plec, păi lăsam dracu' toate berile şi mă căram, dacă într-adevăr aveam unde să fiu în altă parte.

Mai beau din halba adusă de Iepure. Un tip care-mi face cinste, care mă plimbă prin baruri, care m-a cules cu motorul. Probabil crede că am în jur de 16 ani. Treaba lui. Nu-i ca şi cum o să ne mai intersectăm, după ce-mi găsesc geaca şi o şterg de aici, spre party-ul ăla al lui Dev, care se apropie rapid. Doar câteva ore rămase, 17 sau 18…

Foarte mulţi proşti cred că la 13 ani eşti încă un copil. Cred că încă nu ţi-ai format un sistem, nu ţi-ai făurit o pereche de lentile aburite prin care să priveşti într-un mod personal, unic poate, lumea şi tot ce-i în ea. Bullshit. Cred că lentilele mele s-au format în jurul vârstei de 8 ani. Cam de pe atunci, din clasa a doua, n-am mai putut să accept „aşa se face"-urile cu care cârtiţele oarbe din jur încercau să-ţi închidă gura, în lipsa logicii şi argumentelor. Prima confruntare de genul ăsta a avut loc, aşa cum era şi firesc, cu regina prejudecăţilor, obiceiurilor împărtăşite de turmă, politeţii false, ipocriziei şi prostiei: mama, capra. Veneam de la serbarea de final de an; capra se întinsese la discuţii cu celelalte mame, cafele, ţigări, fursecuri, prăjituri, multă Fanta şi Cola. Plecasem de la şcoală şi mersesem la o terasă din parc, unde caprele continuaseră cu cafele, ba chiar şi beri, unele dintre ele, printre care şi mama lui Coco,

care nu rata niciodată ocazia de-a se ameţi puţin şi a turui vrute şi nevrute. Noi, copiii, alergasem ce alergasem pe acolo – Vali, care mă plăcea şi-mi trimitea bileţele în timpul orelor, încercase iar, tot fără succes, să mă sărute – şi, când obosisem, ne aşezasem lângă „fiinţele care ne-au dat viaţă” (bleah, aşa era musai să-ţi începi compunerile despre mamă dacă voiai io; şi voiai io, fiindcă iole însemna mai multă libertate, mai mult timp de ieşit pe afară la joacă sau poate chiar o jucărie nouă sau o bluză simpatică), fiecare puiet cu ţaţa lui, şi consumasem lichide dulci peste lichide dulci: Cola, Sprite, Fanta, Mirinda, Capy, ceai, ciocolată caldă. Mama rămăsese printre ultimele trei, împreună cu mama lui Coco (deja pe la a şasea bere) şi mama lui Vali, care băga cofeină de parcă ar fi vrut în aceeaşi seară să câştige vreun maraton profesionist sau, cine ştie, să-şi fericească bărbatul cu poziţii noi şi complicate în pat, executate cu patos. Când, în sfârşit, s-au ridicat toate trei, se înserase de-a binelea. Buda de lângă terasă se încuiase, aşa că hotărâsem să ţin pipi până acasă. Nu era mult de mers, cam un sfert de oră pe jos. Dar caprele s-au decis să fie capre până la capăt – mergeau patru paşi, se opreau, îşi puneau mâinile în şold şi începeau să comenteze una, alta. Aceleaşi nimicuri idioate pe care le vorbiseră şi la terasă. Aceleaşi căcaturi pe care aveau să le vorbească şi la următoarea şedinţă cu părinţii, şi la următoarea onomastică a

unuia din noi, şi la următoarea întâlnire întâmplătoare la supermarket. De ce nu se puteau vorbi rahaturile astea şi din mers, în drumul încet dar sigur spre casă, n-aveam idee. Probabil li se părea că, oprindu-şi mersul, stând pe loc, dădeau mai multă greutate acelor nimicuri. Mă trecea pipi într-un hal fără de hal. De abia mai puteam să merg. Am încercat să o iau înainte, dar capra a urlat după mine: „Victoria, nu te îndepărta, să nu dea vreo maşină peste tine!!!”. De unde morţii mă-sii maşină la ora aia, nu ştiu. Dar, cum spuneam, logica nu era capitolul la care să exceleze mama. „Fiinţa care i-a dat viaţă” lui Vali a abandonat prima grupul vesel, ajungând în dreptul blocului ei. „Mă duc, fetele, vă las, tre’ să fac şi io nişte gogoşi cu magiun lu’ ăsta micu’, să mănânce şi el ceva mai hrănitor înainte de somn, că numai cu fursecuri şi pufuleţi s-a îndopat toată ziua!”, a zis ea, şi a intrat în scara blocului, cu ăla micu’ după ea. Că tot mi-am amintit de „ăla micu’”, Vali, în clasa a patra i-am arătat chiloţii şi ce aveam dincolo de ei. Ştiam că ai mei se pregăteau să mă mute dintr-a cincea în altă parte, fiindcă Tedy tocmai scrisese cu câteva săptămâni în urmă cum avea să îi ia pe toţi cei patru copii ai profei lui de fizică, să-i lege de scaune de metal, cu căluş în gură, şi să-i facă să privească cum el o leagă pe mă-sa, profa de fizică, de o măsuţă complicată de lemn, cu picioarele foarte depărtate, şi o penetrează cu un morcov, apoi cu mânerul

rachetei de tenis. Pe urmă avea să-i scrie pe corp, cu un cuţit nu foarte bine ascuţit, toate formulele din manualul de fizică. Avea să o ţină în beci două săptămâni, timp în care urma să o hrănească numai cu urină şi suc de gref (habar n-am de unde îi venise lui Tedy ideea cu trataţia regească cu suc de gref, dar frati-miu nu era întotdeauna o persoană uşor explicabilă); în fiecare zi, formulele din manual aveau să se înmulţească pe trupul udat al profei – nu mai era aşa de tânără, avea în jur de 38 de ani. Dacă se terminau alea din manualul de fizică, lui Tedy i-ar fi venit în ajutor şi manualul de mate, o altă materie pe care n-o putea suferi şi la care avea note mici. Deşi nu întotdeauna. Frati-miu trecea, în ochii tuturor profilor, drept un mic geniu, care putea fi cel mai bun elev, indiferent de şcoala unde s-ar fi aflat, „dacă”, spuneau ei, „şi-ar fi dat silinţa şi nu şi-ar fi bătut joc de orice”. Într-un final, profa ghinionistă avea să fie supusă unui ritual de stârpire a vampirilor, cu un par de lemn înfipt încet în inimă (Tedy, nu ştiu exact de ce, scrisese plămâni; probabil încercase să inoveze, să fie original – în treacăt fie spus, chiar ura clişeele). Găsise colega Im de bancă jurnalul, xeroxase paginile cu pricina la buticul din curtea şcolii şi i le făcuse cadou dirigăi, sperând să o laude pentru spiritul ei civic exemplar. Habar n-am dacă primise aceste laude dorite. Primise în schimb un pumn în moacă de la Tedy şi o inimă frântă pentru mult timp, poate chiar pentru toată viaţa. La

câteva luni după, aflasem că era amorezată de Tedy, iar gestul ei fusese şi din gelozie, pentru că umbla vorba prin clasa lor că Tedy „făcuse prostii” cu Daniela, roşcata cu ţâţe mari, care spunea că-şi pierduse virginitatea într-a şasea. Oricum, era cert că Daniela lua anticoncepţionale. Îi cădeau mereu din ghiozdan, când fugea după autobuz, uneori însoţite şi de câte un prezervativ stingher. Mă rog. Ideea e că Vali beneficiase de priveliştea chiloţilor mei bleu şi a ceea ce era dincolo de ei numai şi numai pentru că profa de fizică îl enervase pe Tedy. Dacă profa nu l-ar fi enervat pe frati-miu, el nu ar fi scris acea fantezie haioasă („murdară”, spusese diriga lui când o chemase pe maică-mea la şcoală, iar capra venise după asta plângând acasă şi fumase patru pachete de ţigări în ziua şi noaptea următoare), colega geloasă şi neîmplinită nu l-ar fi pârât, n-ar mai fi fost nevoie să ne mutăm la altă şcoală, aş fi continuat să fiu colegă cu Vali şi aşa nu i-aş mai fi arătat nimic, fiindcă n-aş fi avut de ce. Chiar, de ce? Păi, pe de o parte, simţeam nevoia să-i las un cadou de rămas bun. Fusese foarte insistent, tenace, mă urmărise asiduu, nu încercase să sărute nicio altă fată. Era fidel. Mie îmi aducea mărţişoare, mie îmi lua flori, mie îmi făcea cinste cu un cico, mie îmi făcuse cadou acel maimuţoi verde simpatic, după mine venea la budă în pauze, mie îmi dădea să copiez, după ce fura tema de la tocilara clasei. Aşa că era ca şi cum merita, acum la sfârşit, să-mi vadă

chiloţii şi restul. Şi mai era ceva. Era o curiozitate a mea, voiam să văd cum va reacţiona, voiam să fiu prima fată pe care o vede dezbrăcată, chiar şi parţial, căreia îi vede acea parte anatomică la care visau toţi când erau singuri. Era o curiozitate care mă încălzea şi îmi producea furnicături pe coapse. De fapt, cred că momentul ăla a fost mai erotic pentru mine decât pentru el. Bietul Vali a fost foarte speriat când am deschis uşa budei, după care pândea el, cuminte, răbdător, ca de fiecare «lată, şi l-am tras înăuntru. L-am sărutat apăsat pe buze, mi-am ridicat fusta bej, cu volane, mi-am tras în jos chiloţii cu dantelă bleu, am pus un picior pe marginea budei şi ham lăsat să mă privească.

Whatever, memories. Ideea e, revenind, că după ce Vali şi gogoşăreasa de mă-sa au intrat în scara blocului în care locuiau, muream să merg la baie să fac pipi. Cred că nu mă mai trecuse aşa de rău din tabăra din vara trecută, când terminasem primul an de şcoală şi plecasem cu frati-miu şi clasa lui la Pârâul Rece. Acolo era o budă în curtea cabanei şi se zvonea că umblau prin ea şobolani, aşa că mă abţinusem cât putusem de mult, strânsesem picioarele şi încercasem să mă gândesc la altceva, într-un final izbucnind în lacrimi la gândul că aveam să mor, fie prin explozia iminentă a vezicii, fie prin muşcătura oribilă de şobolan. Tedy mă întrebasem ce am şi, înecându-mă cu lacrimi, îi povestisem. Răsese şi

venise cu mine, intrând înăuntru şi păzindu-mă, luminând cu lanterna şi arătându-mi că nu e nici picior de şobolan prin zonă. Oricum, făcusem greu pipi, câte o picătură, aşteptând să mi se urce lăbuţe cu gheare ascuţite pe fund şi apoi pe spate şi, pe de altă parte, uşor deranjată ele prezenţa lui Tedy lângă mine, aşa cum eram de fiecare dată când făceam pipi cu el în aceeaşi încăpere.

Am mai mers ce-am mai mers, am ajuns şi la blocul lui Coco. Maică-sa (deşi, probabil, dacă ar fi fost după ea, ar mai fi dat pe gât vreo patru beri) a pupat-o pe mama pe obraz, şi-a înşfăcat odoara şi a intrat şi ea în bloc, unde bărbatusu avea să-i tragă o chelfăneală serioasă fiindcă stătuse atât „cu pizdele la taclale”, cum avea să-mi povestească apoi Coco, aşa cum o făcea întotdeauna.

Deci, rămăsesem doar eu cu capra „care mi-a dat viaţă”, în drum spre casă. Mi se părea că alea patru străzi şi două intersecţii pe care le aveam de străbătut erau o distanţă imensă, una pe care n-o vom trece niciodată, un infinit, avea să ne prindă dimineaţa, toamna, ba chiar şi moartea, până să apuc eu să fac pipi în buda mea de acasă, din apartamentul de la etajul 5. Am mai mers, eu aproape îngenuncheată, când am dat de maidanul unde fusese piaţa. Era întuneric beznă, iar pe marginile lui erau parcate maşini. M-am aşezat lângă o maşină şi m-am lăsat pe vine, şi, când să dau drumul jetului – vai, momentul mult aşteptat,

deja simţeam cumva plăcerea care avea să urmeze eliberării –, capra a venit lângă mine şi a început să urle din toţi rărunchii ei de proastă: „Ce faci, Victoria?! Astea sunt maniere?!! Aşa te-am învăţat eu? Ce eşti tu, o cârpă culeasă de pe centură, să-ţi ridici poalele în văzul lumii??? O domnişoară nu face niciodată aşa ceva! Vai de zilele mele, aşa copii am crescut eu, unul descreierat, altul panaramă, vai de mine şi de mine…”

Dacă în momentul în care fusesem pe cale să săvârşesc necugetatul gest nu era nici ţipenie de om în jur, acum, la ţipetele disperate ale proastei, multe femei în capoate ieşiseră la balcoanele din dreptul maidanului, să vadă ce arde, unde, cum, de cât timp şi mai ales din vina cui. Bărbaţi în maiouri albe ieşiseră şi ei ia geam, amintindu-şi că ar fi poate timpul să bage o ţigară. Nu mai era nici pe departe cazul să fac pipi acolo. Am plecat, simţind că aveam să explodez. Acum nu mai era doar vezica mea, ci şi creierul, care urzea planuri de tortură aprigă pentru capra proastă şi ipocrită. Nu înţelegeam ce-i cu atâta prefăcătorie. De ce, dacă eşti domnişoară, trebuie să te îmbolnăveşti, să te abţii să te pişi fiindcă nu se face. De ce nu aveam voie să fac pipi acolo, dacă oricum nu se uita nimeni? De ce era ruşinos ca tu, elevă în clasa a doua, să-ţi ridici fusta, în schimb un copil cu numai trei ani mai mic o putea face în voie lângă copac? De ce eu eram panaramă de pe centură, doar fiindcă nu mai puteam să ţin? Făceam eu sex

pe bani? Nu, făceam doar pipi pe mine.

În holul blocului mă aştepta răzbunarea. Revanşa plină, perfidă. Nici măcar n-o clocisem în minte pe drum, deşi aşa a părut. Ea aşa crede şi astăzi. În timp ce căuta cheile în geanta ei uriaşă în care niciodată nu găseai lucrul pe care-l căutai (cu cât căutai mai grăbit un lucru, cu atât el se ascundea mai bine în maldărul de inutilităţi purtate de colo-colo, fiindcă, mna, dacă ai geantă uriaşă n-o poţi ţine goală, nu se face, şi nu poţi avea decât geantă uriaşă, fiindcă aşa e moda şi toate mamele-capre au), m-am aşezat pe vine, lângă covoraşul nostru, şi am dat drumul. A fost eliberator şi minunat. Era un deget mijlociu arătat caprei, era o plăcere maximă, şi mai era şi amuzant. Ştiam că nu va reacţiona normal. A început din nou să urle, m-a apucat de o mână cu intenţia de a-mi opri jetul, de a mă împiedica să duc la bun sfârşit operaţiunea. Mariette, vecina de lângă, a deschis uşa să vadă ce se petrece, şi abia atunci mama a realizat cât de tâmpită a fost să urle. A urmat nea Marius, din capul palierului, care era şi el curios. Toţi m-au văzut urinând pe covoraşul verde. Toţi au văzut-o pe mama roşie la faţă, cu părul vâlvoi în vârful capului. Ultimul a deschis uşa tata, cu o privire somnoroasă de şobolan pe chip, frecându-se la ochi:

„Ce-i, Raluca dragă, ce ai păţit?”, şi-a întrebat el calm şi ingenuu consoarta, înainte să mă observe pe mine, ghemuită pe jos, cu o privire departe de

a fi vinovată.

A doua vită încolonată în turma religiei lui „aşa se face” a fost Doamna. Doamna învăţătoare. Ne dăduse ca temă o compunere despre primăvară, dar nu orice mod de a aborda primăvara, ci, explicit, de ce iubim noi, copiii, primăvara. Observasem că, pentru a lua notă mare, nu trebuia niciodată să scrii ceea ce crezi tu, ce gândeşti, ci să intri în capul doamnei şi să scrii despre ce vezi acolo. Era un truc pe care mi-l confirmase şi Tedy care, la sfârşitul clasei a patra, scrisese o compunere porno, despre ce îşi doreşte să devină când va fi mare. Ştiam că, pentru a fi o reuşită, compunerea mea despre primăvară trebuie să atingă următoarele puncte: eu, Vicky, iubesc primăvara pentru că natura se trezeşte la viaţă; iubesc primăvara pentru că înfloresc copacii (în parcuri e o simfonie de culori – asta mi-ar fi adus garantat nota io, doamna avea o slăbiciune maximă pentru expresia „simfonie de culori”), iar păsările se întorc din ţările calde. Eu, Vicky, iubesc primăvara pentru că abia aştept să ascult triluri de păsări (lua-v-ar dracu’ de animale în călduri, dacă ar fi după voi aţi ţine-o într-un futai de dimineaţa până seara, îmi venea să scriu aici), să port balerini uşori, în culori pastelate şi fustiţe frumoase. Eu, Vicky, iubesc primăvara pentru că pot face plimbări lungi în parc şi mă pot juca pe afară cu mingea. Iubim de asemenea primăvara pentru că apar multe fructe, care sunt un deliciu

(doamna iubea şi cuvântul ăsta, îl rostea cu buzele rotunjite, cu voluptate, de-li-ciu). Mă rog, cam asta era în capul doamnei când se gândea la primăvară. Nu era mare aglomeraţie în general pe acolo. Nu se îngrămădeau ideile, nu se ciocneau, doamnei îi era străin conceptul de contradicţie. Era simplu să intri şi să te inspiri, iar după aia să pui pe hârtie şi să te alegi cu o notă care avea să-ţi aducă beneficii. Era simplu, dar, nu ştiu exact pentru ce motiv, de fapt cam ştiu, nu mai era deloc atractiv. Era lame, era trist, era fără sens. Aşa că am scris altceva. Am scris o compunere numai cu ce era în capul meu, nu în al doamnei, o compunere care s-a intitulat „De ce urăsc primăvara”. În ea spuneam pe scurt că nu-mi place anotimpul ăsta pentru că: mereu răceşti; nu ştii niciodată cum să te îmbraci ca să nu-ţi fie nici cald, nici frig; în autobuze, oamenii jegoşi încep să pută; sunt mai mulţi controlori în RATB (şi îţi uiţi mai des abonamentul acasă, pentru că schimbi multe haine – cu buzunare prin care îţi ţii actele – în încercarea de a intui cum dracului are să fie vremea în ziua respectivă) şi mai mulţi cerşetori pe străzi; pe Tedy îl apucă iar crizele, iar scrie ce-i trece prin cap, iar e exmatriculat (statistic, dramele lui se petreceau mai ales prin aprilie-mai); ţi se pune pata pe câte un rucsac, sau pe câte o pereche de tenişi noi, şi încep negocierile exasperante cu mama; vin rude îndepărtate în vizită, şi te supun unor interogatorii obscene, totul

culminând cu mama care te roagă pe un ton poruncitor să reciţi o poezie (aşa se întâmplase cu numai câteva zile în urmă, când venise la noi o străMătuşă foarte, foarte îndepărtată din Galaţi – habar n-aveam că există rude ale noastre şi în oraşul ăla – şi capra mă rugase să spun ORICE poezie, iar eu sfârşisem prin a-i recita lui tanti Anete versurile de la Disposable Teens a lui Marilyn Manson, febleţea mea muzicală a acelor ani); pe maidanezi îi apucă dracii şi te latră fără motiv; îţi place o zi un băiat, altă zi, un altul; n-ai chef de teme şi toţi observă asta şi te bat la cap şi mai abitir să le faci; mama poartă rochii ridicole, care îi expun acea parte a corpului din care tu cândva îţi luai hrana; când îţi laşi părul blond şi lung desfăcut, porţi fuste scurte şi pantofii cu miniplatformă, te fluieră muncitorii de pe schele, care reabilitează blocurile – strigă după tine tot soiul de obscenităţi care ajung la un moment dat să te excite, şi te simţi cumva inconfortabil toată ziua fiindcă ţi s-a întâmplat asta; nu în ultimul rând, primăvara doamna învăţătoare îşi schimbă parfumul, iar ăsta nou pute naşpa de tot.

Mi-a dat 6. M-a privit supărată, dezamăgită, cu atât mai mult cu cât ridicasem mâna să-mi citesc creaţia în faţa întregii clase, care a aplaudat în delir.

„Ce-i porcăria aceasta, Victoria?”, întrebase ea apoi, cu glasul cam stins.

„Compunerea despre primăvară, doamnă.

Tema”, i-am răspuns politicos.

„Dar de ce este în halul acesta de… de… de negativistă, de rece, de dură… Se poate să scrii aşa despre un anotimp atât de frumos? Când în parcuri şi pe străzi e numai o simfonie de culori, şi oamenii sunt veseli, nu mai au feţele încruntate de peste iarnă, ţie îţi pasă de bieţii săraci care umblă nu foarte curaţi în tramvaie? Poate nu au nici casă, bieţii oameni… De ce să-i judeci… Nu se face!”, încheiase ea, cu un ton care dădea de înţeles că nu admite să fie contrazisă.

Şi totuşi, am făcut-o:

„Eu cred că fiecare om are propriile lui sentimente. Cred că, dacă nu-ţi place primăvara, trebuie să scrii de ce nu îţi place, în loc să te forţezi să-ţi placă”, am răspuns.

S-a întunecat la faţă şi mi-a aruncat o privire rea, de mâţă călcată pe coadă.

„N-are cum să nu-ţi placă primăvara! Nouă tuturor ne place!”

„Mie nu”, am răspuns din nou, şi am primit ca semn de mulţumire încă un ropot de aplauze din partea colegilor.

„Stai jos!”, a poruncit ea, punând capăt nefericitei discuţii. Nu ştiu prin ce ciudăţenie apoi, 6-le meu s-a transformat în 4. Am fost nevoită, după asta, să intru de două ori în mintea doamnei, unde bătea vântul şi era mult teren viran, să culeg la repezeală ce întâlneam pe acolo şi să reuşesc să-mi scot media 8, în final, cu cei doi de 10.

Culmea e că între timp primăvara a ajuns anotimpul meu preferat. Dar nu e nici pe departe meritul doamnei. Nu ştiu, de fapt, care e motivul. Poate fiindcă într-o primăvară mi-am dat seama cât de mult înseamnă Tedy pentru mine. Şi tot la începutul unei primăveri, asta de acum, m-am îndrăgostit pe bune de Dev.

8.

— Hai în altă parte! mă smulge din mijlocul amintirilor ăstora o voce străină, şi îl observ pe tipul de lângă mine, un individ între 20 şi 30 de ani, relativ sexy, dar nu chiar din cale-afară, cumva familiar, da, Iepure, exact, sunt într-un bar în căutarea gecii mele de motor, care nu e de găsit pe nicăieri.

— Bine, zic, şi termin halba.

Ne ridicăm, în drum spre ieşire trec şi pe la bar să întreb dacă nu au găsit o geacă de motor. N-au găsit.

Iepure dă peste un fast-food unde aveau de obicei şaorma, dar acum e închis. Au închis la 23, acum e 1 şi ceva, după mobilul lui Iepure… care ţine neapărat să primească o şaorma. Trage de uşă şi înjură.

— Tu-vă mama voastră în gură, nu mai poate omu’ să bage ceva la maţ, vă culcaţi odată cu găinile…

Îmi aprind o ţigară şi o iau înainte.

Primul mail porno pe care mi-l trimisese Dev fusese semnat „Dev”, şi venise de la dev_rammstein@yahoo.com. Pe atunci habar n-aveam că Dev e Cosmin, cu care Tedy bea din ce în ce mai des, şi de care mă îndrăgostisem şi eu vag, împreună cu toată fauna feminină a liceului, ba chiar şi a claselor 5–8, unde mă încadram şi eu. Dacă liceul ar fi avut şi clase 1–4, probabil Cosmin, aka Dev, ar fi avut şi pe acolo admiratoare care trebuiau să-şi schimbe chiloţii din 3 în 3 ore. Era pe la mijlocul toamnei trecute, pe la începutul lui octombrie, când a venit mailul. Mai primisem mailuri şi mesaje porno, dar ale lui chiar aveau ceva special.

În primul rând, m-au făcut să citesc Lolita.

— Băga-mi-aş pula, zice Iepure, n-o vrut să-mi deschidă ăştia…

Ajungem în centru, Iepure propune să mergem în Britannia. Ştiu şi barul ăsta, de fapt e bodega preferată din Braşov a lui Tedy. Tedy are în fiecare oraş un loc preferat de băut.

Cum intrăm, scanez tot spaţiul în căutarea gecii. Nimic, tot nimic. La dracu’, zic, şi chiar ţineam la Elena, fiindcă îmi amintea vag de întâmplare. Nu îndeajuns de puternic încât să-mi fie nesuferită, dar destul de pregnant cât să-mi amintesc că trecusem şi prin asta, că atunci, la întâmplare, se schimbaseră nişte lucruri pentru mine.

— Vrei bere? întreabă Iepure.

— Da, zic.

Se întoarce cu halbele, se aşază lângă mine. Bem în linişte o vreme.

— Cred că o să merg la Maria. E prietena fostei mele, stă pe aici, prin centru… Vii şi tu?

— Unde? întreb, total departe de fază, cu gândul la primul e-mail porno pe care mi-l trimisese Dev.

— La Maria, zice Iepure.

— Cine-i Maria? întreb eu, picată din nori.

— E o gagică… Amica fostei mele. E bună, completează el, de parcă asta ar trebui să mă convingă pe loc că vreau să înnoptez şi eu la această sexoşenie necunoscută.

— Nu, o să mă întorc la stop. Trebuie să fiu la Bucureşti mâine pe la prânz, cel târziu. E majoratul iubitului meu.

— Bine, dar să ai grijă… face el.

Îmi vine să întreb cu ce să am grijă, apoi îmi amintesc cum l-am întâlnit pe el, cum a oprit motorul ca să mă întrebe dacă sunt bine, cum stăteam eu aşa ca proasta în noroi, uitându-mă la băţul de chibrit care ardea.

— O să am, îi spun, şi încerc să-l liniştesc cu un zâmbet.

Ce chestie ciudată, să stai lângă un om despre care eşti sută la sută convins că n-ai să-l mai vezi niciodată, după ce vei pleca. Ciudat şi într-un fel interesant să-ţi împărtăşeşti emoţiile cu un străin. Mă rog, Iepure nu era primul. Cunoşteam des oameni noi, de care mă despărţeam fără regrete,

pe unii uitându-i imediat. De mulţi dintre ei se ocupa memoria mea nocturnă, scoţându-mi-i din sistem până dimineaţa, dezindexându-mi-i definitiv.

În drum spre budă, realizez că am cam ameţit. Iar am băut prea mult fără să-mi dau seama. Nu ştiu ce căcat fac cu acest tip, ar fi trebuit să intru în fiecare bar, să mă uit după geacă, eventual să beau o singură bere, şi pa! Nu două, nu trei, nu patru… Şi, după bodega asta, Iepure mai are una în plan. „Sigur o găsim acolo!” a zis despre geaca mea pierdută. La fel zisese că o găsim şi în astea două baruri.

Oglinda e murdară, dar pot oricum să observ că sunt foarte palidă şi că dermatograful mi s-a întins sub ochi, făcându-mi nişte cearcăne imense. Îmi ciufulesc părul, măcar să arăt trashy până la capăt… Anyway, dacă-l mai aud pe unu vreodată spunându-mi când mă joc mai mult cu dermatograful că semăn cu Taylor, o să tocesc una din piesele de colecţie ale lui Tedy pe faţa respectivului. Nu că Taylor ar fi naşpa, e chiar drăguţă, dar nu-mi place cum cântă.

Şi mă mai enervează la culme proştii ăia care cred ei că ştiu ce ar trebui să facă fiecare om la anumită vârstă. Idioţii care spun că, dacă la 13 ani nu te mai joci cu păpuşile, înseamnă că n-ai copilărie sau că te-ai maturizat prea repede. Sunt pur şi simplu retardaţi. Ce nu pot pricepe ei este că, acum 50 de ani de pildă, pentru un om existau

mai puţine posibilităţi de a se distra pe parcursul întregii lui vieţi, experienţele pe care le putea avea erau limitate. Atunci, era firesc ca el să-şi prelungească dincolo de limita normală perioada în care făcea un lucru. Se juca cu păpuşile de la 2 ani la 16 ani. Eu m-am jucat doar de la 2 ani la 6 ani. Pentru că după aia am găsit alte jucării. M-am jucat şi cu păpuşile, m-am încât şi cu maşinuţele, m-am jucat şi cu cuţitele lui Tedy, pentru că nu cred că a fi fată ar trebui să mă definească şi să mă limiteze. Am călătorit, am învăţat să cânt la 30 de tâmpenii, de la muzicuţă la mandolină şi aşa mai departe, am cunoscut oameni şi toate astea au fost o alternativă la păpuşi. La fel mă enervează şi prostul care zice că vai, la 12 ani nu ar trebui să te fuţi, ci doar să te ţii de mână cu un tip. Păi el s-a ţinut de mână de la 10 până la 20 de ani; eu m-am ţinut de la 7 până la 10. Probleme?

Revenind la felul în care mă cucerise Dev…

Citisem Lolita imediat după ce primisem primul mail porno de la Dev, pentru că în mailul lui era vorba despre cartea asta, mai exact era vorba despre personajul ei principal, această Lolită. Potrivit lui Dev, eu şi ea aveam ceva în comun.

„Lumină a ochilor mei, văpaie a viscerelor mele, Vicky-Lolita”, începea mailul primit de la Dev, dar asta – copiată din acea Lolita – era singura parte lame a mesajului, aşa că bine am făcut că nu i-am dat delete după ce am citit doar respectiva introducere cam penibilă, ce părea extrasă din

jurnalul unui loser. După aia mesajul devenea mai normal:

„Marţi mi-am frecat-o de patru ori, gândindu-mă la cum bătea soarele pe picioarele tale dezgolite, în curtea şcolii, în ziua când veniseşi îmbrăcată cu fusta albă, minunat de scurtă şi cu ghetele maro cu tocuri înalte şi franjuri. Purtai din ce în ce mai des fusta asta, pe care, atunci când o vedeai, nu puteai să-ţi doreşti nimic mai mult decât să se aplece Vicky, aka Nymphette dark, şi să-i distingi, pe lângă culoarea bikinilor, şi forma labiilor. Ar fi fost minunat să vezi, tot cu acest prilej, şi un fir de păr pubian, şaten, dar ştiam deja de la Tedy că te epilezi complet, înainte să-mi dau drumul, în pauza dintre mate şi fizică, la budă, fireşte, mi-am plimbat degetele pe marginea labiilor tale fine, catifelate. În ziua aia, am fost convins că porţi chiloţi albaştri, deşi nu te-ai aplecat niciodată”.

Aşadar, e amic cu diliul de frate-miu. S-a mai restrâns cercul, nu putea fi chiar oricine, ci probabil cineva dintr-a 11-a sau a 12-a.

„Ps. În a treia budă, la băieţi, ţi-am lăsat un desen pe peretele din stânga.

Miercuri am făcut laba gândindu-mă la părul tău. Avea ceva minunat în el, o sclipire ca de diamant, un parfum aproape vizibil care se evapora în bătaia soarelui. Din părul tău păreau să se desprindă particule de miere şi să zboare înspre mine. Eram la masă, în bucătărie, iar mama încălzea ciorba. M-am masturbat prin pantaloni,

ăia cu carouri gri. Mi-am dat drumul chiar în clipa în care mama a pus farfuria aburind pe masă, în faţa mea, şi s-a stropşit: «Na, ia de crapă în tine, că de al ceva nu sunteţi buni, tu şi tac-tu!»

Azi… Azi m-am masturbat gândindu-mă la genele tale. Poate te gândeşti că e sick, dar cred că genele ar trebui exploatate mai mult, fiindcă au un potenţial erotic uriaş. Umbra lor pe obrajii tăi rotunzi… Felul în care firicele de păr se separă, felul în care rimelul stă agăţat de ele, ca globurile într-un brad de Crăciun…”

Aici ţin minte că m-am oprit, am dat fuga la oglindă şi am înjurat cu patos. Căca-m-aş în el de rimel, avea dreptate Dev… chiar îmi încărca aiurea genele. L-am căutat prin rucsac şi l-am aruncat fără să stau pe gânduri în punga de gunoi care începuse de câteva ore bune să pută.

„Am aruncat un jet de spermă pe marginea biroului, tocmai când Andreea intra în cameră, să-mi aducă îngheţată. A fost bine că m-am masturbat gândindu-mă la genele tale, şi nu uitându-mă la un porn, fiindcă aşa am mai avut pe unde să scot cămaşa. I-am spus că mă gândeam numai la ea şi că am făcut asta ca să-mi cresc calitatea prestaţiei mai târziu – Andreea venise s-o fut, ştiind că mama avea să plece spre seară la film, iar taică-miu era dus să culeagă via, la ţară. M-am eschivat şi nu i-am mai prestat nimic vacii. Am lăsat-o cu ochii în soare, singură în camera mea, să bage tone de îngheţată în ea şi să se uite

la o comedie romantică. Tedy sărise gardul în curte, mă fluierase, aşa că am plecat pe neve cu el, fără să-i spun nimic vacii platinate. Mna… sper să nu-mi facă fâţe şi să-mi mai dea bani de ţoale şi munte, că de la vaca de mama nu mai am deloc speranţe.

Oricum, de când te văd atât de des, nu mă mai pot uita la filme porno. Adică pot, dar nu mă mai excită. E ca şi cum m-aş uita pe Discovery la o împerechere de şerpi. Niciuna din pizdele alea nu are gene ca ale tale, şi păr ca al tău din care zboară mierea, şi nici coapse subţiri şi bronzate, pe care încă se mai plimbă soarele de toamnă, timid, pentru a-şi lua rămas bun şi a-ţi da întâlnire vara viitoare. În vara viitoare sper să fii a mea. Să mergem peste tot împreună, să te fut dimineaţa, să te fut la ora io, la ora 10.40, la 11.20, la prânz, pe plajă, în cort, în autobuz, în tren, în budă, la piaţă, pe cearşaf, în pat, pe scări, pe masa din bucătărie, să te fut seara, să te fut în timp ce dormi. Vreau să te fut măcar o dată în timp ce vomiţi. Sper să nu te sperie chestia asta. Vomiţi vreodată, nymphette?”

Mda, vomitam. Chiar prea des. Tedy mă trăgea după el la toate chefurile, unde încercam toate ierburile posibile, beam toate berile filtrate sau nefiltrate, blonde sau brune, toate vinurile acre, dulci, seci, fierte şi aşa mai departe, toate cocktailurile obosite, în culori pe care nu le-aş fi purtat niciodată pe mine… Mă plictiseam de multe

ori de băut şi aş fi vrut să fiu în altă parte, nu tot în case străine, pline de fum, cu mâna cuiva pe un picior de-al meu – uneori băiat, alteori fată – sau în toate bodegile astea, unde muzica se repeta enervant, de parcă toate ar fi fost una singură… Dar asta ar fi însemnat să nu mai stau cu Tedy. Mai degrabă s-ar fi apucat Inna să cânte death metal sau mama să-şi facă creastă punk în şase culori decât să-şi schimbe Tedy modul în care îi plăcea să-şi petreacă timpul. Şi nu aş fi suportat să stau departe de el. Fusese de când îmi amintesc un alter ego al meu, o fiinţă care îţi crea dependenţă. Pe măsură ce creşteam, păream tot mai legaţi unul de altul. Coco îmi spunea că ar da orice să fi fost singură la părinţi. Ei bine, eu, când mă imaginam fără Tedy, vedeam numai tristeţe şi singurătate. Eu, singură împotriva lumii. Eu, lipsită de forţă, de motivaţie, de scop. Nu, nu aş fi dat orice ca să fiu singură la părinţi. Aş fi dat orice pentru ca Tedy să nu plece de lângă mine niciodată.

Deşi a-i fi soră lui Tedy era o misiune destul de grea. Pe lângă toate prieteniile la care trebuia să renunţ, mutându-mă dintr-o şcoală în alta de fiecare dată când îi căşuna lui să-şi împărtăşească gândurile într-un jurnal, trebuia să fac faţă şi schimbărilor dese de mood ale lui. Pe la *12* ani şi un pic, primăvara trecută, mă pocnise fiindcă stricasem un joint. Îmi zisese ceva gen – „ia, rulează”. Ştiam să fac un joint, făcusem destule,

dar acum îmi era rău şi-mi tremurau mâinile. Şi, colac peste pupăză, Coco ieşise pe neaşteptate din baie şi începuse să vomite pe covor cei 3 litri şi ceva de vin băuţi în dimineaţa aia, iar eu mă trăsesem într-o parte, ca să nu-mi ajungă jetul ei pe pantaloni. În grabă, dărâmasem măsuţa, cu iarbă cu tot. Tedy, care stătea pe balcon şi fuma o ţigară normală, a sărit spre mine, m-a apucat cu o mână de ceafă, aşa cum făcuse în seara în care mă sărutase în scara unui bloc străin, şi, după ce mi-a ars o palmă, m-a îmbrâncit în şifonierul deschis. Un mâner al uşii mi-a intrat în carne, iar obrazul a început să-mi sângereze. Coco, care terminase de vomitat pe covoraş, a început să urle la el: „Să nu dai în Vicky, căcănar nenorocit! Vicky e singurul om care te iubeşte pe lume, bou ordinar!”. Avea dreptate Coco, doar eu îl iubeam cu adevărat pe Tedy, dar m-am supărat pe ea fiindcă l-a înjurat. Tedy era cel mai mişto om din univers. Putea să-mi facă tot ce avea el chef.

Alteori, Tedy mergea exact în extrema opusă. Din senin, devenea foarte entuziasmat, sărea în sus, oriunde ne-am fi aflat, ba chiar, odată, în curte la Dev (Dev stătea când la mă-sa, la bloc, când la ta-su, la curte, după ce ai lui se despărţiseră), făcuse şi o tumbă. Pur şi simplu, se ridicase de lângă mine şi se dăduse peste cap. Se umpluse de noroi. Dev răsese şi aprinsese un joint. Erau cumva mişto ieşirile astea, izbucnirile lui, fiindcă te scoteau din apatie. Tedy era orice numai

plictisitor nu, doar că trebuia cumva să-ţi asortezi stările cu ale lui. Când îl apuca pe el, nu mai ţinea cont că tu puteai fi, poate, deprimat sau sictirit. Când pe Coco o călcase un camion.

Când nevoită să stea cu piciorul în ghips luni întregi, venisem la el cu lacrimi întinse pe faţă, să îi povestesc, iar el sărise, mă luase în braţe, mă muşcase de-un deget şi propusese să mergem la un horror la mall şi să mâncăm noodles cu legume. Altă dată, mai recent, o aşteptam pe capră să vină de la şedinţa cu părinţii, unde avea să afle că media mea trebuia să fie iar 6 sau 7 la purtare, din cauza absenţelor şi pentru că „răspundeam" profilor, adică îi contraziceam. Mă rog, nu era prima oară când idioata avea să mă pedepsească, să-mi ia laptopul, mobilul, căştile şi cine mai ştie ce, aşa că nu stăteam ca pe ghimpi, dar, oricum, o aşteptam ca să terminăm odată cu tot căcatul. Tedy a intrat în camera mea – nu bătea niciodată la uşă, ba chiar adora să intre peste mine când eram dezbrăcată şi mă schimbam – şi a urlat că are bilete la Rammstein-ul de la bulgari, să mergem peste 3 zile la Rammstein la bulgari, noi cu Dev şi pizda lui Dev, Andreea, care plătise biletele. N-am părut prea entuziasmată, fiindcă mă tot gândeam de ce mama dracului întârzie imbecila aia, să vină în pula mea odată cu pedeapsa şi să terminăm, iar Tedy s-a arătat foarte jignit de moaca mea apatică, de lipsa bucuriei că mergem la Rammstein, aşa că m-a

trântit pe spate, pe pat, şi mi-a pus o pernă peste faţă. M-a ţinut aşa destul de mult timp, apăsându-mă, până când am simţit că nu mai am aer de nicio culoare şi am început să dau din mâini ca disperata crizată. Nu s-a dat jos de pe mine până nu i-am cadorisit un genunchi ascuţit în coaie. După aia am început să râdem şi ne-am pupat pe bot. Am mers şi la Rammstein la bulgari cu Tedy şi Dev şi a fost mişto, iar cretina nu m-a mai pedepsit, fiindcă şedinţa se amânase. Întârziase la cafele cu mama lui Coco, aşa că în zilele bune.

9.

Îmi amintesc că am în buzunarul fustei, pe lângă toate cuţitele şi lămuţele de care se ocupase fratimiu să nu-mi lipsească, şi un dermatograf negru, aşa că încerc să refac câte ceva pe acolo. Mă rog, mai rău stric, cearcănele se adâncesc şi mai tare. Mă întreb dacă-mi place Iepure. Ce absurd… De ce mi-ar plăcea. Îmi place Dev. Vreau neapărat să ajung la Dev, mâine. În plus, Iepure e prost. Numai un prost poate să creadă că o trupă rock pe care n-a întâlnit-o niciodată i-a distrus viaţa.

Primului mail porno de la Dev îi răspunsesem aşa: „Scrii bestial. I like u, please carry on”.

Al doilea mail porno de la Dev venise la scurt timp, cred că după 3 sau 4 zile. Îmi dădea de fiecare dată ceva indicii noi, aşa cum fusese ăla cu

pantalonii în carouri, strecurate abil printre scenele fierbinţi şi imaginare de sex cu mine. Aveam în jur de 11 suspecţi. Fireşte, l-aş fi putut întreba pe Tedy cine e individul, dar Tedy ar fi insistat să-i arăt mailurile şi îmi era frică de crizele de gelozie pe care le-ar fi putut face. Poate că avea să meargă la responsabilul cu pornăciunile şi să-i tragă o cafteală, iar mailurile apoi să înceteze. Cafteala nu m-ar fi deranjat, dar nu voiam să înceteze mailurile. Erau distractive şi mă excitau.

Mi s-a făcut un dor oribil de Tedy. Poate că n-ar fi trebuit să fiu acum aici, poate că ar fi trebuit să merg cu el pe munte şi să-l dăm dracu' pe Dev. Poate că Dev nu va aprecia aşa mult că am trecut prin atâtea peripeţii doar ca să ajung la majoratul lui. Poate că nici nu mai ajung, la dracu'… e târziu, e noapte, cine pula mea mai trece cu maşina acum, poate mă duc degeaba la autostop.

Mă întorc la masă, să termin berea, dar, surpriză – Iepure e deja în picioare, cu rucsacul în spate.

— Am văzut un bulangiu, un căcănar care s-a dat la gagică-mea. Ala urâtu, de la masa aia, îl vezi? Să mor de stau în aceeaşi cameră cu jegul ăsta.

— Ok, zic.

Plecăm. Iepure îmi povesteşte că mai este un bar de rockeri, ceva mai departe de centru, şi că sigur vom găsi geaca acolo. Cred că s-a ameţit

bine, sau cel puţin aşa pare. Cât pe ce să dea cu capul într-un stâlp. Îl iau de mână. Mergem aşa, de parcă am fi iubiţi, sau bestfrienzi, or whatever. De parcă n-ar fi o grămadă de ani diferenţă între noi. Din ce articulează el cu greu, mă prind că de fapt toată seara o căutase prin baruri pe gagică-sa, şi geaca fusese un pretext ca să mă tragă după el. Poate ca s-o facă geloasă pe panaramă. Îi spun că nu cred că am mai fost în barul în care mergem acum, aşa că probabil eu n-am ce face acolo, sunt slabe şanse să-mi găsesc geaca. „Nu”, face Iepure, „e bodegă deschisă până dimineaţa, toţi rockerii din Braşov se strâng acolo şi sigur vine şi ăla care a luat geaca”. „Bine”, zic, cam neconvinsă. Pe de altă parte, ce pula mea aş putea să fac? Iepure e beat, nu văd cum m-ar putea duce cu motorul înapoi de unde m-a luat. Pe jos nu cred că aş merge, e la mama dracu’… Să fac stopul în oraş poate ar fi o soluţie, dar maşini sunt din părţi.

Ajungem şi în barul ăla. Bodegă adevărată, plină de fum, cu scările de lemn dărâmate, pe care e cât pe ce să-mi sparg căpăţâna. Cad peste Iepure, mă ia în spinare. Înăuntru e plin, tuli, mulţi metalişti, dar şi nişte beţivi bătrâni rătăciţi pe acolo. Toţi ascultă Metalica, unii dau din cap. Iepure îşi găseşte repede o gaşcă de cunoscuţi şi toţi ochii se îndreaptă spre mine. În gaşcă e şi fosta pizdă a lui Iepure. Nu-mi oferă nimeni informaţia asta, dar mă prind singură. Am ceva experienţă. Nu e nici urâtă, nici frumoasă, dar cu siguranţă e deranjată

că am venit cu fostul ei. Mă disperă şi mă oripilează rahatul ăsta cu marcarea teritoriului. Când te desparţi de cineva, mai ales când tu îi dai papucii, nu mai poţi avea vreo pretenţie, persoana aia nu-ţi mai aparţine. Nu mai ai dreptul să te plimbi prin locurile frecventate de el ca o căţea în călduri, cu limba scoasă, mârâind cu furie la eventualele rivale. De asta nu e bine să te desparţi de cineva cât timp încă îl mai iubeşti. Dacă-l mai iubeşti, lasă dracu' orice altceva: lasă orgoliul, lasă gelozia, lasă nemulţumirile – fii cu el şi gata. Altfel, o să arăţi ridicol ca această pizdă, care mă priveşte acum cu ochi răi, de parcă aş avea vreo treabă cu Iepure. La masă e gălăgie şi veselie, amicii lui Iepure sunt simpatici. Primesc şi eu bere, vin, ţigări, iarbă, votcă, şerveţele umede. O gaşcă de oameni cărora le place să împartă. Pizda se uită în continuare urât la mine, de parcă ar vrea să mă dea cu capul de masă, dar îi lipseşte tupeul. Proastelor de genul ei mereu le lipseşte tupeul. Dacă ar fi linişte, cred că aş putea auzi dinspre acea parte a mesei ocupată de ea un mârâit surd, de căţea în călduri căreia îi este invadat teritoriul. Genul ăsta de penale nu se pot controla niciodată.

Îmi vine o idee mişto şi, fără să-i cer acordul lui Iepure, nici măcar din priviri, mă ridic, îl întorc puţin cu faţa spre mine, mă aşez în poala lui şi încep să-l sărut. Protestează uşor, nu se hotărăşte din prima să-şi mişte limba, hai, îmi vine să-i zic,

joacă şi tu rolul, e pentru panarama ta, nu de altceva. Într-un final, se implică în sărut, şi o face chiar bine. Atâta doar că nu cred că s-a prins care a fost mişcarea, de ce am făcut asta. Poate crede că mi s-a năzărit să-mi placă de el. Vreau să închei scena, dar Iepure pare că s-a încins, îşi ridică mâinile pe corpul meu, căutându-mi sânii. Mă dau jos de pe el şi mă aşez la locul meu. Unul de la masă aplaudă, după care îmi întinde halba să dăm noroc, în timp ce pizda lui Iepure se ridică de la masă şi pleacă, probabil la baie.

Mă mai apucă gesturi din astea altruiste, uneori. Aşa păţisem şi anul trecut, când dădeam teză la română. Nici eu, nici Coco nu ne semnaserăm foile de la început, eu scrisesem mult, îmi plăcuse tare ce-mi picase. Coco, în schimb, nu scrisese decât vreo două rânduri. Când profa ne anunţase că mai sunt doar trei minute şi ne strânge tezele, Coco izbucnise în plâns. Fără s-o mai întreb ceva, i-am smuls foaia şi i-am înlocuit-o rapid cu a mea. Pe urmă, în trei minute, m-am pus rapid pe scris, încercând să refac acolo ceva cât de cât decent. Am luat 5, iar Coco a luat 10, şi profa a ţinut-o în faţa clasei minute în şir s-o felicite, în timp ce ea, săraca, era roşie toată de jenă. „Vezi că poţi? Vezi? Ştiam eu că dacă te ţin numai în 4, ai să ajungi într-o zi să iei şi 10! Bravo, fetiţă dragă! Eşti cea mai tare! Să luaţi exemplu de la ea”, s-a adresat clasei. Mda, era mioapă bine de tot, nici pomeneală să observe că ăla nu prea era scrisul

lui Coco, cu literele înclinate spre dreapta, în loc de alea drepte, ba chiar aplecate uşor în stânga, pe care le folosea Coco de mai bine de şase ani.

Pentru Coco aş fi făcut însă tot felul de gesturi altruiste. În fond, era prietena mea cea mai bună, care o amenințase pe maică-sa de patru ori că se sinucide dacă nu o mută şi pe ea la aceeaşi şcoală unde mă mutau pe mine. De câţiva ani, veneam peste tot la pachet, Vicky şi Coco, şi nici nu se mai oboseau să ne găsească colegi noi de bancă, ci ne puneau pe amândouă împreună. La pachet. Şi, oricât m-aş fi străduit, nu reuşisem să o fac să îi placă romăna. Nu-i plăcea nici să citească, oricât de mişto ar fi fost o carte, ea se plictisea după primele două pagini şi zicea că e o carte proastă.

Dar pentru Iepure, pe care nu-l cunosc… habar n-am de ce am făcut asta. Dacă pizda lui îl mai vrea înapoi, mâine va veni la el cu coada între picioare şi-i va propune să se împace. Dacă nu e complet retardată. Şi asta numai datorită sărutului meu. Aşa funcţionează în general pizdele, mai ales alea proaste. Iepure îmi va fi recunoscător mâine. Dacă şi el îşi mai vrea pizda până mâine.

Dar cu asta, gata… Cred că e timpul s-o întind. Se face târziu, la naiba, ar fi culmea să nu rămân cu niciunul din doi, să îmi petrec ziua de mâine şi fără Tedy, care e la mama dracu', prin Ardeal, şi fără Dev, care poate se va împăca cu Andreea, în lipsa mea.

Îi fac semn lui Iepure, „hai c-o întind”. Mă priveşte dezamăgit. Mda, probabil n-a înţeles de ce am făcut chestia aia. O să rămână forever cu ideea că pur şi simplu mi-a plăcut de el atunci.

Numai de nu mi-ar cere numărul de telefon. I l-aş da greşit, n-am cum altfel, dar după aia mi-aş petrece minute bune întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă i l-aş fi dat corect. Nu vreau să am beleaua asta pe cap, mustrările de conştiinţă că i-am dat un număr defect.

Mă ridic, Iepure se ridică şi el, pizda revenită de la budă cu ochii roşii se ridică şi ea pe jumătate, în semn de nelămurire. Don’t worry, bitch, ţi-l aduc înapoi, bine că te-ai trezit în ultima clipă că îl mai vrei.

Ieşim din bar şi constat că s-a făcut frig, frig ca dracu’. Iepure scoate iar hanoracul şi mi-l pune pe umeri. Rahat, mă gândesc, să vezi că hanoracul ăsta e pretextul lui pentru a-mi cere numărul de mobil. Ca să ne întâlnim şi să i-l dau înapoi.

— Poţi să-l păstrezi, e cadou, zice el, şi zâmbeşte simpatic, chiar sexy într-un fel, cu ceva ce-mi aminteşte de Dev.

— Mersi, îi spun.

— Hai că merg cu tine până la intersecţie. De unde vezi indicatorul de Bucureşti, începi şi I aci cu mâna. Îmi pare rău că sunt atât de rupt, te-aş fi repezit eu până în Bucale… Da e sigur că-mi iau bulangii carnetu' în starea asta.

— Don’t worry, sunt obişnuită cu stopul.

— Dar ai grijă… Să nu păţeşti iar ceva nasol.

Căcat, iar uitasem de Gicu, Gigel sau Giani, care rătăceşte poate chiar acum prin pădurile pai noi cu ochiul scos. Sau poate a crăpat. Nimeni n-o să-i simtă lipsa. Nici măcar Connect-R. Cred că are suficienţi fani ca să se lipsească de Gicu.

— Promit că nu, îi spun lui Iepure şi, până să mă prind şi eu ca toanta ce are de gând, se apleacă, mă ia în braţe şi mă sărută.

Scoate o cutie de chibrituri din buzunar – cutia mea, ce tare – şi un pix. Scrie ceva pe cutie.

— Ca să mă suni, să îmi spui că ai ajuns întreagă! spune el.

Vreau să îi spun cumva că l-am sărutat doar ca să-l împac cu pizda lui, din altruism şi nu fiindcă m-am îndrăgostit pe neaşteptate, dar nu ştiu cum naiba să pun chestia asta frumos în cuvinte. În plus, suntem cam beţi amândoi. E prea complicat şi, cu o chestie aşa delicată, sunt şanse mari ca mai degrabă să-l jignesc, decât să-l lămuresc cum stau lucrurile.

Nici ţipenie de om pe stradă, deşi ne-am apropiat de centru… Iepure se plânge din nou că-i e foame.

— Băi, mi-am amintit… E aici un fel de berărie, cantină, mai de aurolaci… e deschisă… toată noaptea. Mai bem o bere.

— Doar dacă e în drum, zic eu.

— În drum… În drum e… Unde să fie…

Mai mergem, ne rătăcim, ne întoarcem, slabe

şanse să mai găsească Iepure cantina să „bage la maţ”, eu m-aş mulţumi să găsească numai punctul ăla de unde pot să fac cu mâna la maşini, în speranţa că voi ajunge totuşi, în pula mea, acasă.

Live fast, die young, bad girls de it well… Chiar în apropiere de parc, văd o terasă aproape pustie, cu doi beţivi jerpeliţi moţăind pe scaune. Cu siguranţă închisă, nu se mai dă bere, deşi lui Iepure îi cresc speranţele când mă postez în faţa ei. Pe clădirea învecinată cu terasă scrie Pizza.

— Pi-zzaaa… face Iepure, şi privirea lui uni aminteşte de a unui câine care mă urmărea mereu prin curtea şcolii când îmi mâneam sandvişul, fiindcă ştia că o să primească cel puţin trei sferturi din el.

Dar eu nu pentru pizza m-am oprit, sau pentru speranţa deşartă că s-ar mai da bere, sau ca să mă hlizesc la beţivii jerpeliţi. Pe spătarul scaunului de lângă beţivul cel mai jerpelit dintre cei doi este… este… e geaca! O recunosc cu mult înainte să intru vijelios printre rândurile de scaune, să dărâm vreo două, să-i fac pe beţivi să deschidă câte un ochi şi apoi să-l închidă la loc. Are patch-ul pe mânecă şi i se vede o bucată din căptuşeala roşie. E chiar ea! O iau în braţe, o pup şi o îmbrac fără să mai stau pe gânduri.

Ce dracu’ oi fi căutat eu la terasa asta, mă întreb, şi parcă ceva amintiri foarte vagi se întorc din ceaţă. Tedy mă adusese aici, chiar aici ne despărţisem, el luase troleibuzul din faţa terasei i-

a să meargă la gară…

— Am găsit geaca! îi spun lui Iepure, care bate cu pumnul în geam, să vină cineva să ia comanda la terasă.

— Tare… Ţi-am zis eu… face Iepure. Vezi?

— Da, îi zic, bucuroasă că am găsit-o, total din întâmplare. Nu mai bate, s-a închis, îi explic.

— Deschideţi, bă! Bulangiilor! strigă el.

Unul dintre beţivi deschide un ochi, se uită la Iepure, vrea să zică ceva, dar pleoapa neascultătoare şi beată îi cade la loc peste el.

Plecăm. Sunt foarte fericită că am găsit geaca. Aproape că nu pot să cred că e ea. Dar găsesc şi în buzunar o bancnotă mototolită de 5 lei, cât îmi rămăsese mie de la naş. Elena e!

Ne mai fâţâim, mai greşim drumul, lui Iepure îi vine să vomite, îi trece. Ajungem în final la intersecţia cu indicatorul de Bucureşti, Iepure îmi apucă mâna, o ţine câteva secunde într-a lui şi apoi o duce la buze.

— Îmi pare bine că te-am întâlnit… Vicky.

— Mulţumesc, îi spun eu. Pentru drum, pentru bere, pentru hanorac. Îl păstrez, acum că am găsit geaca, sau îl vrei înapoi?

— Nu… da… nu… zice Iepure, aşa că păstrez hanoracul.

Îl pup pe obraz şi încep să fac paşi în direcţia opusă celei în care el a rămas încremenit pe loc şi, dintr-odată, asta îmi aminteşte tare bine de o fază văzută undeva, cândva, o imagine foarte familiară,

cu o femeie şi un bărbat care îşi iau la revedere cum ne luăm noi acum. Fiecare din cei doi ştie că trebuie să meargă în treaba lui, că drumurile li se despart, şi totuşi parcă ar mai vrea să fure puţin timp împreună. Deşi nu sunt neapărat iubiţi. Nici nu trebuie. Relaţiile cele mai interesante pe care le ai cu oamenii sunt alea pe care nu le poţi încadra cu uşurinţă într-o categorie certă. Mă mai uit o dată la el şi mi se face milă. Îmi tremură genunchii de milă. Nu e un sentiment nou, mă apucă de fiecare dată după ce beau. Dorinţa de a salva omenirea, de a face fericită orice fiinţă umană care îşi încrucişează paşii eu ai mei. Tedy spune în momente din astea că n-ar mai trebui să beau… Mila mă copleşeşte, nu pot pleca aşa. Las jos rucsacul, îmi iau avânt şi sar în braţele lui. Ne sărutăm mult, mult, până când strada cu intersecţia aia spre Bucureşti începe să se învârtă cu mine, tot mai repede şi mai repede. Şi atunci, când caruselul ajunge la punctul lui maxim de rotire, când mă desprind din braţele lui Iepure, îmi amintesc cu o precizie 11 udată din ce film era scena.

10.

Mda. Lost în Translation. Filmul ăla cu Scarlett Johansson, de pe vremea când Scarlett Johansson nu era diva care e azi. Cred că toată treaba aia voia să transmită acelaşi feeling pe care l-am avut

eu şi Iepure acum. Doi oameni care ştiu că n-or să se mai întâlnească niciodată.

Merg cât mă ţin picioarele. Tipul a fost super de treabă, mi-a lăsat un pachet aproape plin de ţigări. Şi cutia cu chibrituri pe care şi-a notat numărul de telefon. Şi hanoracul, fără de care m-aş fi transformat până la Bucureşti în sloi, cu tot cu geacă. Şi aşa mi-e frig şi clănţăn din dinţi, şi cu hanorac şi cu Elena pe mine. E un frig de zici că vine iarna.

Mă apucă, din senin, dracii pe mama. Panaramă proastă, fiică-ta de 13 ani şi 4 luni umblă noaptea pe şoseaua care duce spre Bucureşti şi o să fie culeasă de un criminal pedofil şi nebun şi dezasamblată, iar tu n-o s-o mai vezi niciodată. Ţi-ar plăcea asta, stupid bitch? Ştiu că într-un fel nu-i vina ei, dacă era după ea ar fi trebuit să fiu acum acasă, în pătuţ, să mă uit la desene animate. Ştiu că eu am fugit cu Tedy, aşa cum am mai făcut-o de zeci de ori. Dar vina panaramei este că n-a ştiut niciodată să găsească o cale de mijloc. N-a fost în stare să mă înţeleagă.

Chiar şi după întâmplare, fusese tot capra proastă care era de obicei. Se comportase de parcă totul se petrecuse numai şi numai din vina mea. Ce căutam pe maidanul ăla, noaptea? (Veneam acasă de la un chef, vită, ca să scap de mutrele tale pe care le-ai fi făcut dacă aş fi apărut abia a doua zi dimineaţa sau la prânz, ca oamenii normali, după ce se dreg şi se odihnesc.) Ide ce

eram singură? (Pentru că Tedy, pe care-l durea la bască de istericalele tale, hotărâse să rămână acolo şi să se distreze în continuare.) De ce purtam fustă şi nu blugi? (Căcat, fiindcă era party, nu înmormântare. Fusta pe care mi-o cumpăraseşi TU, panaramo.) De ce aveam bocancii cu toc? (Pentru că era iarnă, şi polei, iar ăştia erau singurii cu talpa aia mişto cu care nu alunecam şi mă puteam deplasa în one plece, doh.) De ce eram „băută”? (De aia, vită, ca să uit de tine şi de viaţa aia mişto pe care n-ai fost niciodată în stare să ne-o construieşti. Şi ca să-i ţin isonul lui Tedy, care bea ca să uite de tine şi de viaţa aia mişto pe care n-ai fost niciodată în stare să ne-o construieşti.) De ce aveam buzele I acute cu ruj roşu? (Clar, vită, un pedofil care leagă o fetiţă de picior cu lanţul de la camion s-ar fi ruşinat să o facă, dacă fetiţa ar fi avut pe buze un inocent strugurel, şi nu un gloss roşu.)

De ce n-am ţipat? (Am ţipat, cap sec, dar nu era lume pe afară – era mijlocul lui decembrie, FFS!) o capră care ar fi avut decenţa să se comporte ca o mamă nu ar fi pus toate întrebările astea stupide şi fără sens. Nu era ca şi cum, dacă îi dădeam răspunsul corect la întrebările astea, aş fi fost în siguranţă şi nu aş mai fi păţit niciodată aşa ceva. Nu cred că erau mari totuşi şansele să mai fiu răpită din mijlocul străzii până la sfârşitul săptămânii respective.

Trece o maşină mişto, roşie, cu B pe ea. Fac semn, flutur şi mâna, zâmbesc frumos şi cuminte. Ţi-ai găsit. La volan o babetă blondă, pe la vreo 40 de ani. Ce să oprească aia… Dacă ar fi fost după ea, probabil ar fi trecut cu maşina peste mine, supărată că am pielea atât de întinsă şi coapsele suple. Pişa-m-aş pe ele de coapse, mai bine dădeam dracului fusta asta în care îngheţi de-ţi vine rău şi ascultam sfatul lui Tedy, să mă îmbrac cu blugii pe drum. Mă rog, cred că Tedy voia să aibă rucsacul cât mai uşor, aşa că era perfect pentru el dacă îmi lăsam toate hainele groase pe mine. Că tot vine vorba de rucsac, îmi amintesc că am o cămaşă în al meu. Subţire, dar tot e mai bună decât nimic. Scot geaca, hanoracul lui Iepure de pe mine, pun cămaşa, trag hanoracul peste ea, cade un pachet de ţigări – plin! – din buzunarul interior al lui. Belea, azi e o zi în care măcar la ţigări am noroc. Acum am un pachet şi trei sferturi, ajung şi la chef mâine cu ţigări, le împart cu Coco.

Se apropie altă maşină, încerc să-mi iau un aer cât mai decent. Un moş şi o babă. Ăştia trec pe lângă mine de parcă aş fi total invizibilă.

Îmi aprind o ţigară şi mai fac câţiva paşi. În direcţia Bucureştiului. La dracu’, dacă ar fi să o iau pe jos sigur aş rata petrecerea lui Dev. Şi-ar trage-o cu Andreea, cu cine e prezent, nu ar sta să mă aştepte pe mine până la paştele cailor…

Andreea fusese primul indiciu palpabil, cert, în perioada mailurilor porno pe care mi le trimitea Dev. Culmea e că Dev cel adevărat, Cosmin adică, nu fusese în primul grup de II suspecţi. Nu-mi trecea prin cap că expeditorul poate fi un tip atât de mişto şi atât de popular. Adică, în sinea mea, speram ca Dev să fie un tip mişto şi popular, dar nu ajunsesem atât de departe încât să sper că e Cosmin. Şi primul indiciu, deci, a fost Andreea.

Eram cu Tedy la un chef al celor din clasa lui, a 11-a C, şi veniseră şi tipii de-a 12-a, printre care şi Cosmin. Multă, multă lume. O grămadă pe care nu-i cunoşteam, veniţi aduşi de alţii, de prin alte licee, unii mai mici, unii mai mari. Câteva panarame despre care Tedy spusese că sunt curve profesioniste. O femeie pe la vreo 30 de ani, care se perinda mereu prin găştile astea prin care mai treceam şi noi. Era cam prima dată când stăteam atât de aproape de Cosmin.

Îmi plăcuse de el din prima zi în care mă mutasem aici.

Întârziasem la ore, alergam ca bezmetica pe aleea cu flori în mijloc, şi îmi căzuseră toate rahaturile pe jos, ca-n filmele proaste, cu blonde. Mai aveam niţel şi mă împiedicam şi în tocuri, şi cădeam lată ca o ratată penibilă. Cosmin, adică Dev, stătea pe gărduţul verde şi fuma. Avea blugi albastru deschis, rupţi în vreo 30 de locuri, şi prin găuri i se vedea pielea bronzată. Purta bocanci bestiali, tociţi, şi o cămaşă neagră, descheiată, de

fapt, mai mult căzută. Avea mereu probleme cu ţinuta, i se reproşa că vine la şcoală îmbrăcat ca un star rock. Dacă era să-mi spun şi eu umila părere, cred că Dev ar fi arătat ca un star rock şi dacă ar fi fost îmbrăcat în uniformă de pocăiţi, ba chiar şi în salopetă din aia cu dungi de care poartă puşcăriaşii. Avea părul lung, castaniu şi ondulat. Întotdeauna puteai afla în pauza de ţigară dacă azi Cosmin a venit cu părul prins sau desfăcut, dacă are blugii albaştri sau negri, dacă a mai fumat în clasă, dacă a făcut zile negre profilor. Era un subiect inepuizabil de bârfă. Tipii îl cam urau, cum era şi firesc, dar mulţi (de fapt cam toţi) nu aveau coaie să îi arate asta, preferând în schimb să petreacă timpul în preajma lui, doar – doar le-or pica şi lor câteva firimituri din gloria asta a lui pe care ei o considerau nemeritată.

Cred că singurul mascul din întreg liceul care nu-l ura pe Dev era frati-miu, Tedy. Se ataşase repede de el. Dev era – şi mai este – unul dintre oamenii care nu îi judecă pe cei din jur. Dimpotrivă, Dev, plictisit în general de normalitate, plictisit chiar şi de statutul lui de persoană mereu în centrul atenţiei, aprecia bizarul, neobişnuitul, extremul. Îi plăcuse foarte mult povestea lui Tedy, exmatriculat de fiecare dată după ce i se citea jurnalul în care îşi nota cu sinceritate gândurile banale.

— Ţi-a căzut şi chestia asta, cred, mi-a vorbit Cosmin pentru prima oară, cu o voce foarte puţin

răguşită, ridicând de jos o clamă neagră de păr, care într-adevăr căzuse dintre caietele mele.

Le foloseam uneori ca să marchez paginile.

— Mulţam, i-am răspuns, încercând să par foarte stăpână pe mine.

Dar nu eram deloc stăpână pe mine, eram foarte emoţionată, şi cred că se observa. Un rol de consolare îl avea ideea pe care mi-o repetam des, anume că eu sunt de abia într-a 7-a, am doar 13 ani, şi nici în cele mai frumoase fantasmagorii un tip de-a 12 nu s-ar putea uita la una care, teoretic, nici măcar nu-i la liceu. Aşadar, cum în niciun univers posibil nu exista varianta ca Dev, pe atunci doar Cosmin, să fie interesat de o Vicky oarecare dintr-a 7-a, nu era ca şi cum aş fi putut greşi cu ceva. Orice aş fi făcut, rămâneam o puştoaică de-a 7-a şi basta. Poate că pe unii i-ar fi deprimat total gândul ăsta, dacă ar fi fost în locul meu, dar la mine nu funcţiona aşa. Ideea că n-am cum şi ce să greşesc, că n-am ce să pierd, îmi dădea o senzaţie superbă de libertate.

Practic, spre deosebire de tutele dintr-a 10-a şi a 11-a, eu nu-mi făceam griji că aş putea rata, prin comportamentul meu, şansa ca Dev să mă placă.

Pur şi simplu, eu nu mă calificam în segmentul eligibil, deci puteam fi fără probleme eu însămi.

Se pare că asta a şi fost cartea câştigătoare, fără ca eu să vreau neapărat să o trag din pachet.

De la întâmplarea din curte, mai schimbasem câte un cuvânt-două cu Cosmin, de fiecare dată cu

multă lume în jurul nostru. Dev nu era doar absolut superb, nu era doar popular şi amuzant, ci era şi amabil cu toată lumea. Venea de multe ori şi intra în vorbă cu necunoscuţii, spunând ceva simpatic. A trecut o dată pe lângă gaşca noastră – noi fiind numai fete – şi a remarcat cizmele de cowboy ale lui Coco. S-a oprit lângă ea şi, fără nicio introducere, i-a recomandat să poarte cizmele cu blugi maro, fiindcă ar da „killer”. Apoi i-a făcut cu ochiul, ne-a mai întrebat ceva despre profa de mate, o idioată care se pare că fusese diriga lui în 5 – 8, am râs (mai mult el, că fetele din gaşcă erau terorizate, se simţeau 1 ca la un concurs, cu toate perechile de ochi invidioşi aţintite asupra lor) şi s-a cărat. Alţi ţipi dintr-a 12-a în ruptul capului n-ar fi băgat în *seamă* copilele dintr-a 7-a, în niciun caz să stea; de vorba cu ele în văzul tuturor. Dev însă făcea lucrurile astea fiindcă uneori se plictisea, îi plăcea să cunoască oameni diferiţi, să caute, să provoace ceva. Nici nu e nevoie să mai menţionez că biata Coco a făcut chetă, s-a împrumutat, şi imediat după ore ne-am dus în IDM să-şi caute blugi maro, din care şi-a luat trei perechi. I-a purtat luni întregi doar pe ăştia, dar a cam fost degeaba. Cosmin nu i-a mai vorbit cu altă ocazie, de atunci, cel puţin nu din ce ştiu eu, până să ne combinăm şi să ieşim cu toţii împreună.

Atunci, la chef, stăteam foarte aproape de el şi savuram cumva situaţia asta, încercând să nu-l las

pe Tedy să ghicească cât de tare mă interesează tipul. De la Tedy te puteai aştepta la cine ştie ce reacţie. Ultima dată când îi spusesem că îmi place cineva – dracu' mă pusese, mereu îi făceam confesiuni după a 4-a bere –, Tedy mersese direct la puştiul respectiv, îl apucase cu mâna stângă de beregată şi uriaşe la el: „Ce, mă? Nu-ţi place de sor-mea, bulangiule?! Te crezi prea bun pentru ea? Chiar vrei să-ţi sparg faţa?", asta în condiţiile în care eu nici măcar nu făcusem oficial cunoştinţă cu individul, ci doar îl remarcasem de la distanţă într-un pub, însoţit de doi amici comuni.

Dev ne adusese ceva de băut, mie şi lui Tedy. Votcă cu suc de gref. Îi mulţumisem şi cred că-mi tremurase puţin mâna când apucasem paharul. Dev se aşezase pe braţul fotoliului pe care stăteam eu – de fapt, şi el şi Tedy ocupau câte un braţ al acelui fotoliu, şi mă simţeam foarte mişto aşa, cu cei mai cool doi tipi de la party de-o parte şi de alta. Imediat după ce primisem băutura, apăruse o blondă cu mamele uriaşe, înghesuite într-un top mov, lucios, asortat la o fustă lungă, roz cu floricele multicolore şi nişte balerini galbeni cu buline verzi, cu părul decolorat până la un alb scârbos, care o făcea să pară de vreo 35 de ani, adică expirată total. O mai văzusem prin preajma lui Dev; aşa am aflat că ea era Andreea:

— Ce faci aici, Cosmin, te-am căutat de mi-a venit rău! a ricanat ea, cu o voce piţigăiată şi zgârietoare pe creier.

Apoi, învrednicindu-ne şi pe noi cu o privire:

— Cine sunt noii tăi prieteni, nu mă prezinţi? a întrebat, mâţâindu-se.

Dev a luat o înghiţitură din paharul cu votcă şi nu i-a răspuns, de parcă întrebările ei fuseseră puse cu sonorul închis. A continuat să discute cu Tedy, dar chestia asta n-a deranjat-o câtuşi de puţin pe platinata ţâţoasă, semn că era deja obişnuită cu tratamentul ăsta din partea lui. Ce-i drept, îmi spuneam şi eu, ca să fiu cu Dev cred că aş accepta să fiu tratată oricum, să-mi facă orice, dacă în schimb aveam parte de sex cu el în fiecare săptămână. Şi-a tras un scaun lângă fotoliul pe care-l ocupam noi trei, şi-a potrivit machiajul într-o oglinjoară roz cu auriu scoasă din geanta ei uriaşă, şi a început să monologheze:

— Nu ştiu de ce mama dracului nu or pune şi oamenii ăştia puţin aer condiţionat… Un vântişor, ceva, că murim dracului aici… E cald de leşini! De abia m-am dat cu deodorant la subraţ şi degeaba, sunt transpirată fleaşcă… Şi mai suntem şi puhoi, măcar de s-ar mai căra jumate acasă…

Era cât pe ce să nu mă mai pot abţine şi să fiu nesimţită, să o întreb direct de ce nu pleacă ea. Dar pe urmă mi-am dat seama că o compătimeam cumva. Venise să-l supravegheze pe Dev şi nu putea pleca fără el. Aşa mi-a picat şi fisa, tot cam pe atunci. Vorbise în primul mail porno despre iubita lui, o Andreea, care era naşpa… Se potriveau detaliile.

Mă trezeşte un claxonat intens, repetat, şi înjur. Căcat, e noapte, care naiba eşti de bagi claxoane în mijlocul oraşului la ora asta? „Care naiba eşti” e un el, îmbrăcat în pantaloni argintii mulaţi, un fel de colanţi, şi cu pantofi de biciclist, adidaşi din ăia oribili fără talpă. Îmi face cu mâna. Stă sprijinit de o dubă, mare şi albă.

— Huh? fac eu în direcţia lui, dar, imediat, în doar câteva secunde, mă luminez.

Mda, încă ţineam mâna ridicată. Rememoram fazele alea, îmi aminteam de Tedy, de Dev, de Andreea şi de mailurile porno în timp ce făceam autostopul spre Bucureşti. Aşa că individul ăsta cu pantaloni argintii mulaţi o luase de bună şi oprise. Ceea ce era bine, fiindcă de deplasat tot trebuia să mă deplasez la un moment dat.

Că n-a, mâine e majoratul lui Dev.

11.

Mă apropii de el aşa oarecum moderat de repede – nici nu alerg ca disperata, să par leşinată fiindcă o maşină a catadicsit să oprească şi să-mi propună o călătorie, dar nici nu mă opresc în mijlocul drumului să-mi leg şireturile, să-mi aranjez coafura sau să dau un SMS, să par o fiţoasă nesimţită. Ajung. Tipul are o creastă de cocălar şi arată, per total, foarte caraghios. Poartă inele de aur şi un tricou alb cu sclipici. Are muşchi naşpa, lucraţi la sală. Pare perfect ca să mă ducă

până în Bucureşti.

Unde mai pui că e şi prietenos. Îmi întinde mâna:

— Salut, eu sunt Doru.

— Victoria, îi spun, cu gândul încă la Dev, cum stătea atunci pe braţul fotoliului şi sorbea atât de sexy din paharul cu votcă, în timp ce pizda lui proastă perora despre cât de cald e la chef şi cum ar trebui să se care jumătate din invitaţi ca să se mai răcorească şi să i se usuce transpiraţia de la subraţ, şi nici nu mi-am dat seama pe loc implicaţiile gestului ăsta simplu, de a-i mărturisi numele meu întreg.

— La Bucureşti mergi? zice el.

— Da, la Bucureşti.

— Eu merg decât până-n Predeal.

Apoi, observând că stau oarecum pe gânduri dacă să accept cursa sau nu:

— Predeal îi mai aproape de Bucureşti decât îi Braşovu'.

La aşa o logică impecabilă, nu mai ai ce argumente să aduci.

— Ok, îi spun, iar gura cocălarului Doru se lărgeşte, mare, mare şi caraghioasă, pregătită parcă să ronţăie o banană pe de-a lungul.

— Marfă! face el.

Mă urc în faţă în dubiţă, lângă el, şi-mi aprind o ţigară. Aventură, here I come.

— Îţi place Antonia? mă întreabă Doru.

— Cine? zic.

Ca să vezi, poate m-a confundat, săracu', de asta o fi oprit… Poate crede că avem prieteni comuni prin Braşov.

— Cântăreaţa Antonia, aşa i se mai spune…

— A, fac eu.

Nu m-a confundat.

— Habar n-am, n-am ascultat-o niciodată.

— Niciodată?! Cum naiba? Am io un sidiu cu hituri trase de-ale ei… Ia să vezi ce marfă e! decide el.

Începe într-adevăr să cânte sus numita cântăreaţa Antonia. Aduce puţin cu Sanda Ladoşi, pe care o asculta capra când eram eu mică. Numai că, ciudat, nu prea mă prind în ce limbă cântă această Antonia.

Pe geam nu se vede nimic, e beznă şi plouă încet. Cred că am ieşit deja din Braşov. Până la Predeal oricum e puţin de mers, slabe şanse să mă plictisesc cu cocălarul. Şi cu cântăreaţa Antonia.

Al treilea mail porno primit de la Dev viza ciorapii mei trei sferturi, roşii cu capete negre de mort. Dev imagina tot felul de poziţii sexuale ciudate, în care ciorapii mei cu capete de mort erau în prim plan. Ce-i drept, toată toamna trecută purtasem ciorapii ăştia. Fusese cald, era perioada fustelor, îmi plăcea mult să port fustă şi adesea îmi uitam, voit, chiloţii acasă. Era un feeling ciudat, mişto, să mergi în autobuz şi în metrou în fustă scurtă, fără chiloţi. În autobuz, mă urcam pe

la ultima uşă şi mă aşezam întotdeauna pe scaunele alea ridicate”, cu spatele”, şi, când se aşeza câte un moşulache sau un muncitor, ba chiar şi un aurolac, pe scaunele din faţă mea, cele 3 din fundul autobuzului, depărtam uşor genunchii şi savuram amuzată expresia şocată de pe faţa prostului.

Ţin minte că am făcut faza asta şi o dată în Cişmigiu, pe bancă. Era una din ultimele zile calde de toamnă, la sfârşitul lui octombrie. Chiuleam şi mă dusesem în Cişmigiu să halesc o pungă de popcorn. Mi se făcuse foarte poftă de popcorn cald şi cât mai sărat. Mi-am luat o pungă, am halit cam trei sferturi şi restul am dat-o porumbeilor. Stăteam pe bancă, înconjurată de porumbei, şi am observat pe scaunul din (aţă un handicapat. Cred că nu avea mai mult de 15 – 16 ani. Era genul ăla de handicapat care îşi ţine o mână ridicată şi o bălăngăne tâmp, pe faţă cu un zâmbet retard. Genul de oligofren izolat, autist, cu care nu poţi schimba cuvinte, fiindcă te loveşti de zidul lui. Anyway, era cumva cute, aşa cum se uita la mine pe de o parte speriat, pe de alta pofticios. Purtam tot şosetele astea care mă făceau kinky, dar erau trase peste ciorapi lungi, de nylon, prinşi cu bandă adezivă sus, pe pulpe. N-aveam chiloţi. Am pus întâi un picior deasupra celuilalt, iar handicapatul a făcut ochii mari în timp ce-mi schimbam poziţia. Am stat aşa vreo 3 minute, după care am depărtat Larg picioarele, asigurându-mă că nu era

altcineva prin preajmă în afara aurolacului, şi am pus celălalt picior deasupra. Am mai stat aşa, în timp ce handicapatul părea incapabil să-şi mai desprindă privirea de fusta mea. După care am decis să nu-l mai chinui. Împărţind ce mai rămăsese din punga de popcorn guguştiucilor, am desfăcut larg picioarele. Am stat aşa o vreme, savurând privirea pofticioasă şi speriată a bietului om. Vorba vine, om… era mai degrabă un fel de animăluţ de pluş pe care mi-ar fi plăcut să-l iau acasă şi să-l torturez după bunul plac, smulgându-i câte o lăbuţă, câte o urechiuşă. Ca să termin într-un mod glorios, mi-am ridicat piciorul drept pe braţul de fier forjat al băncii şi am avut grijă ca fusta să fie îndeajuns de ridicată încât să nu-i umbrească vederea. Dacă era seară, probabil aş fi fost chiar mai îndrăzneaţă. Mi-aş fi băgat, poate, şi un deget înăuntru, după care l-aş fi lins. Dar aşa, în miezul zilei, nu voiam să risc, să mă trezesc cu vreun gardian stupid care să mă certe pentru exhibiţionism. Gardienii sunt retardaţi – pentru ei, orice formă de erotism public e exhibiţionism.

După ce am considerat că am excitat suficient aurolacul, m-am ridicat, mi-am tras fusta decent şi am plecat. S-a ţinut după mine vreo două alei, până pe la Izvorul lui Eminescu. Acolo, pe trepte, m-am aplecat să studiez o frunză şi am avut grijă ca fusta să-mi descopere locul unde fundul se îmbina cu coapsele. Aurolacul, foarte aproape în spatele meu, a scos nişte sunete pe care nu le-am

putut înţelege. Era foarte erotică toată aţâţarea asta a lui, pentru că îmi imaginam că seduc de fapt nu un om, ci o specie involuată de animal. Dar era mai distractiv decât dacă aş fi excitat un câine, pentru că aurolacul mai păstra acea amintire a prejudecăţii stupide că sexul între necunoscuţi e ceva interzis. Unui câine i s-ar fi părut natural ca eu să-mi expun părţile intime. N-ar mai fi existat acel şoc, vorba doamnei învăţătoare, delicios.

Cam despre asta îmi scria Dev în al treilea mail porno, despre ciorapii mei cu capete de mort. Ştia, cumva, poate observase el, poate doar bănuia, poate ştia de la Tedy, că în zilele în care port ciorapii ăştia cu fustă nu am şi chiloţi, aşa cum ar trebui să poarte o şcolăriţă respectabilă. Mă întrebam uneori, izbucnind în chicotit chiar în timpul orelor, dacă diriga mi-ar scădea şi mai mult nota la purtare în cazul în care ar afla că circul prin Bucureşti fără chiloţi.

Tot ciorapii cu capete de mort, fără chiloţi, îi purtam şi în ziua în care mi-am tras-o prima dată cu Dev, în buda cafenelei de lângă liceu.

— Ai auzit că pleacă Simona de la Acces Direct?

Speriată şi uşor excitată, îmi reamintesc că sunt într-o dubă cu un cocălar prost.

— Care Simona? întreb. De unde pleacă?

— De la Acces Direct! Simona Gherghe, mă lămureşte el.

— Oh, zic eu.

— Da, ce naşpa, aşa-i? mă completează el.

— Îţi plăcea ţie mult de ea? bat eu apa-n piuă, numai ca să fac conversaţie şi să treacă timpul.

— Pfai de mine… Păi n-ai văzut ce bună era? face el, fluierând demonstrativ.

Căcat, nici nu ştiu dacă e blondă sau brunetă.

— Ba da… oarecum, zic.

Cred că suntem undeva la Timişul de Jos sau de Sus… Bag mâna în rucsac, caut o ţigară… ce să vezi? Dau peste cheia de la TIR-ul prostului cu ochii scoşi. Mă pufneşte râsul. Abia acum realizez că şi lui Doru i-am spus numele meu întreg.

Nu, ştiu ce ar gândi acum un prost. Săraca Victoria provine dintr-o familie dezorganizată, fratele ei este antisocial, are tendinţe criminale, iar fetiţa a fost abuzată sexual de nişte necunoscuţi la o vârstă foarte fragedă. De aceea a rămas cu sechele şi omoară bărbaţii care îi află numele real, în încercarea de-a se răzbuna pe sexul tare, care i-a pricinuit neplăceri. Eu aici pot spune, cu mâna pe inimă, că prostul respectiv suge pula şi n-are deloc dreptate. N-am niciun fel de sechele. De altfel, când îmi amintesc de întâmplare, mă gândesc la ea mai degrabă cu amuzament şi cu nostalgie. Sunt alte lucruri care mă deranjează infinit mai mult decât întâmplarea, ca de pildă felul imbecil în care a reacţionat maică-mea după ea, sau faptul că Tedy mă face din 2 în 2 ani să mă mut cu şcoala, şi mai ales că acum sunt undeva la mama dracului şi n-am nicio

certitudine că voi ajunge la timp la ziua iubitului meu, Dev.

Teoretic, sunt oficial cu Dev de la Crăciunul trecut. De fix patru luni. Prima dată ne-am traso prin noiembrie, de fapt, ştiu, pe 7 noiembrie, era cu o zi înainte de Mihail şi Gavril şi stătusem în cafeneaua aia până târziu. Se făcuse atât de târziu încât era ceva oarecum firesc să ne-o tragem. Barmanii se uitau la noi insistent de vreo oră, tot aşteptând să ne retragem, să ne terminăm băuturile şi să ne tirăm acasă. Până la urmă le-am făcut pe plac şi ne-am tirat, doar că nu acasă, ci în budă. Dar mai interesant decât primul nostru futai a fost momentul în care am aflat că el îmi trimite mailurile porno…

— Măcar de-ar găsi şi ei una la fel de bună, ştii? continuă cocălarul prost.

— Ce să fie bună? întreb şi eu, iar picată din lună.

— Asistenta, prezentatoarea… La Acces Direct. În locul Simonei, ştii?

— Ah, fac eu.

— Pe asta o ştiu de când eram mic. Maică-mea se uita la emisiune, era în limbă după ea, şi m-a corupt şi pe mine, pfaiii… Da’ io mai mult pentru Simona mă uitam decât pentru emisiune.

— Înţeleg.

— E, mai era şi emisiuni interesante din când în când, nu zic. Ca atunci când a venit Luciu, să

povestească despre copiii ei, tripleţii… Sau când a venit Angela Similea, ce i-a mai plăcut maică-mii emisiunea aia!… A şi plâns.

— Îmi pare rău, fac eu, stingând ţigara şi aruncând-o pe geamul deschis al dubiţei.

Miroase foarte mişto afară, ca după ploaie. Şi e întuneric. Întuneric beznă.

Îi răspunsesem pe mail lui Dev, pe la al 16-lea mesaj porno, şi îi spusesem că sunt de acord să ne întâlnim. „Cum o să te recunosc?”, îl întrebasem în mailul în care îl anunţam că accept întâlnirea. „Nu-i nevoie, vin eu la tine”, spusese el.

Intrasem în cafenea sperând să apară cât mai repede şi, de preferat, să facă şi cinste, fiindcă 7 lei erau toţi banii pe care-i aveam în ziua aia la mine. Capra o dăduse iar pe economii, pe „hai să strângem cureaua, Vicky, hai să fim mai atenţi la cheltuielile zilnice”. În acelaşi timp însă, dobitoaca mergea la supermarket de două ori pe săptămână, ieşea cu căruciorul plin ochi şi burduşea maşina cu tot soiul de mâncăruri, care ajungeau în câteva zile să se strice şi să impută frigiderul. Era cam a 5.555 oară când îi spuneam: n-am nevoie de 12 ouă pe săptămână, 8 pulpe de curcan şi 4 oale de ciorbă. Îmi ajunge o cafea dimineaţa, o salată la prânz şi o ciocolată sau o pungă cu chipsuri seara. Taie banii pe care îi arunci pe partea mea de haleală, pe care oricum n-o mănânc, şi dă-mi restul banilor de buzunar. Dacă excludeai tonele

de mâncare care reveneau fiecăruia din noi, vaca tâmpită ar fi trebuit să-mi dea săptămânal cam 8 milioane, bani de buzunar. Ţi-ai găsit… Venea mereu cu placa stricată: „sigur, sigur, să-i dai pe ţigări şi pe droguri”. Nu, nu-i dau pe astea, îmi venea să îi scuip în faţă – de fumat, fumez de la Tedy şi Coco, iar de drogat, mă droghez de la Dev. În schimb, sunt o mie de alte întrebuinţări pe care o fată de vârsta mea poate găsi banilor: o cafea cu colegii, să nu fii nevoită să te scormoni prin toate buzunarele pantalonilor şi rucsacului după ultimul mărunt; un film, atunci când chiulim, să nu fiu nevoită să o ard ca aurolaca în parc, pe bănci, să mă agaţe toţi jegoşii de gardieni publici; o bere sau o cola ORIUNDE, atunci când te invită cineva care-ţi place – muream de draci când Manu, tipul de care-mi plăcuse înainte de Dev, şi care nu ducea deloc lipsă de bani, mă invita numai în locuri cu băuturi scumpe, şi uneori eram obligată să refuz, numai şi numai din motivul ăsta stupid… pe atunci nu eram împreună şi nu mă puteam aştepta să-mi facă cinste; de câteva ori am plecat fără să plătesc consumaţia, dar era naşpa fiindcă locul din jurul şcolii nu gemea de terase şi baruri, să zici că puteai merge de fiecare dată în alt loc – trebuia să mă întorc în aceleaşi cafenele şi era nasol să tragă barmanii de tine să le achiţi datoria… parcă îţi trecea tot cheful. Apoi, bani de haine. Capra n-avea de unde să ştie lucrurile astea. Avea senzaţia că, dacă nu mă îmbrac ca o

piţipoancă, în roz şi auriu, feminin, aşa cum şi ar fi dorit ea, nu am nevoie de haine noi. Dacă ar fi fost după idioată, aş fi purtat un an întreg o pereche de tenişi. „Iar ţi-ai luat tricou negru”, făcea, „păi nu mai ai vreo 20?” „Ba da, vită, dar ăsta e cu altă trupă, nu vezi, eşti chioară?” Cu blugii, la fel. Îmi cumpărase de ziua mea, anul trecut, o pereche de blugi oribili, albastru deschis şi peticuţe roz, jerpeliţi fiţos, cum crezuse ea că îmi plac mie. Fireşte, îi detestasem şi îi făcusem cadou lui Coco, căreia îi plăcuseră, deşi stăteau să pocnească pe ea, fiindcă cu purtam 26, iar ea 29. Nu pricepuse capra în ruptul capului de ce măritasem blugii ăia şi îmi luasem alţii, pe care îi găurisem singură şi-i tăiasem în genunchi.

Şi părul… Se văicărea mereu: „Vai, Vicky, de ce ţi-ai mai luat şi mască, nu aveai deja balsam?” Sau: „Vicky, la ce-ţi foloseşte să ai două şampoane, unul pentru păr degradat şi unul pentru menţinerea culorii? Ce vrei să faci cu placa de îndreptat părul, n-ai pieptene? Dă-i cu apă…” Mă rog, parcă făcea intenţionat fazele astea imbecile numai când venea vorba de mine, fiindcă pe îngrijirea ei cheltuia fără reţineri.

Cam la fel se întâmpla şi când Tedy cerea bani pentru chestii legate de calculator. „Iar mouse, nu mai ai unul vechi? Abia ţi-am luat anul trecut, nu?”, întreba ca proasta, când bietului Tedy îi crăpa mouse-ul. „Iar mobil?! Dar ăsta ce are? Merge, cum nu merge, nu vezi că sună?”, sărea ea

ofticată, deşi bietul frate-miu nu mai reuşea de o săptămână să trimită sms-uri cu fostul telefon.

Mda, şi în ziua în care aveam întâlnire cu Dev, prima noastră întâlnire, rămăsesem cu 7 lei în buzunar. Ghinionul fusese că îmi dăduse mailul, în care stabilisem întâlnirea, undeva pe la prânz. Văzusem mesajul în ora de engleză şi mă gândisem – ce brodeală, şi aşa veneau mate, fizică şi sport, adică exact ce detestam. I-am zis să ne vedem în trei sferturi de oră şi el a zis că e bestial. După aia mi-am amintit că mai aveam 7 lei; înainte de ore, fusesem la pizza cu Coco, băusem şi o bere, pe lângă o Cola şi un cappucino. Apoi, pe drumul spre şcoală, îmi cumpărasem o pereche de cercei roşii cu pene. Ieftini, mă rog, 10 lei, dar ideea era că-mi rămăseseră doar 7 lei în buzunar.

Cum s-a terminat engleza, am fugit la Coco; i-am povestit că mă văd cu Dev, adică tipul care semna mailurile porno, despre care ea ştia absolut totul, ba chiar reţinuse vreo două pe dinafară. Îi plăcuseră foarte mult. Zicea că ar trebui să se facă un film cu noi doi, iar gagiul necunoscut să fie, de fapt, vampir, şi finalul filmului să fie trist, cu mine omorâtă de vampirul însetat de iubire şi dorinţă. Nenorocirea era că nici Coco nu avea bani. Mai avea doar 2 lei, şi voia să-şi ia doi covrigi în drumul spre casă. Mi-a dat în schimb ţigări, vreo 8, pe care le-a pus din pachetul ei plin în pachetul meu gol.

Aşa, înarmată cu cele 8 ţigări, Marlboro roşu

lung, şi cu 7 lei în buzunar, am plecat să mă întâlnesc cu misteriosul străin porno.

Fac un fel de paranteză. Am observat că, atunci când ţi se întâmplă lucruri uşor ieşite din rutină, parcă dintr-odată toată lumea începe să vorbească, din senin, despre ele, total fără legătură cu faptul că ţi s-au întâmplat ţie. De pildă, când aveam 8 ani şi ai mei s-au certat, iar tata şi-a făcut bagajele şi a plecat să stea o vreme cu familia fratelui său, unchiul Marian, peste tot, absolut peste tot, lumea vorbea despre divorţ. La televizor erau talk show-uri despre divorţ; în toate filmele, fie că erau comedii, fie drame, fie poliţiste, personajele divorţau. În orice ziar pe care îl aducea capra acasă, pe prima pagină era şi ceva legat de divorţul cuiva. În Anna Karenina, pe care o citeam atunci, eroina voia să divorţeze de bărbatul ei şi să fugă cu amantul. Colac peste pupăză, şi ai lui Coco se gândeau serios să divorţeze. Ca şi cum toţi oamenii ăştia care compuneau lumea ar fi ştiut că părinţii mei nu se mai înţelegeau şi s-ar fi solidarizat într-un mod straniu cu ei. Sau, mai degrabă, ca şi cum le-ar fi făcut în ciudă, dându-le de înţeles că orice ar face, tot acolo vor sfârşi, unde sfârşeşte toată lumea – la tribunal.

Ai mei însă n-au sfârşit acolo, deşi poate că ar fi fost mai bine.

Aşa şi acum. De când masculii începuseră să-mi acorde interes erotic, cam de pe la vârsta de 9-io

ani, când îmi şi venise ciclul, când începuseră să-mi crească sânii, să mi se contureze talia şi părul să mi se deschidă la culoare, ca pe vremea grădiniţei, când mai avusese el perioada lui blondă, vedeam peste tot discutându-se despre pedofili. Pentru că oamenii sunt atât de proşti, pedofilii erau întotdeauna asociaţi cu homosexualii. Fireşte, cei mai mulţii dintre ţăranii care aflau de pedofili de la televizor nu prea ştiau cu ce se mănâncă această categorie de perverşi. Făcuse o blondă la un moment dat un sondaj pe stradă, şi bătrâneii spuseseră că pedofilii sunt fie „acei satanişti care dezgroapă cadavrele şi îşi bate joc de ele”, fie că ar fi „oameni la care le e frică de insecte, în special de păianjeni”. Eu, care nu mă uitam la televizor decât în scurtele perioade în care străbăteam sufrageria ca să ajung la bucătărie şi să-mi iau o doză de Cola din frigider, ştiam ce sunt pedofilii. Dar, cu toate astea, când la 9 ani un bătrân m-a oprit pe o alee retrasă din Herăstrău ca să-mi arate puţulica zbârcită care îi atârna prin fermoarul deschis al pantalonilor, nu m-am gândit deloc că acei bărbaţi care îmi arată interes sunt, în vreun fel, pedofili. Pedofilii erau, pentru mine, bărbaţii care vor să facă sex cu copii, iar copiii, pentru mine, însemnau doar chestiile alea mici care se jucau cu găletuşa în nisip şi urlau de simţeai că vrei să-i iei acasă şi să-i îneci în cada plină ochi cu apă fierbinte. După mine, un bărbat care voia să i-o tragă unei fete căreia îi

venise de câteva luni ciclul nu era nici pe departe pedofil, ci doar, poate, un tip cu gusturi bune în materie de femei.

Aşa că, încheind aici paranteza, nu, Dev nu era pentru mine nici pe departe pedofil. Mai aveam o lună şi un pic până împlineam 13 ani şi, evident, nu mai eram de ceva vreme virgină.

12.

— A, nu… Nu tre' să-ţi pară rău. De fericire a plâns mama, nu de supărare, când a văzut-o pe Angelica acolo la Acces Direct, cum şedea ea aşa frumos pe canapea. Pe scaun adică, ăştia n-are canapea, numa la Măruţă e canapeaua. Io ştiu, acuma o mai duce-o dintr-o iemisiune în alta, canapeaua, da la Acces parcă n-am văzut-o…

„Say what?" vreau să-l întreb pe necunoscutul de lângă mine, care a băgat acum viteză pe serpentine. Dar recuperez repede. Îl cheamă Doru, mă duce în Predeal, şi discutam ca să treacă timpul despre Simona Gherghe şi emisiunea Acces Direct. Îmi spunea că mă-sa a plâns când în platou a fost invitată Angela Similea, idolul tinereţii ei. Dar n-a plâns de supărare, a plâns de fericire.

— Asta-i bine, zic. Că de fericire.

— Normal… Mă uit la maică-mea, dimineaţa televizor, la prânz televizor, seara televizor, ştii? Adevărat că e pensionară, ce poa' să facă altceva, n-o să iasă în faţa blocului cu golanii, la vârsta ei,

femeie serioasă… Da e toată ziua cu ochii-n ecran, pfaaai de mine. Dacă o zi n-ar mai da ăştia programe, ar fi moartă, uită-te la mine, moartă…

— Cred… Ştiu cum e, aşa fac şi bunicii mei. Şi străbunicii, care stau la ţară, şi pe ei i-a prins boala asta. Tata lui tataia, vara, cosea iarba şi îşi mai arunca un ochi la televizorul din bucătărie, pe geam. 11 pusese cumva cu faţa spre grădină, ca să poată să-şi arunce un ochi când munceşte pe-afară.

— Pfaaai… Da, aşa e ăştia bătrânii. Mănâncă televizor pe pâine. Uite noi, ăştia mai tinerii, câţi ani ai? Aha, 16, cam atâta ţi-am dat şi io, 15 – 16, noi ăştia nu stăm toată ziua cu ochii-n televizor. Mai mergi la un serviciu, mai faci o mangleală, mai ieşi într-o discotecă… Decât la un serial mă uit io, îmi place de mor. Las Fierbinţi, îl ştii?

— Nu, zic.

Deşi cred că am auzit câte ceva despre el. Un fel de serial cu ţărani şi manelişti.

— Aoleu, să te uiţi. E panaramă de panaramă, râzi de te pişi pe tine, pfai de capu' meu. E unu, ăla din rolul principal, zi-i să-i zic, ptiu ce lapsus am… Ala simpaticul… E, ăla îmi aminteşte de tăticu', zici că e chiar el, că s-a întors din morţi, Doamne iartă-mă. Tăticu' s-a prăpădit acu opt ani.

— Îmi pare rău.

— E, n-ai de ce. Era mare panaramă de om. De dimineaţă până seara, cu ţuica-n buzunar.

Mergea să descarce lăzi la firmă, hop trăgea o

duşcă după camion. Venea acasă, până punea mama masa, el deja termina sticla. La meci, dădea gata o sticlă de-aia mare de votcă şi două peturi de Noroc, pfai de mine. Când venea şi pe la mine la şcoală, de eram io ciutan, se ţinea de garduri, săracu', Dumnezeu să-l odihnească… La rude, la petreceri, nu mai zic, pfai… Bea de stingea. Bea şi la volan, n-avea el fiţe din astea de auzi acum, că să nu conduci băut… La nunţi, la botezuri, el dădea tonul bairamului şi tot el îl încheia, a doua zi seara. Deloc nu punea geană pă geană. Îl trimitea mama la piaţă, după câte o salată, o legătură de pătrunjel, un cartof, un ou… Venea noaptea acasă, pe întuneric, abia ţinându-se pe picioare. Băuse banii de pătrunjel, de cartofi, n-adusese nimica acasă. Cred că el mi-a transmis şi mie pofta de băutură, ştii cum să zice, că astea se transmite prin sânge, de la o generaţie la alta.

— Da, am auzit, zic şi eu, să nu tac.

— Da' nu fusese aşa el mereu. Îi plăcuse cartea, să ştii… Primu' la învăţătură fusese la iei în sat! Numai io lua, deşi n-avea săracu' bani să-şi ia cărţi, manuale d-astea, lua din alea vechi, pe care învăţase alţii înaintea lui. Ştia să citească… Şi să calculeze ştia, rămâneai mască când îl vedeai cum face socotelile în minte, fără să le pună pe foaie. Şi iubea animalele, nu-ţi vine să crezi… Mereu mergea în parc şi dădea pâine la raţe. Mânca alea pâine de la tăticu' de se îngrăşa ca vacile.

— Tare.

— Vai, şi când s-a amorezat el de maică-mea, ce tămbălău a fost! Ai lui că nu, că e prea tânăr, că Maricica – aşa o cheamă pe mama – nu-i femeie serioasă, n-o să facă ei casă bună împreună. Să vezi, mama mai fusese măritată o dată. Săraca, o măritase ai ei la 16 ani, era tânără, cam cum eşti tu acuma, ce să ştie ea, săraca… Ai lui sărise cu gura, pfai de mine, că muierea care a mai avut bărbat o să fie toată viaţa cu ochii după alţii. Da tata n-a vrut să audă nimic. A luat-o într-o noapte de acasă şi, până să se prindă ai lui, era măritaţi, gata. Se amorezase el de ea, nu glumă. Şi l-a ţinut ceva, dacă stai să te gândeşti. Până când începuse ei să se ceartă din orice, mai ales de la bani şi de la băutură, tăticu o iubise ca pe ochii din cap. O ţinuse şi acasă, când făcuse copiii… Ca să nu se epuizeze. Tare grijă o mai avut de ea. Atâta doar că de vreo trei ori a călcat şi el strâmb, bărbat, ce să-i faci… Se dădea muierile la el, pfaaai, ce vină avea săracu'? La ultimu' lui serviciu, ăla unde descărca sticle, pusese ochii pe el chiar patroana. Îi mărise leafa şi toată ziua îl chema la ea în birou, să se dea la el. Săracu', o fi călcat pe alături, e şi normal… Da tot a iubit-o pe maică-mea. Şi pe copii i-a iubit, îi ducea în parc… Mai bea o votcă acolo la butic, lângă ţarcu ăla cu nisip unde ne jucam noi… Ne-a iubit ca pe ochii din cap. Un singur ghinion a avut săracu', pe când eram mici, când a furat-o ţiganii pe sor-mea…

— Ce nasol. Şi aţi mai găsit-o?

— Am găsit-o, cum să nu… După vreo două săptămâni. Tot tăticu' săracu' i-a dat de urmă. Ce mai suferise el când dispăruse Dumitriţa… În fiecare dimineaţă mergea acolo la terenu' de joacă, unde o pierduse el, şi se uita la copii cum se joacă şi plângea… Mergea să-şi înece amarul într-o votcă, alături, la chioşc. Mai bea şi bere, să stingă. Abia seara se îndura să vină acasă. Şi aşa, într-o dimineaţă, a văzut-o în braţe la un ţigan, care stătea acolo la chioşc şi bea bere. A sărit pe ţigan cu pumnii, l-a rupt… Şi a luat fata înapoi! Ce-o mai iubea el… Lucru rar, un bărbat să-şi iubească aşa tare copiii. Mama îi iubeşte de nevoie, că n-are încotro, că din burta ei a ieşit… Dar bărbatul, mai rar. Să lase el casă, masă, băutură, tentaţii, şi să fugă după copil pân parc… eu unu n-am mai văzut mulţi să facă din astea.

— E adevărat. Mai rar aşa părinţi. Ai avut noroc.

— Şi avea un suflet!… Era tare înduioşat când vedea un bătrân. Nu putea iei să treacă niciodată pe lângă un bătrân şi să nu-i dea o mână de ajutor, pfaaai. Un ban, sau măcar să-l ajute să treacă strada. Şi hainele le-a dat într-o zi… A intrat mama într-o dimineaţă în dormitor, a deschis dulapul, şi era dispărute hainele! Când l-a întrebat, a zis că le-a dat la nişte amărâţi fără casă. Îi plăcea bătrânii şi copiii. Mereu mergea cu câte unu din noi pe la chermezele colegilor lui de muncă. Ca să vezi, nu se îndura să ne încuie în casă, sau pe străzi, aşa aiurea, cu cheia la gât.

— Frumos, cuget eu, aprinzându-mi o nouă ţigară.

În ritmul ăsta, o iau razna până-n Predeal. M-am săturat de tac-tu şi de agramatismele tale, idiotule, îmi vine să-i spun omului. Pe de altă parte e cumva, într-un fel pervers, aproape simpatic. La modul ăla în care-ţi vine să-l compătimeşti.

— Da… Om bun. Păcat că, săracu', a dat unu' cu maşina peste el şi l-a omorât, om tânăr, în putere, cu 3 copii… Mai putea să trăiască, nici 50 dă ani n-ar fi avut acuma… A, ba da, fix 50 ar fi împlinit toamna asta, Dumnezeu să-l odihnească!

— Ce trist…

Mda, mai bine aşa. Dacă e mort, înseamnă că i se termină şi povestea. N-o mai suportam mult.

— Da… Acuma, o fi fost şi vina lui, nu zic. Era beat la volan, da oricum… Şi ăla, mânca-l-ar ciorile, putea să frâneze, să nu dea aşa ca ghiolbanu peste tăticu'. A intrat cu maşina în iei şi l-a aruncat pe marginea drumului, într-un pom. Cu tot cu maşină, un papuc avea… S-a răsturnat şi i-a intrat un fier în gât, i-a rupt jugulara, aşa a zis la constatare, după aia. Bine că măcar muri şi ăla de intră în el ca ghiolbanu. Muri, putrezi-i-ar oasele să-i putrezească!

— Foarte bine, zic, deloc convinsă. Aşa i-a trebuit, dacă a condus ca apucatul.

— E drept acu, şi când conduci îţi apare în faţă tot felul de neprevăzuturi. Nu poţi să zici – bre, plec de acasă întreg, mă sui la volan şi mă întorc

tot întreg. La circulaţia care e acuma, poţi să te întorci şi într-un sac de plastic, să nu te mai recunoască nici mămică-ta care te-o fătat, Doamne păzeşte!

— Aşa e, nu poţi să ştii ce ţi-e scris, comentez eu, fiindcă ştiu că la ăştia gen Doru prinde replica.

— Exact! Ce-i e scris omului în frunte e pus. Io, cu maşina asta, am o poveste lungă. Vreo 30 de accidente am făcut. Şi nu că n-aş şti să conduc, dar vorba ta, ce-ţi e scris… Da ia uite, am ajuns la Predeal, pfaaai! Vezi când te iei cu vorba, ce trece timpul? Unde să te las?

— Păi nu ştiu, undeva mai prin centru…

— Bine, în centru te las. Da aş merge mai întâi să semnez că am ajuns la motel acolo, că mă dă ăştia dispărut, şi aşa trebuia să fiu pe la 8. Am întârziat ceva.

— Ok, zic.

Coborâm şi o iau şi eu la pas odată cu cocălarul, să mergem să semneze la motel. Motelul ţac-pac, imediat la doi paşi de unde am parcat. Un motel ieftin, genul unde poţi duce o panaramă culeasă pe centură, dacă vrei ceva mai sofisticat decât o simplă muie. Ştiu asta fiindcă Tedy a dat o dată muie unei curve, când ne întorceam din tabără. Altă tabără, nu aia din clasa I… Tedy era cred într-a 7-a, şi eu eram într-a 3-a. Tedy încercase pe atunci tot felul de ciudăţenii, asculta o muzică cretină de tot, şi umbla cu oameni care îşi prindeau ace de siguranţă peste tot pe haine, pe

tenişi, în nas, în urechi, în sprâncene. Plecasem de la cabană cu Tedy şi un amic de-al lui, despărţindu-ne de profii lui Tedy şi de colegi. Făcusem autostopul. Mersesem mai mult pe jos decât cu maşina. Ăştia se opreau la fiecare chioşc deschis, mai luau o bere, ţigări etc. Mie îmi luaseră un lichior de ciocolată, care era bun, dar care mă cam ameţise şi îmi făcuse puţină greaţă, poate şi unde nu mai mâncasem nimic de două zile. Prin Buşteni, dintr-o bodegă ieşise o curvă. Era relativ drăguţă, aducea puţin a Coco. Cred că era cam de vârsta lui Tedy. Anyway, le propusese să le sugă pula pe rând, şi Tedy părea încântat de propunere, mai ales că îi explicaseră că n-au bani şi ea zisese că merge şi aşa. Curva tot insista să meargă la hotel şi eu era cât pe ce să încep să plâng, fiindcă aveam impresia că dacă mergem la hotel cu curva n-o să mai ajungem acasă niciodată. Mai rău, era ca şi cum cineva ar fi încercat să mi-l răpească pe Tedy şi să-l ţină pentru ea. Nu doar că nu aveam să mai ajung acasă, dar aveam să rămân şi fără Tedy. Până la urmă, n-au mai mers la hotel, deşi curva tot insista că vrea sex normal, pe lângă muie. A trebuit să se mulţumească doar cu muia. Ne-am dus în gară, am traversat liniile de tren şi ea ne-a arătat un loc pustiu, unde erau doar vreo patru câini, dormind încolăciţi. A gonit câinii, s-a aşezat în genunchi şi a început să presteze. Întâi i-a supt-o amicului lui Tedy, care a terminat zgomotos în gura ei. Apoi lui

Tedy. Pe de o parte mă cam plictiseam, aşezată pe jos, pe piatra rece, pe de altă parte, eram oarecum curioasă. După ce l-a terminat şi pe Tedy, s-a ridicat în picioare, a venit la mine şi m-a sărutat. Ceva între pupat şi luat limba în gură, fiindcă m-am tras înapoi şi am strâns buzele. Mi-a plăcut totuşi ideea că avea pe buze gustul spermei lui Tedy şi am avut vise ciudate câteva luni după asta.

— Rămâne şi domnişoara peste noapte? întreabă nenea de la recepţie, după ce îi semnează lui Doru o foaie în care scrie că are cazare ce urmează a fi decontată de firmă.

Probabil s-o fi gândit că sunt vreo curvă. Deşi n-am faţă. Sau, cine ştie…

— Nu, domnule, eu sunt în trecere, îi zic moşului.

— Mă scuzaţi atunci, adaugă el repede.

„Mă scuzaţi că am presupus că sunteţi o panaramă culeasă de pe centură, care nu ia muie în aer liber”.

— Nu face nimic, zic eu.

— Auzi, până să te reped eu cu maşina-n centru, nu stai să bem o cicoladă? întreabă Doru, din senin, în holul motelului ieftin.

O cicoladă n-aş bea, dar parcă aş mai bea o bere. Nu de alta, dar încep să simt o uşoară mahmureală.

— Nu, dar o bere nu refuz, îi spun.

— Belea, de vis, zice el.

Ne aşezăm la masă. E murdară, şi pe jumătate

din ea este pusă o muşama jupuită şi zdrenţuită, cu cireşe. Primim un bol cu alune din partea casei. Un fel de scrumieră plină cu alune. Vin şi cele două beri, Stella Artois. Mie uni toarnă în pahar moşu care îndeplineşte şi rolul de recepţioner, fără să uite să-mi arunce o privire curioasă. Curvă nu recunosc că sunt, şi lotuşi beau bere în toiul nopţii prin cârciumi, aşa deci…

Doru mi-a luat Stella Artois fără să mă întrebe. Mă pufneşte râsul. Mai mereu, cocălarii care vor să te fută îţi fac cinste cu Stella Artois. Probabil li se pare lor că aşa e stilat. Se gândesc că pe pizdă o excită să bea bere cu nume feminin. Fireşte, ar putea să-mi ia şi Silva, dar nu ar fi la fel de stilat. Trebuie să fie o bere cu nume străin.

Râd şi termin paharul cu bere. Doru îmi toarnă şi restul sticlei.

— Şi, tu ce clasă eşti? Ce făceai prin Braşov?

Păi, să rezumăm. Am venit de pe munte beată muci cu fratele meu. Am băut în Braşov până ne-am făcut praştie. După aia, eu m-am gândit că nu vreau să-mi continui excursia cu el şi gaşca lui, fiindcă mâine e ziua iubitului meu, care e cu 5 ani mai mare ca mine şi face 18 ani, iar eu vreau să ajung în Bucureşti în noaptea asta. Nu e chiar iubitul meu, deşi ne-am futut de vreo 40 – 50 de ori. Are o altă iubită oficială, eu sunt „secretul lui întunecat şi pervers, aşa cum îi place să mă alinte. În secret, iubitul meu e puţin atras şi de fratele meu. După ce am hotărât să ne despărţim, Tedy să

plece în Apuseni, iar eu la Bucureşti, am mai băut prin Braşov şi am fumat şi două joint-uri împreună. Mi-am pierdut geaca. Tedy a plecat cu troleibuzul la gară, să ia un tren până la Câmpia Turzii sau ceva de genu'. Eu am ieşit la autostop, încă regretându-mi geaca şi luptându-mă cu dorinţa de a mă întoarce să o caut. M-a luat un manelist cu TIR-ul, Gicu sau Gigi. Cânta obsesiv şi deranjant Vara nu dorm, a lui Connect-R. M-a invitat să facem sex în pădure. Am făcut sex în pădure. I-am scos ochii, cu cuţitaşul primit cadou de la Tedy. Sau doar pe unul singur, nu pot şti cu precizie. M-a alergat prin pădure, orb ca un şoarece, murdar de sânge pe faţă. I-am furat cheile de la TIR. Am ieşit la şosea şi am făcut stopul în continuare, uitându-mă la un băţ de chibrit care ardea în mâna mea. A oprit un tip simpatic cu motorul. Îl chema Iepure. M-am întors cu el în Braşov şi am început să căutăm geaca prin baruri de rockeri, udând căutarea ei cu multă bere. M-am ameţit din nou. Am nimerit într-un bar unde era fosta pizdă a lui Iepure, ex-Iepuroaica, care se ţinea băţoasă şi se făcea că nu suferă după despărţirea de el. Era o mironosiţă împuţită, fiindcă Iepure era un tip mişto şi e imposibil să nu suferi după ce te desparţi de un tip mişto. Aşa că am hotărât să-i împac şi m-am sărutat cu Iepure, ca s-o fac geloasă. A funcţionat. Pe urmă am plecat din barul ăla, ca să ies din nou la autostop. Pe drum, am găsit geaca. După asta, am început

să rememorez tot felul de chestii întâmplate în toamnă, până când m-a claxonat o dubă, cu Doru lângă ea. M-am urcat şi am ajuns în Predeal. Pe drum, am vorbit despre tatăl lui, alcoolic, mort într-un tragic accident de maşină, despre Angela Similea şi dependenţa de televizor a oamenilor în vârstă. Am ajuns, nu ştiu prea bine de ce, în restaurantul unui motel, unde recepţionerul m-a confundat cu o centuristă şi unde bem acum Stella Artois, de fapt unde am băut Stella Artois, fiindcă sticla mea s-a golit între timp.

— Eh, pe la nişte rude din Braşov am fost. Câteva zile. Plictiseală maximă, îi răspund lui Doru.

— Te cred, face el. Rudele astea la nimic nu e bune. Când ai un necaz, toţi bate în retragere. Numa când dai de bani, pfaaai, toţi e pe tine, ca măgarul pe măgăreaţa în călduri, scuze de expresie.

Mă pufneşte râsul.

Mda, şi intrasem cu ăia 7 lei în cafeneaua de lângă liceu, unde trebuia să ne vedem, eu şi Dev. Culmea e că mai aveam o datorie acolo, vreo 60 de lei, dar, dacă e să o iei aşa, prin toate bodegile din zona şcolii aveam câte o datorie, fie eu, fie Coco. Am cerut o ciocolată caldă, care era 6 lei. Mi-au adus-o. Habar n-aveam ce urma să fac după ce o terminam, cu un leu amărât în buzunar, în caz că tipul întârzia.

În cafenea erau doar două piţipoance dintre io, care schelălăiau la o masă, la un Pepsi Light.

Două măsuţe mai încolo stătea Cosmin, SINGUR. Era prima dată când îl vedeam pe Cosmin singur undeva. Nici în autobuz nu era vreodată singur. Mereu în jurul lui era lume, era gălăgie, erau râsete, cu şi fără rost. Nici acum, în cafenea, probabil nu avea să stea mult timp singur. Piţipoancele de-a 10-a deja îi aruncau ocheade şi râdeau din senin. Probabil că pentru Cosmin încă mai trăgeau de dozele răsuflate şi aproape goale de Pepsi.

Beam câte o înghiţitură mică, mică de tot, de ciocolată şi mă uitam spre uşă din două în două minute, sperând să intre cât mai repede individul. Speram să fie mişto… Nu ştiu exact ce speram. Speram, cred, să fie în primul rând sincer, să fie exact aceeaşi persoană ca aia care îmi trimitea mailurile. M-ar fi dezamăgit nu dacă ar fi fost urât, gras sau chel, ci dacă ar fi fost timid sau lipsit de imaginaţie. Voiam să fie la fel de pervers ca în mailuri, să-mi spună şi cu voce clară, tare, ce i-ar plăcea să facă cu şosetele mele cu cap de mort şi cu chiloţii mei bleu, cu dantelă pe margini. Dacă mi-ar fi vorbit politicos şi distant, aveam să concluzionez că întâlnirea noastră a fost ratată. Nu aveam nevoie de un tip care are curaj şi vervă doar în faţa tastaturii – voiam pe cineva care să mi-o tragă sofisticat în real life, de cât mai multe ori, chiar şi în seara aia, dacă era posibil.

Simţeam că mă excit uşor, aducându-mi aminte pe rând de ultimele lui mailuri, care deveniseră din ce în ce mai îndrăzneţe şi chiar căpătaseră o direcţie sado-maso, şi nici nu mi-am dat seama când Cosmin s-a apropiat de masa mea.

— Pot? a întrebat el.

13.

Am mai primit o Stella Artois, în timp ce Doru s-a dus până la maşină, să-şi ia geanta de voiaj. S-a întors cu ea la restaurant şi a aşteptat să-mi termin şi a doua bere. Geanta lui era uriaşă, din aia de umăr, şi mi-am imaginat pentru o clipă că are înăuntru un cadavru ciopârţit, poate chiar cineva din familia lui, că tot îmi povestise despre taică-su. Uneori, îmi plăcea să-mi las liberă imaginaţia, s-o ia razna cât mai tare. Fără asta, m-aş fi plictisit groaznic. Cred că, de multe ori, imaginaţia noastră liberă şi sălbatică ne ajută să nu devenim cu toţii criminali în serie sau să nu înnebunim.

Am terminat şi a doua bere şi, habar n-am de ce, în clipa în care mi-a propus să urc până în camera pe care şi-o închiriase şi avea să-i fie decontată, am zis că ok. Şi am urcat. Cum a închis uşa în urma noastră a început să mă sărute. Mi-a ridicat tricoul, mi-a dat jos sutienul şi a început să mă muşte de sfârcuri. Nu o făcea chiar prost, deşi toată situaţia era uşor amuzantă. Am regretat că

nu aveam cum să filmez toată partea asta, aşa cum ar fi fost haios să filmez şi tot rendez-vous-ul cu Gicu, care s-a lăsat cu ochi căprui, impersonali, comuni, împrăştiaţi pe muşchiul din pădure. Tedy s-ar fi distrat maxim dacă ar fi urmărit genul ăsta de filme. Poate s-ar fi şi excitat. Gândul ăsta – că Tedy ar fi putut urmări cumva ce făceam eu acum – m-a excitat până una-alta pe mine, aşa că l-am îmbrâncit pe Doru pe pat şi m-am urcat deasupra lui.

— Stai o ţârâ, a zis el, şi s-a aplecat după geanta de voiaj.

Nu fusesem chiar departe de adevăr. Geanta nu conţinea lucruri inocente. Bine, nu erau nici chinezi sau negri tranşaţi, dar avea înăuntru o pereche solidă de cătuşe, scotch şi sfoară groasă. M-au atras în special cătuşele, fiindcă nu erau genul care se vând prin sex shopuri, pe care le ştiam prea bine. Erau cătuşe serioase, care fuseseră mult folosite. Păreau cătuşe luate chiar de la sursă, adică dintr-o secţie de Poliţie. Nici nu mi-a trecut prin cap să-l întreb de unde le are, pentru că ştiam că n-aş fi suportat încă o poveste siropoasă despre vreo rudă de-a lui, care a lucrat în domeniu, şi el a moştenit ustensilele. E drept că nu aveam chef nici să-l fut. Mi se părea că sunt prinsă într-o situaţie absurdă, fără ieşire, în sensul că în orice parte m-aş fi uitat nu mă atrăgea niciuna dintre variantele pe care le-aş fi putut urma. Aveam şi senzaţia că e o prostie uriaşă să

trec prin atâtea aventuri numai ca să ajung la ziua lui Dev, mâine. Habar n-aveam dacă o să aprecieze. Şi, dacă o va face, oricum nu va şti toate peripeţiile prin care am trecut. Adică le va şti doar dacă i le voi povesti eu. Dar mâine n-o să i le pot povesti, fiindcă e ziua lui, iar Dev e un tip foarte popular – n-o să aibă timp să stea doar cu mine şi să mă asculte. Aşadar, mâine după-amiază, când mă voi prezenta la uşa lui cu o sticlă de vin sau de şampanie în braţe, va fi ca şi cum tocmai m-am trezit acasă, la mami şi tati, după nănicul de frumuseţe, mi-am tras un machiaj şi o rochie şi am venit să dansăm împreună un blues. Cel puţin până când se va încheia seara, Dev nu va şti că am ucis ca să ajung la el. Mă rog, că am rănit grav. Poate că va afla a doua zi, dacă voi rămâne să dorm la el, când va fi mahmur şi părăsit de fani şi amici şi va avea timp şi chef pentru o istorisire picantă. Poate va crede că totul e ficţiune.

— Leagă-mă cu sforile alea de pat! De când îmi doresc asta…, mă trezeşte Doru din reveria tristă.

Nu! Cătuşele, cătuşele sunt incomparabil mai marfă, îmi vine să-i spun. Mă conformez însă. Scot sfoara, lungă de nu se mai termină, şi o înfăşor în jurul încheieturilor lui Doru. Îi prind mâinile de spătarul metalic al patului.

— Pot să te rog să faci ceva pentru mine? Ceva ce mi-am dorit dintotdeauna…

E, rahat. M-ai găsit pe mine zâna bună care îţi îndeplineşte toate fanteziile sexuale.

— Zi, îl încurajez.

— Ai putea să laşi lumina doar puţin aprinsă şi să te dezbraci încet în mijlocul camerei? Încet, încet de tot, şi să te mângâi singură peste tot.

Ca să vezi, ce fantezii nevinovate au unii… Bietul Doru.

— Sigur, îi spun.

Încep să mă dezbrac, amintindu-mi de o noapte în care jucasem cărţi cu Tedy şi un amic de-al lui, şi la fiecare rând pierdut trebuia să mai scoţi un obiect de îmbrăcăminte. Tedy pierdea cel mai mult şi, nu ştiu dacă era cumva o coincidenţă, îi plăcea şi cel mai mult să stea complet dezbrăcat. Îi plăcea ca oamenii să-l vadă fără haine. Cred că Tedy avusese mereu fantezia asta – ca cei din jur să-l vadă cu adevărat, să nu se mai uite prin el, să-l vadă şi să-l înţeleagă aşa cum era el în realitate. Eu l-am înţeles dintotdeauna şi cred că mi-a fost recunoscător pentru asta.

Mi-am dat seama, când imaginea lui Tedy mi-a fugit din minte, că rămăsesem doar în chiloţi, aveam degetele strânse în jurul unui sfârc întărit, în timp ce lui Doru i se sculase bine de tot. M-am aşezat deasupra lui şi mi-am băgat-o încet, încercând să fac rotocoalele alea unite care mă duceau în general la orgasm, dacă le executam cum trebuie. Avusesem nevoie doar de vreo 6 –7 futaiuri ca să înţeleg toată ipocrizia asta pe care oamenii o aşază în jurul sexului, hainele false cu care îmbracă problema. Să te fuţi era exact ca şi

cum ai merge la sală – dacă lucrai cum trebuie anumiţi muşchi, aveai rezultate mulţumitoare. Mă amuza teribil gândul că există femei care au de cinci ori vârsta mea şi nu au avut niciodată orgasm, pentru că habar n-au că trebuie să facă şi ele ceva în timp ce au o pulă înăuntru. Cerculeţele mi-au ieşit bine de data asta, la fel şi contracţiile muşchilor pe care le exersasem şi cu Tedy, demult, în timp ce el îşi ţinea un deget înăuntrul meu, şi mi-am dat drumul peste organul întărit şi fierbinte al bietului prost, care a continuat să se mai agite o vreme. Mai voiam ceva, aveam impresia că totul a fost mult prea rapid. M-am aşezat deasupra feţei lui, având grijă să-mi desfac labiile. Doru a bâjbâit o vreme cu limba şi buzele, eu fiind cât pe ce să renunţ la treaba asta, convinsă că individul pur şi simplu nu le are cu aşa ceva. Până la urmă însă, s-a descurcat cât de cât. Am terminat din nou.

— Poţi să mă dezlegi acuma, păpuşă, a zis el, gâfâind, şi mi-am amintit de prostul cu ochii scoşi, care mă lua şi el tot cu texte din astea.

Mi se părea pervers la modul stupid să-mi zică păpuşă, după ce-mi dăduse limbi. Îmi venea să-l întreb dacă linge şi păpuşile, sau dacă măcar are fantezii cu ele atunci când intră într-un magazin cu jucării.

Am chef să fac un duş, dar încă nu m-am convins ce ar trebui să fac cu individul ăsta. Clar, varianta în care eu îi spun că ies până pe hol să caut un

gândac mort sub preş, după care o tulesc în centrul Predealului şi aştept să mă culeagă un alt obsedat sexual şi să mă ducă în Bucureşti iese din discuţie. Nu pot să-l las aşa, să-l abandonez, i-am spus că mă cheamă Victoria.

— Auzi, dar cu cătuşele alea nu facem nimic? îl întreb pe Doru.

Cocălarul mă priveşte derutat, semn că l-am luat prin surprindere. Nu se gândise să facem nimic cu cătuşele.

— Hai să te leg în cadă şi să ne-o tragem şi acolo, propun.

Doru e fericit, se ridică din pat împleticindu-se, cade. Am pus laba pe cătuşe. Încă nu sunt sută la sută hotărâtă asupra finalului, nu, nici pe departe, dar am o idee, de fapt, am câteva idei… Niciuna nu i-ar fi pe plac cocălarului, dacă le-ar auzi.

Îi prind mâinile una de alta cu cătuşele, apoi le trec pe după robinetul căzii. Dar nu-i bine. Poate să se elibereze, ridicând mâinile. Mă uit în jur, văd ţeava metalică, instalaţia de apă care trece prin tot motelul, de la primul la ultimul etaj. E potrivită, îl leg cu cătuşele de ea. Stă strâmb în cadă, cu un umăr ieşit afară. Dau drumul robinetului de apă caldă şi aştept.

— Hei, hei, pune şi rece! E fierbinteeel, zice Doru cocălarul.

Mă fac că nu-l aud. Îmi aranjez o şuviţă în oglinda aburită deja. La dracu’, iar mi s-a decolorat aiurea părul. Trebuie să-mi cumpăr nişte

vopsea. Dar până la petrecerea lui Dev, din păcate, nu mai e timp. Măcar de-aş ajunge şi aşa, oricum, decolorată, nu contează…

— Mă frigeeeeeee! urlă boul din cadă, pleoscăind din picioare.

Învârt robinetul atât cât îmi permite. Apa fierbinte curge în jet puternic pe pieptul manelistului.

— Auuu…

Intru în cameră, scotocesc prin rucsac. Găsesc jucăria pe care mi-a făcut-o cadou fratele meu. Rotiţa cu lame de ras. O fi bună? Sigur vreau să fac asta? Da, Vicky, normal că vrei. Mă întorc la cocălar. E foarte roşu la faţă, ca un rac opărit. Opresc apa. Răsuflă uşurat, dar nu prea mult. Bâjbâi prin aburul din cadă şi îi găsesc penisul. Încep să-l masez cu mişcări circulare, în timp ce prostul gâfâie satisfăcut. Cu cealaltă mână, aşez rotiţa de la Tedy pe pieptul lui şi o plimb, cu o mişcare rapidă, în jos pe corpul lui. Se aude un Harşt gentil, iar apa se face roz.

— Ce, ce mi-ai făcut, ce… Curvă idioată! zbiară tâmpitul opărit, smulgându-şi penisul din mâna mea.

Folosesc rotiţa de patru, de cinci ori, de zece, de douăsprezece. Cocălarul ţipă întâi mai nervos, apoi din ce în ce mai slab. Rozul apei fierbinţi devine din ce în ce mai intens. Pare că a adormit Doru, sau poate a leşinat. Nu-i bine să faci baie cu apă prea fierbinte, aşa îmi spunea şi capra încă de

când eram mică. Dar mie îmi plăcea. Nu-mi venea niciodată să leşin după o baie fierbinte, ci doar să ies goală din cadă, să merg în camera mea şi să ascult muzică cu volumul foarte tare.

Clătesc bine rotiţa în chiuvetă, cu apă rece, de data asta. Îmi aranjez din nou şuviţele. La dracu', şi nici n-a venit vara… Prin iulie voi avea 30 de nuanţe de blond şi şaten în cap. Nu-i mai arunc nicio privire cocălarului. Îl simt în continuare leşinat, dus, fuck him. Oamenii ăştia oricum n-ar fi făcut nimic interesant niciodată, li o banalitate expresia „a face umbră pământului degeaba", dar unora li se potriveşte mănuşă. Nimeni n-o să plângă după Doru. Asta în cazul în care a murit. Cred că e posibil doar să fi leşinat. Dar nici leşinat nu i se va simţi lipsa.

Arunc rotiţa la locul ei, în rucsac, răstorn conţinutul portofelului cocălarului pe pat, scot actele, banii, las doar o hârtie de 50 de lei înăuntru. Bag şi portofelul de piele neagră, cu ăia 50 de lei, în rucsac. Amintire. Iau actele prostului şi le bag în buzunarul gecii recuperate. Îmi mai aranjez o ultimă dată părul uşor năclăit şi ies pe uşă.

La recepţie, moşul ăla tâmpit mă priveşte cu aerul că ştia el… Curvă, domnule, curvă. Astea mici nu mai au niciun pic de ruşine în ziua de azi.

14.

Drumul până în centrul Predealului, la benzinărie, unde am cele mai multe şanse să găsesc pe cineva care să mă ia spre Bucureşti, e o adevărată plăcere. Bate vântul, e răcoare, şi asta mă calmează, mă duce cu gândul la dimineţi de toamnă din copilărie. Într-un septembrie, am înălţat un zmeu cu Tedy. Îl pictase el, avea un craniu roşu pe fundal mov, era foarte frumos. Tedy nu prea mă lăsa să ţin sfoara, de teamă că o să-i dau drumul. Am început să plâng, iar Tedy m-a muşcat de umăr, pe urmă de obraz, ca să mă facă să tac. Fără succes. M-ar fi făcut să tac numai dacă mi-ar fi dat sfoara de care era legat zmeul. Dacă mi-ar fi arătat că are încredere în mine.

Cred că l-am iubit dintotdeauna pe Tedy. Adică, nu-mi amintesc vreo perioadă din viaţa mea, chiar şi foarte timpurie, în care să nu-l fi iubit pe frati-miu. Cred că nimic din ce ar fi putut să-mi facă n-ar fi avut cum să schimbe asta.

În mijlocul Predealului îmi dau seama că mi-e poftă de ciocolată. Dar o poftă nebună, neomenească, aşa cum mă apucă pe mine de obicei.

Nimic deschis, însă. Ciocolata e sadic aşezată pe rafturi, dincolo de geamurile securizate, undeva foarte departe de Vicky, iar singurul lucru care-i rămâne de făcut lui Vicky e să încerce să nu se

înece cu bale de poftă.

Ca să mai uit de poftă, dar şi de dorul care mă apucase de Tedy, un pic şi de Dev (de multe ori, când mi se făcea dor de Tedy, mi se făcea şi de Dev, şi invers), scot o ţigară şi o aprind. Cu bricheta şterpelită de la cocălarul tăiat, fiindcă îmi dădusem seama că sunt pe terminate chibriturile şi sigur nu mi-ar fi ajuns până la Bucureşti. Dacă tot eram acolo, nu avea rost să mai pierd timpul… Întind o mână, cu degetul în sus, în direcţia de unde vin maşinile dinspre munte. Şi aştept.

Mă prinsesem relativ repede, după ce el s-a aşezat la masă, că Dev e Cosmin şi că venise special acolo pentru întâlnirea cu mine, stabilită pe mail cu câteva ore mai înainte. Mă rog, mă prinsesem undeva între foarte repede (dacă aş fi făcut-o mult prea repede ar fi dat oricum prost, ar fi crezut că am luat în calcul toate variantele, am aruncat bănuielile mele asupra tuturor tipilor din liceu, deci era mai bine să mă prind moderat de repede) şi nu chiar atât de repede (dar suficient încât să scap de acuzaţia că aş putea fi, cumva, retardată). În prima fază, firește, am crezut că pur şi simplu Cosmin, care mă ştia de la Tedy, vrea să stea cu mine la masă ca să scape de ocheadele piţipoancelor imbecile dintr-a 10-a. Chiar am făcut mişto puţin cu el pe subiectul ăsta, spunându-i că piţipoancele respective sunt maimuţe în călduri şi, dacă merg pe plajă, ar trebui să poarte slipi de

culori foarte distincte, imposibil de confundat de la distanţă – gen galben, roşu, verde, albastru – pentru ca stăpânul lor să le deosebească şi să nu le încurce numele. Aşa văzusem, când eram mică, un om cu o trupă de maimuţe, care făcea fotografii turiştilor pe litoral. În Neptun, cred. Caprei îi plăcea cel mai mult la Neptun. Mă rog, şi omul ăla îmi explicase că îmbracă fetiţa cu chiloţel roz ca să o deosebească de băiat, fără să-i mai întoarcă cu faţa în sus să-i verifice dacă au puţică sau nu. Era foarte important să-i deosebească, pentru că fetiţa era foarte prietenoasă şi îi plăcea să se lase fotografiată în braţele copiilor, în timp ce băieţelul muşca. Bietul fotograf îi încurcase de câteva ori, dându-le copiilor să-l ţină pe băiat, şi primise multe reclamaţii din partea părinţilor supăraţi că maimuţa îndrăznise să le muşte odraslele.

Cosmin răsese. Apoi mă întrebase dacă vreau să bem bere.

Uneori, când sunt singură ceva mai mult timp, îmi este foarte uşor să-mi imaginez că Tedy e de fapt cu mine. Pot vorbi cu el şi fără ca el să fie cu adevărat lângă mine. Făceam de mult timp chestia asta. Coco ştia. Zicea că e foarte uşor de explicat – pentru că eu îl cunoşteam atât de bine pe fratele meu, puteam intui întotdeauna ce părere avea el faţă de o chestie sau alta şi, deci, ce avea să-mi răspundă la orice întrebare pe care i-aş fi pus-o. De pildă acum ar fi foarte amuzat de aventurile mele cu Gicu şi cu Doru, sfârşite tragic pentru cei

doi. Ar zâmbi încurajator şi mi-ar arăta, cumva, că este mândru de mine. Totuşi n-ar înţelege de ce am făcut sex cu ei. Tedy nu înţelege exemplarele feminine. Poate fiindcă nu prea îl interesează cum gândeşte o femeie. A spus dintotdeauna că femeia are multe alte utilităţi şi că mintea ei este total irelevantă. Cred că are dreptate, per total.

Începe ploaia. Căcat, mai bine aş fi rămas în barul ăla cu Iepure şi ai lui. Aş fi făcut parte dintr-o telenovelă pe viu, ar fi fost fun. Am chef să ascult Disturbed. Şi să mănânc ciocolată, multă ciocolată.

Când eram în clasa a patra, o vită îi recomandase maică-mii să ne ducă pe amândoi, pe mine şi pe Tedy, la psihologul şcolii fiindcă, spunea ea, vita adică, „e ceva în neregulă cu copilaşii ăştia ai tăi”. Îi băgase cumva maică-mii în cap că există şanse ca în viitor să dezvoltăm un comportament antisocial, ba chiar criminal. Aşa ne-a dus capra la psiholog. Tedy stătea pe un scaun rotativ, cu un crac îmbrăcat în blugi rupţi şi tenişi negri pe braţul scaunului, şi se tot învârtea. Mânca hârtie şi o scuipa în direcţia biroului psihologului. Eu eram ceva mai cuminte. Tocmai îmi făcusem o gaură în nas, pentru pierce, şi încercam să o ating cu limba. Nu mai ştiu exact de ce, ţin minte că mă ustura şi aveam senzaţia că dacă voi da cu limba peste ea, n-o să mă mai usture. Capra se îmbrăcase cu un compleu bleu,

fusese la coafor, îşi luase tocurile mari şi subţiri, caraghioase, şi acum stătea picior peste picior, făcându-i ochi dulci psihologului. Capra făcea ochi dulci oricui: poştaşului care aducea pensia vecinilor, taximetriştilor, administratorului, vecinilor pe care-i întâlneam în lift, vânzătorului de la butic, oamenilor din staţie, când aştepta autobuzul, tipilor cu care se întâlnea când făcea jogging în parc, antrenorului de fitness, tipului de la cafeneaua unde bea un fresh de portocale după sală, profilor mei, profilor lui Tedy, amicilor lui Tedy, prietenilor tatii, tatălui lui Coco, omului care venea să repare Tv-ul, maşina de spălat, instalaţia din baie, gardienilor din parc, bodyguarzilor de la bancă, aurolacilor. Psihologul şcolii era, din punctul ăsta de vedere, un pas înainte. Avea părul alb, dar era relativ strangely cute, un fel de John Malkovich. Era amabil, ne privea frumos, ne punea multe întrebări. Când dădeam un răspuns, îşi nota cu un aer reflexiv ceea ce aflase într-un carneţel elegant, îmbrăcat în piele neagră. Şi caprei îi arunca priviri blânde, probabil se prinsese că e în călduri şi nu voia să o jignească. Avea şi un birou decorat frumos. Mda, păcat că era prost. Asta era singurul lui neajuns, altfel era chiar simpatic. Dar era prost bâtă; ne tot întreba dacă ne place să torturăm animalele. Când i-a pus prima dată întrebarea asta lui Tedy, frate-miu a scuipat în direcţia lui un cocoloş mare de hârtie înmuiată în salivă, care a aterizat pe caietul

elegant, îmbrăcat în piele neagră.

— Tedy, potoleşte-te! Ce-i comportamentul ăsta?, a ţipat capra la el.

E comportamentul lui de toate zilele, ce, nu l-ai mai văzut scuipând cu chestii în oameni, îmi venea să o întreb pe capră, s-o fac de râs în faţa lui Malkovich ăsta, dă-o-n morţii mă-sii de ipocrită. Dar m-am abţinut.

Tedy a ignorat-o, aşa cum făcea de obicei. A continuat să scuipe hârtie mestecată spre psiholog.

Fireşte, atât el, cât şi eu am răspuns că ne plac animalele la nebunie şi nu le-am răni niciodată.

Fireşte, am spus eu, completată de Tedy, oamenii sunt altceva. Pe ei nu avem de ce să ne abţinem să-i rănim.

— Păi de ce nu-i priviţi ca pe nişte animale şi pe ei? Nişte animale mai mari, mai evoluate… a spus Malkovich.

Tedy a scuipat nervos un alt cocoloş de hârtie, care a aterizat de data asta pe costumul lui Malkovich.

— Ţie ţi se pare că oamenii sunt la fel de inteligenţi şi frumoşi ca animalele? Eşti nebun sau doar prost? l-a întrebat Tedy, direct, aşa cum era el mai mereu.

— Tedy!!! Vorbeşte frumos, astea-s maniere?! s-a scandalizat capra.

— Tedy are dreptate, am comentat eu.

— Omul este creat după chipul şi asemănarea

lui Dumnezeu, fireşte că e mai frumos şi mai inteligent decât un animal, s-a băgat şi capra, vorbind piţigăiat.

Până şi Malkovich, cât era el de prost, a privit-o cu compătimire.

— Taci tu, în pula mea, că eşti proastă, a replicat Tedy, scuipând hârtie, de data asta pe jos.

— Tedy!!! Aşa vorbeşti cu mama ta?! a urlat iar capra.

— Vă rog, vă rog, a încercat Malkovich să aplaneze conflictul familial. Ne aflăm aici ca să elucidăm…

Mi-era cumva milă de el, prins la mijloc, aşa că am intervenit şi eu:

— Ce vrea Tedy să spună, şi are dreptate, este că omul e mai degrabă un animal defect. Un animal care nu mai ştie să funcţioneze. N-are pentru ce trăi, orbecăie ca prostul, copiază tot ce vede în jur şi asta îl face, desigur, inferior.

Eram mândră de cum îmi ieşise asta. Şi Tedy era:

— Vezi, proasto? a întrebat-o retoric pe mama. Pune mâna şi învaţă de la Vicky. Mai gândeşte şi tu, să vezi că n-o să te mai plictiseşti aşa tare cu viaţa ta.

— Vă rog, vă rog, să păstrăm un nivel decent al conversaţiei… a intervenit Malkovich.

— Nu ştiu ce să mai fac, domnule doctor, copiii ăştia au luat-o razna total… s-a plâns capra.

— Pff, a pufnit Tedy. El e psiholog, nu-i doctor.

Psihiatrul e doctor. Mai cultivă-te şi tu, a apostrofat-o el, în timp ce scuipa hârtie.

Îl iubisem tare mult pe Tedy în ziua aia. De fapt, îl iubeam mereu, constant, mai mult decât iubeam pe oricine altcineva. Dar cel mai mult îl iubeam când se manifesta, când se exprima, când era el însuşi. Îl iubeam mult şi în perioadele în care aflam că iar aveam să ne mutăm, că iar făcuse ameninţările lui tăcute, neştiute de alţii.

Deşi gesturile lui îmi afectau viaţa, iubirea mea faţă de Tedy nu scădea, ci dimpotrivă.

— Ca să vă daţi şi dumneavoastră seama, să înţelegeţi de ce sunt aici şi prin ce calvar trec, eu cu acest comportament antisocial am de-a face zilnic, zi de zi, vai de capul meu, nu ştiu ce păcate oi avea de ispăşit… s-a plâns lui Malkovich capra, cu o moacă de parcă avea să izbucnească în plâns.

— Nu-i antisocial, e doar antiprostie, a spus Tedy, calm, fără să mai scuipe hârtie.

Cred că i se terminase. I-am întins, cumva pe ascuns, o foaie din caietul meu de mate, cu tema. A rupt jumătate din ea şi a băgat-o în gură.

— Ok, a spus Malkovich, după o pauză de gândire. Şi cum aţi vrea voi să fie oamenii ca să vă placă, ca să vă înţelegeţi cu ei? Ca să-i toleraţi?

— Inexistenţi, a spus Tedy, scuipând din nou hârtia morfolită.

— Deştepţi, am spus eu, cam în acelaşi timp cu frati-miu.

Malkovich şi-a notat de zor în carneţel. Probabil

o remarcă de genul „fata mai are şanse de intregrare în societate, băiatul nu, e un caz pierdut”.

După aia a început din nou cu băşinile lui, cu torturarea animalelor.

— Vreau să-mi răspundeţi pe rând. Avem următoarea situaţie: pe marginea trotuarului, găsiţi o pisică lovită de maşină. Sângerează şi are o lăbuţă ruptă. E întuneric şi nu e nimeni prin preajmă. Ce faceţi cu pisica?

— O duc la un cabinat veterinar nonstop, o repară ăia şi o adopt, a spus Tedy, în timp ce capra şi-a dat ochii peste cap:

— Sigur, pisici ne mai lipseau…

— E doar un experiment, vă asigur, a liniştit-o Malkovich. Nu e ca şi cum pisica ar exista…

— Vedeţi, chiar e proastă, a spus Tedy spre psiholog, pentru prima dată privindu-l cu complicitate.

— Tedy! Te rog frumos să mă respecţi! Sunt mama ta! a ţipat iar capra.

— Ca să te respect, tre’ să meriţi, a pus-o Tedy la punct, imediat.

Malkovich s-a întors spre mine, aşteptând şi răspunsul meu. A, da. Pisica lovită de maşină.

— O iau acasă, o pansez, o hrănesc şi aştept să se facă dimineaţă ca să o duc la doctor. Sau cum a zis Tedy.

— Îhm, hm, a zis Malkovich, notând răspunsul meu în carneţelul pe care aterizase iar hârtie

scuipată de frati-miu.

— Nu vă iau nicio pisică, să vă puneţi pofta-n cui, a mai zis, supărată, capra.

Cred că o deranja şi faptul că Malkovich nu părea să-i acorde atâta atenţie pe cât ar fi sperat ea.

— Hai să ne gândim şi la următoarea situaţie: aveţi o pisică. Într-o zi, prinde un porumbel şi îl aduce acasă, rănit. Cum procedaţi? Salvaţi porumbelul? Pedepsiţi violent pisica?

Tedy părea ocupat cu mestecatul hârtiei, pe care o scuipa de data asta pe pantofii cu toc înalt ai caprei. Ea îşi scutura murdăria şi îl privea urât.

Am răspuns eu prima:

— Salvez porumbelul, îl fac bine, pe urmă îi dau drumul, dar nu pedepsesc pisica. Îi explic frumos că n-are voie să prindă păsări.

Malkovich şi-a notat răspunsul, satisfăcut. Până să răspundă şi Tedy, capra s-a băgat iar în discuţie:

— Domnu' doctor, dar ce importanţă au toate astea, ce pisici, ce porumbei? Eu oricum nu le iau animal de companie, fiindcă nu am timp să stau după el… Să-mi lase păr prin casă… Nu văd rostul discuţiei. Mai bine le-aţi da un tratament, ceva, ca să nu se mai ia la bătaie cu copiii, să fie cuminţi la ore, să nu-şi mai supere profesorii…

Tedy a pufnit în râs.

— Îmi pare rău, dar nu există un tratament pentru aşa ceva, a spus Malkovich, zâmbind

condescendent.

Cred că realiza şi el cât de caraghioasă e capra.

— Ceea ce vreau eu să stabilesc acum este dacă dorinţa lor de a răni fiinţe umane este un impuls inconştient sau, aşa cum pare să fie cazul, mai degrabă o convingere dobândită, a încercat să o lămurească Malkovich. Ultima situaţie ipotetică, după care terminăm cu întrebările, ni s-a adresat nouă. Sunteţi în curtea şcolii şi îi vedeţi pe amicii voştri chinuind un câine. Cum procedaţi?

— Merg la ei şi le ard câţiva bocanci în bot. Pe unul îl bag cu capul în jos în tomberon şi îi dau foc, a zis Tedy, foarte calm, fără să mai scuipe hârtie.

— Doamne fereşte! a zis capra, speriată. Păi şi dacă, doamne fereşte, e un copil de la noi din bloc, care ne cunoaşte?! Să se ducă vorba prin tot cartierul…

Am început să râd cu poftă, în hohote. Tedy a zâmbit şi el. Terminase iar hârtia, dar nu i-am mai dat din caietul meu. Cred că nu mai avea rost. Experimentul Malkovich părea să se apropie de sfârşit.

Diagnosticul a fost ceva de genul că suntem prea deştepţi pentru vârsta noastră, gândim prea mult, şi că nu ar trebui să se îngrijoreze capra. Mai degrabă, i-a spus Malkovich, ar trebui să fie mândră fiindcă noi doi vom ajunge, fără-ndoială, artişti sau ceva oricum remarcabil.

Mai naşpa a fost pe urmă la mate, unde profa a

crezut că îmi bat joc de ea când i-am spus că Tedy, fratele meu, îmi mâncase tema fiindcă era puţin nervos.

Bine că măcar am găsit geaca. M-ar fi făcut ciuciulete ploaia, fără ea. Şi s-a făcut şi frig ca dracu'.

Măcar de-aş avea acum o ciocolată.

15.

Îmi amintesc că am notat numărul de mobil al lui Iepure pe cutia de chibrituri pe care cred că o mai am, prin buzunar. L-aş putea suna. Mobilul meu n-are baterie, dar aş putea să vrăjesc pe cineva să-mi dea voie să dau un apel. Poate că Iepure s-ar urca pe motor chiar şi aşa, beat, şi ar veni să mă culeagă. Dar ce rost are? Am ajunge să ne-o tragem. Asta n-ar fi aşa rău, dar m-aş îndepărta iar de Bucureşti, şi de partyul care o să înceapă în jumătate de zi, party-ul lui Dev…

Băusem beri, multe beri, bucurându-mă că Dev are bani, că nu mai trebuia să-mi fac griji în privinţa asta. Îmi plătise şi ciocolata de dinainte. Era mişto că Dev era Cosmin. De fapt nu era mişto, era pur şi simplu perfect. Îmi plăcea Cosmin. Şi, după a patra sau a cincea bere, când începuse deja să se întunece afară, iar eu uitasem complet că trebuia să ajung acasă, că a doua zi aveam un rahat de teză şi alte mizerii, Dev

începuse să-mi vorbească cu cuvintele pe care le folosise în mailuri.

Bine, singura deosebire era că Dev, adică Cosmin, vorbea în continuare relativ puţin faţă de alţi oameni. Adică, o frază pe care eu aş fi exprimat-o însoţită de 30 de adjective şi 20 de interjecţii, el o spunea aşa, doar cu strictul necesar. În strictul necesar al lui Cosmin era mereu inclus şi câte un zâmbet, dar şi datul părului peste cap sau după ureche. Ce mai, Cosmin era perfect.

Aş fi vrut să sar pe el chiar acolo, sub ochii piţipoancelor în călduri, care cu siguranţă ar fi fost ofuscate peste măsură că Dev s-ar fi giugiulit cu una dintr-a 7-a. Era ceva imposibil de imaginat, probabil, pentru ele. Cred că pentru o mare parte a liceului era aşa, de altfel. N-am sărit până la urmă, fiindcă am început să vorbim despre Tedy. Dev îl admira foarte mult, am vorbit despre dăţile trecute când frati-miu ameninţase că dă foc şcolilor, cum fusesem nevoiţi să ne mutăm la alta şi apoi la alta şi tot aşa. Dev mă întrebase dacă sunt de părere că Tedy o va face vreodată. Sigur o va face, i-am răspuns eu, şi Dev, Cosmin adică, mi-a zâmbit cu cel mai sexy zâmbet cu care îmi zâmbise vreodată un tip. Tot vorbind despre Tedy, mi-am amintit că trebuia să ne vedem în seara aia, să ieşim cu nişte amici de-ai lui. I-am dat întâlnire şi lui Dev la party-ul respectiv. Aveam să ne revedem în numai două ore şi jumătate.

Opreşte o maşină. Mă îndrept spre ea nu chiar nerăbdătoare, parcă presimţind că n-o să iasă nimic de aici. Un om cu femeia lui. Mă privesc ciudat, cu ceva între milă şi nedumerire.

— Unde mergi, dragă? mă întreabă femeia.

E foarte urâtă. Parcă n-aş merge în maşină cu o femeie atât de urâtă ca ea. De la femeile urâte te poţi aştepta la orice. Uite, de pildă, mama…

— La Bucureşti, îi răspund.

— Noi te putem duce până în Ploieşti. Ai bani de benzină? mă întreabă el, masculul urâtei.

N-am, vreau să-i răspund, şi oricum nu sunt sigură că aş merge cu voi, femeia ta e înfiorător de urâtă. Dar nu-i mai răspund nimic. Mă întorc cu fundul spre ei şi mă car de unde am venit. Aud cauciucurile scârţâind nervos când cuplul se tirează. Mă piş pe maşina voastră, îmi vine în minte. Şi-i dau foc, ar completa Tedy.

Îi spusesem după o vreme şi lui despre Dev. Nu puteam ţine secret. Era ceva important pentru mine, Dev, şi lui Tedy îi spuneam cam tot ce era important. Nu a zis nici că da, nici că ba, în sensul că nu a părut nici încântat, dar nici deranjat. Cumva fără a face mare caz din asta, am început să ieşim mai des toţi trei. Toţi patru, mă rog, fiindcă mai venea şi Andreea uneori. Uneori, toţi cinci, când nu aveam unde să o lăsăm pe Coco.

Încă de la a doua întâlnire cu Andreea – după ce o cunoscusem la chef, când ne împuiase capul că

nu e aer şi că ar trebui să se care petrecăreţii – şi eu, şi Tedy ne-am dat seama că nu e doar caraghioasă fizic, ci şi oripilant de proastă. Îşi făcuse un grup pe Facebook, ceva gen Mişcarea Feministelor Romînce, şi cînd o căutai era călare pe mobil, ca să posteze acolo, în grup, ceea ce ea numea argumente. Ne citea şi nouă în timp ce posta, şi mai mereu eram crăcănaţi de râs. Ultimul ei argument feminist – care, culmea, devenise şi foarte la modă, imbecila fiind urmată de o şleahtă întreagă de nefutute – era ceva gen „Uterul meu nu e o piaţă publică! Spuneţi NU discriminării". Nu m-am prins exact în ce fel îi discriminau duşmanii uterul, dar era cât pe ce să spun, într-un glas cu Tedy: nu e o piaţă, e doar un zgârci obosit căruia nu merită să-i acorzi prea multă atenţie. Această remarcă, cu siguranţă, m-ar fi exclus pe veci din preajma feministei.

Dev nu râdea de ea chiar aşa în hohote cum râdeam noi, prefăcându-ne că ne-am înecat cu bere sau cu suc. Dev doar zâmbea condescendent. Altfel, proasta era relativ amabilă, făcea cinste întregii găşti. Revelionul trecut l-am făcut tot cu ei, la munte, în Buşteni. Ce chestie, nu prea departe de locul în care stau acum, din nou cu mâna întinsă. Când eşti obosit, autostopul nu mai e ceva prea distractiv… Acum, mă simt un pic ca şi cum aş sta cu mâna întinsă aşteptând pomană. Poate chiar asta fac, aştept să primesc o maşină de pomană. Când te gândeşti că Tedy e acum la o

cabană, unde e cald, multă bere, fum, muzica tare, pizde probabil… Naiba m-a pus să plec după Dev.

Dar, cine ştie, poate nici n-am plecat după Dev, de fapt. Poate pur şi simplu am vrut ceva neprevăzut, am vrut să mă descurc singură, să iau o pauză de Tedy, să nu mă mai ţin după pantalonii lui. Cu Tedy, oricât de demente ar fi fost lucrurile, ceva era sigur – avea întotdeauna, cumva, grijă de mine. Şi asta putea deveni plictisitor, la o adică.

Şi ziua mea, pe 21 decembrie, aniversarea mea de 13 ani, o făcusem tot cu ei, într-o casă de la marginea Bucureştiului, după ce scăpasem de capră şi de tortul ei imbecil pe care scrisese „Victoria”, nici măcar „Vicky”. Era o casă a unei rude de-a Andreei, şi, culmea, veniseră acolo toate membrele turmei feministe de pe Facebook. Ce-i drept, fusese fun. Megafun. În seara aia am sărutat pentru prima dată o tipă. Alta decât Coco, I mean. Gaiţele erau contrabalansate cumva de cei 8 sau 9 amici aduşi de Dev, dar şi de gaşca de punkeri cu care venise Tedy, gaşcă din care chiar nu ştiam pe nimeni. Când Tedy aducea undeva oameni pe care nu-i cunoşteam, însemna că abia i-a cunoscut şi el. Şi mai însemna că n-are deloc o părere bună despre proprietarul casei unde îi ducea pe nebuni, ba chiar că are un dinţişor împotriva lor.

Întotdeauna erau nebuni… Şi ăştia fuseseră.

Feministele nebune, pe de o parte, ocupaseră sufrageria. Puseseră o muzică oribilă şi

lacrimogenă, ceva în genul Celine Dion cu melodia aia din Titanic şi blonda aia veche, cu Eclipse of the Heart. Vreo patru grase dansau, cu ochii închişi. Una din gaşca uteristelor era în vârstă, pe la vreo 40 de ani, dracu' ştie ce căuta ea cu Andreea şi restul caprelor de liceu, maxim facultate. Din ce prinsesem firul discuţiilor, în prim-planul disputei fusese subiectul cum să naşti – natural sau prin cezariană. N-am ascultat decât vreo 3 minute, suficient ca să mă pufnească râsul. Faza era cam aşa: o treime din pizdele uteriste erau virgine. Restul de 2 treimi nu mai erau virgine, dar, cu o singură excepţie (de fapt, cu două, dacă o punem la socoteală şi pe Andreea), nu erau într-o relaţie şi nu dădeau semne că aveau să fie curând. Aşadar, dacă, doar cu aceste două excepţii, nu aveau oricum cu cine să se fută, era din cale-afară de caraghios cum discutau ele despre naştere şi cum e bine să aduci pe lume copilul. Păreau convinse că se pot sări etapele – adică nu e nevoie să fii cu cineva ca să rămâi gravidă, nu e nevoie să faci mai întâi sex ca să ajungi la cezariană. Am râs ce-am râs şi m-am cărat.

Neavând unde să mă duc, am ajuns în restul camerelor ocupate de băieţi. Punkerii aduşi de Tedy, fără Tedy însă, răsturnaseră un dulap în mijlocul dormitorului principal, peste pat, şi făceau concursuri de sărituri. Din ce-am prins eu, unul din ei tocmai se lovise la coaie şi ceilalţi îi

dădeau sfaturi, cum ar trebui să scape de neplăcerile acestui incident. Altul, oarecum simpatic, pe la vreo 15 ani, m-a luat deoparte, la o discuţie serioasă, explicându-mă că şi-ar dori tare mult să recreeze scena dintr-un film, Alpha Dog cred, în care un tip se cacă în mijlocul sufrageriei într-o casă de fiţe. Voia şi el să se cace acolo, „dar", spunea, „mi-e teamă că o să mă intimidez exact la momentul decisiv şi o să râdă lumea de mine, cum stau cu chiloţii în vine, constipat". Mie mi-a venit o idee care mi s-a părut în clipa aia relativ genială, şi am împărtăşit-o cu el, convinsă fiind că n-o va pune în aplicare. De fapt, i-am spus-o doar din complezenţă, ca să par şi eu altruistă, să vadă că i-am ascultat cu seriozitate problema şi am venit chiar cu o soluţie constructivă. „Cacă-te în baie, singur, cu uşa închisă, şi pe urmă aduci caca şi îl pui în mijlocul sufrageriei, în felul ăsta, ai şi intimitate, dar îţi îndeplineşti şi visul", i-am spus. Tipul m-a privit vreo două minute, fascinat, parcă nevenindu-i să creadă că i-am spus asta. După aia a sărit la mine, m-a luat în braţe, şi a început să mă pupe ca un isteric peste tot. M-am bucurat cumva că era fericit, am scăpat din braţele lui şi am trecut în camera cealaltă. Acolo, vreo doi punkeri de-ai lui Tedy se mixaseră cu amicii lui Dev, şi dădeau din cap pe ceva thrashăreală. Am dat şi eu un pic, după care m-am plictisit şi am plecat să-i caut pe Tedy şi pe Dev. Am mai nimerit într-o cameră, în care un puşti,

genul tocilar, se masturba. M-am scuzat şi am ieşit. Poate, săracul, era prima lui partidă de sex. Am dat de Tedy şi Dev cocoţaţi pe scări, sărutându-se. Mai era un tip cu ei, foarte drăguţ, pe care îl văzusem de multe ori în preajma lui Dev. Mă rog, tot liceul era în preajma lui Dev, dar pe tipul ăsta chiar îl remarcasem. Nu m-am mirat excesiv, mai ales că, după ce m-au văzut, au început să râdă. Ştiam cumva că lui Dev îi place de Tedy, lui Tedy îi place de Dev şi aşa mai departe. Fireşte, Tedy nu era gay, Dev nici atât, dar am fost oarecum puţin geloasă. Eram geloasă pe oricine îl atingea pe Tedy.

— Încotro, mânca-ţi-aş bulanele alea frumoase? se aude de undeva foarte aproape de mine. Cu căcatul ăsta de ploaie, nici nu mai vezi bine. Reuşesc totuşi să disting prin ploaie un camion oprit la câţiva paşi de mine. Omul, un bărbat între două vârste, are capul scos pe geam, cu o pungă deasupra.

— Te-a udat ploaia asta pân la piele, vai de sufleţelul tău! Ce faci aci, în drum? continuă el să mă chestioneze.

— Aştept o maşină cu care să merg până la Bucureşti, îi zic eu, strâmbându-mă în timp ce apa îmi intră în gură.

Are un gust sărat, probabil mi se mai scurge ceva sânge din păr.

— Te ducem noi. Aşa e, coaie, ducem fata asta

frumoasă? întreabă bărbatul pe cineva de lângă el, pe care nu-l pot vedea.

În schimb văd, atârnând deasupra bordului, o plăcuţă imensă pe care scrie „Nu te v-om uita Jeane”. Bestial, asta e o maşină cu poveste. Necunoscutul de lângă vorbitor răspunde probabil pozitiv, sau oricum nu are nimic de protestat în ce priveşte ipoteza transportării mele către oraşul natal.

— Mulţumesc, zic eu simplu, sec, şi dau să urc, ocolind camionul, acolo unde mă aşteaptă cu uşa deschisă.

Dar nu reuşesc. Scara e foarte înaltă şi pe deasupra udă de ploaie.

— Ajută, coaie, fata! zice bărbatul în vârstă necunoscutului de lângă, a cărui faţă o observ acum pentru prima dată.

Pff, şi ce faţă. O moacă tipică de oligofren, cu un ochi mai mare şi unul mai mic, cu o cicatrice pe obraz, cu o mustaţă rară, ca şi cum de abia a început să-i crească. Cu nasul turtit şi urechile clăpăuge. Îmi aminteşte de ăla din Cişmigiu. Va fi o călătorie distractivă, îmi spun, în timp ce apuc mâna întinsă a oligofrenului.

E cald sus. Cald, fum şi manele. Perfect, îmi spun, şi deja mă imaginez, în câteva ore, pe genunchii lui Dev, fără Andreea prin preajmă, făcând mişto de toate astea.

După scena cu Tedy şi Dev, nu mai ştiu exact

cum am ajuns să o sărut pe Gina. Era şi ea venită cu gaşca uteristelor, era şi ea naşpa, dar în momentul ăla nu prea a contat. Ştiu că era şi Dev în cameră, discutând ceva ce aducea a *politică.* Tedy le explica des principiile lui despre anarhism şi Dev îl întrebase ceva gen dacă s-a gândit vreodată să îşi facă un partid. Dev credea că Tedy şi-ar putea aduna un număr foarte mare de adepţi. Fireşte că putea, adică ar fi fost culmea să n-o poată face, de vreme ce până şi Andreea strânsese 40 sau chiar mai multe uteriste revoltate. Gina a venit şi s-a aşezat, tam-nesam, cu capul în poala mea. M-a enervat gestul ei, dar am sărutat-o. M-am aplecat şi am sărutat-o. Nu a părut deranjată, ba chiar a entuziasmat-o sărutul meu, fiindu-mi greu să-mi mai desprind apoi buzele din ale ei. Băieţii s-au oprit o clipă din dezbaterile despre anarhism şi ne-au privit. Unul a făcut o remarcă porcoasă, ceva funny. Pe urmă discuţia a continuat firesc, am zis şi eu vreo două-trei chestii, şi pe Gina n-am mai băgat-o în seamă la cheful ăla. Am băgat-o în seamă abia pe la sfârşitul lui ianuarie, la şcoală, dar mai mult ca s-o pun la punct, să o fac să înţeleagă că între noi două nu este nimic. Mă rog, începusem deja să mă afişez cu Dev, ca şi cum am fi fost parţial oficial împreună, deci vaca uteristă se putea prinde şi singură. Oricum, era a n-a, aşadar era bătrână.

Pe drumul spre camera feministelor, de unde se auzeau răgete de parcă un îngrijitor pervers de la

Zoo ar fi selectat cu grijă toate exemplarele feminine în călduri şi le-ar fi închis într-un staul separat de restul vieţuitoarelor, mi-am dat seama de două chestii. Primul, că Gina mă sărutase cu atâta poftă pentru că văzuse gestul ăsta ca pe o încercare de a se răzbuna pe bărbaţi, de a le arăta că nu are nevoie de ei. Cumva, mă folosise în numele unui principiu, şi asta era suficient ca s-o urăsc mult timp de acum încolo. Al doilea lucru pe care l-am realizat a fost că punkerul ăla mic îmi urmase sfatul – un caca mare, maro, mai degrabă moale, trona în mijlocul dormitorului, lângă dulapul răsturnat peste pat. Punkerii posteau o bere la pet, liniştiţi, fără să se mai încumete să facă sărituri, de teama de-a nu ateriza în căcat. Dacă primul lucru, cu Gina şi motivaţiile ei de uteristă imbecilă, m-a scârbit teribil, al doilea, cu căcatul, m-a amuzat peste măsură. Una peste alta, fusese o aniversare mişto de 13 ani. Spre dimineaţă, când feministele matoale dormeau claie peste grămadă în sufragerie, mi-am tras-o cu Dev pe covorul aspru pe care dansaseră ele. Vreo două au deschis ochii şi ne-au privit. Una a bombănit ceva, probabil nemulţumită că Dev mi-o trăgea pe la spate, iar asta nu era deloc o poziţie care să recompenseze cu adevărat meritele incontestabile ale femeii. Pe scurt, eram doi porci misogini nenorociţi care făceau sex antifeminist.

Am adormit abia pe la prânz, după ce Tedy a asistat la finalul partidei noastre de sex, trântit şi

el pe covor, şi ne-a dat să fumăm o chestie acrişoară, care mi-a făcut greaţă. Dar n-am mai apucat să vomit, fiindcă am adormit sau am leşinat sau ceva pe acolo. Când m-am trezit, era seară, uteristele se cam tiraseră, mai rămăseseră doar Gina, Andreea, baba şi încă una, iar Tedy, din ce-am înţeles, era sus pe casă, cu o pancartă pe care scrisese un mesaj anarhist. S-au dus să-l salveze, „să-l recupereze”, cum ziceau ele. Eu nu m-am mişcat de pe covor. Tedy ştia să-şi poarte de grijă, era evident că nu avea să moară căzut de pe o casă cu uteriste în ea.

Cum ziceam, fusese o aniversare simpatică. La aia de *14* ani, planificam însă s-o fac latră de-a binelea, să terminăm cu copilăriile astea.

16.

— Io-s Nelu, zice omul între două vârste, care conduce camionul.

— 's Nelu, îngână oligofrenul de lângă Nelu.

Râd. Uşor, să nu-i sperii prea tare pe cei doi.

— Asta-i fii-miu, Jean. Să-l ierţi, el e mai încetuţ la minte.

Da, m-am prins, vreau să zic, dar mă abţin.

— Vicky, spun eu.

Mi-e lene să întind mâna, mai ales că omul între două vârste pare concentrat la volan.

— Vicky, spune şi oligofenul, după mine.

Îi zâmbesc.

Râde şi el, ca prostul.

— Mergeţi chiar până-n Bucureşti? îi întreb eu.

— Sigur, chiar la Bucureşti, la oraş, face omul.

— La oraş… se aude şi vocea înfundată a oligofrenului.

La dracu', mă gândesc, şansele să mă culeagă doi nebuni erau destul de mici… să vezi că Tedy nici n-o să mă creadă. O să spună că am inventat toate astea. Şi Radu, jegul ăsta de telefon, dacă ar mai fi avut baterie aş fi putut să le fac oligofrenilor o poză. Să am dovada. Eh, dacă ar mai fi avut baterie aş fi ţinut-o tot drumul într-o conversaţie neîntreruptă cu Coco.

— Da' cum stăteai tu acolo, măi, tată, în ploaie, să faci doamne păzeşte o pleumorie, cum mama mă-sii îi zice?

— Mama mă-sii îi zice, sună şi vocea oligofrenului, aşa cum era de aşteptat.

Dar lui Nelu nu-i place replica asta. Ridică mâna şi-i arde un dos de palmă lui Jenică. Jenică închide un ochi, de frică, ochiul ăla cu pleoapa mai căzută.

— Bă, tu să nu-njuri la mine-n maşină, mă, futu-ţi naţia şi grijania morţilor tăi! Ai auzit, mă? Lua-ţi-aş pe mă-ta-n pulă să ţi-o iau…

— Să ţi-o iau… se aude şi Jenică.

— Bă, tu eşti prost? Ce-am zis io, bă? Tu n-auzi, mă, să nu înjuri, futu-ţi paştele mă-tii!

— Paştele mă-tii, repetă, ascultător, Jenică.

— Nu, că băiatu' ăsta nu-i sănătos la cap. Fii-miu, domnule, fii-miu… Cică să mai faci copii în

ziua de azi. Habar n-ai ce iese din ei, dom'le. Câte speranţe mi-am pus eu în ăsta… I-am şi zis ca lu' taică-miu, Jean, Ion, mă rog, aşa cum mă cheamă şi pe mine. Pe toţi bărbaţii din familia noastră i-a chemat Ion, dacă stau să mă gândesc. Pentru taică-miu e plăcuţa asta de aci, în memoria lui. Să ştie şi el că nu-l uităm niciodată. S-a prăpădit săracu'. Era tâmplar, a căzut într-o zi un copac pe el… Da' nu de aia a murit, săracu'. Cancer la plămâni… De aia zic… Nici nu ştii ce copii faci. Îţi dai silinţa, faci de toate pentru ei, şi se apucă să te îngâne, să înjure ca un măgar opărit…

— Opărit, zice şi Jean.

Eu râd, nu mai pot, sunt pe jos. De fiecare dată când Nelu deschide gura, Jean închide de frică un ochi, aşteptând lovitura.

— Opărită-i mă-ta! Să înjure ca un măgar, la mine-n maşină…

— La mine-n maşină… repetă şi Jean.

— Ce-ai zis, mă, javră?! O fut pe mă-ta, coaie, ştii cum? În doi timpi şi trei mişcări! Maşina ta, fraiere? De când e maşina ta, futu-ţi paştele mă-tii, cine a făcut, mă, leasingu' la ea, boule?

— Boule, repetă iar băiatul, cu un aer nevinovat.

Râd ca apucata şi vreau să-i fac un semn bătrânului, să-i explic că ăla micu' o să tot înjure cât timp înjură şi el, că ăla, săracu', nu înţelege ce spune, repetă ca papagalul.

— Nu-l mai înjuraţi nici dumneavoastră, îi spun, oprindu-mi cu greu hohotele.

Nu-l mai înjuraţi, vă rog eu, că mor naibii aici de râs, aşa suna fraza întreagă, dar am zis să nu-i supăr încă de pe acum. Nici n-am ieşit din Predeal.

— Ce să nu-l înjur, frumoasa tatii? Că ăsta mi-a mâncat zilele… Asta şi cu mă-sa, mare panarama şi aia.

— Panaramă şi aia…

— Iar înjuri, mă, javră? Aşa vorbeşti tu de mă-ta, mă? Vrei să-i spun când ajungem la Bucureşti că ai făcut-o panaramă? Să vezi ce pune mă-ta făcăleţu pe tine, nu mai pupi tu nici mâncare, nici bani de buzunar, o să dormi pe străzi!

— Să dormi pe străzi…

— Io, mă?! Io să dorm pe străzi, mă?! Bă, tu nu mai ai chiar niciun pic de ruşine, mă?! După ce că te-am crescut, te-am făcut om, am băgat bani în curul tău…

— Bani în curul tău…

— Ba în al tău, fraiere! urlă omul în vârstă la fiu-su, Jenică, şi face un viraj neaşteptat, evitând un animăluţ mic sau un buştean, nu reuşesc să văd, de abia ajung cu nasul acolo unde se termină parbrizul.

Cad în braţele lui Jenică, care scoate sunete ca de animal de pluş, din ăla vorbitor. E şi moale, ca un ursuleţ. I would fuck him, probably. Cred că ar fi mortal de distractiv. Probabil e virgin, sau cine mai ştie.

— Auzi, măgarul, îmi ţine mie socoteală ce-am

făcut cu banii. L-am dat la şcoli, de mi-a venit rău. Nimic, nimic nu s-a prins de el. Un analfabet, ce să mai…

— Analfabet, ce să mai…

— Analfabetă-i mă-ta! urlă Nelu la el, şi mi-e teamă că, pe serpentine, să nu ne răsturnăm dracu’.

Îmi vine să-i pun mâna la gură oligofrenului, să termine cu îngânările. Evident, lui taică-su nu prea îi plac. Daddy doesn’t digg it, îmi spun, şi iar încep să râd.

— E şi de râs, dă-i şi de plâns, mă apostrofează omul, pe un ton dojenitor.

— De plâns, e de acord şi Jenică.

— De plâns, da, fi-ţi-ar pielea a dracu’, recunoşti şi tu că e de plâns, ai?

— Plâns-ai, zice Jenică.

Din senin, Nelu îi arde iar un dos de palmă. Jenică pare că a început să se smiocăie. Distracţia se termină brusc. Mă uit la picăturile de apă adunate pe geamul camionului, împrăştiate de ştergătoare în mai multe direcţii, şi nu mă pot opri să-mi amintesc. E şi camion, e şi ploaie, iar mintea mea, aia responsabilă cu amintirile, nu este sub deplinul meu control, oricât de mult am dresat-o să facă asta. Oricât m-am străduit să aşez un strat gros de negreală peste noaptea aia, peste tot ce am simţit atunci, şi oricât de mult mi-aş fi promis mie că nu-mi voi mai aminti niciodată. Indiferent ce momente vor veni, cât de asemănătoare vor fi

cu cele de atunci, eu n-o să-mi mai amintesc întâmplarea, n-o să mai văd feţele de atunci şi n-o să le mai aud glasurile. Şi când momente din astea au venit, uneori mi-a ieşit să nu mă gândesc la ce a fost atunci, alteori nu mi-a ieşit. Acum aş vrea tare să pot să găsesc în locul ăla de care fug, din mintea mea, nu întâmplarea, ci o cameră goală, în schimb. Aş vrea să nu-mi amintesc, să nu mai fie nimic rămas acolo.

Aş vrea să nu, dar azi nu-mi iese.

Întâmplarea, da. Acum, la începutul iernii ăsteia, s-au făcut doi ani în cap.

Plecasem de la o petrecere. Băusem ceva beri, dar nu îmi amintesc să fi fost beată mangă. De fapt, pe la îi ani nu beam extraordinar de mult. Beam 6 – 7 beri pe seară, cam cât bea toată lumea din gaşcă. Nu eram cine ştie ce excepţie… Plecasem cumva ofticată, fiindcă Tedy fusese distant toată seara. Conversase cu toată lumea, dăduse din cap, glumise, mă rog, nu mai fusesem doar noi doi şi restul lumii, cum eram de obicei. Era perioada în care eram leşinată după Tedy. Era idolul meu şi cel mai bun prieten. Tot ce făceam şi gândeam se raporta la Tedy. Acasă mă ţineam după Tedy, la şcoală fugeam să stau cu el în pauze, când mă invitau amicii undeva nu mergeam fără el şi, de cele mai multe ori, din fericire, nici el fără mine. Acum însă ţinuse morţiş să mai stea. Avea chef să se facă muci. Eu nu aveam chef de asta, fiindcă mă enerva de fiecare dată când mă

îmbătăm că se legăna patul cu mine şi mă chinuiam ore în şir să adorm.

Drumul spre casă trecea pe lângă un maidan, unde vara se făcea o piaţă ambulantă, cu legume şi fructe. Acum, iarna, se făcuse un târg cu chestii de artizanat şi cu vinuri, pălinci, chestii. Dar, fiind noapte, tarabele erau goale, părăsite.

Lângă tarabe, aproape de intersecţie, pe unde trebuia să o apuc eu ca să ajung acasă, era parcat un camion mare, singuratic. Am trecut pe lângă el şi, de undeva, de parcă stătuse ascuns până atunci, a apărut un copil. Un băieţel de 8 – 9 ani, negricios şi jerpelit. M-am ferit de el, încercând să privesc în altă parte, dar inevitabilul tot s-a produs: a început să se ţină după mine şi să mă bată la cap să-i dau bani. Mai aveam ceva mărunţiş în buzunar, dar n-aveam niciun chef să-i dau puştiului. L-am gonit, întâi prin vorbe, dar nu prea au avut efect. Era disperat. Mort de frig, probabil şi de frică. Ai lui i-or fi cerând să vină acasă cu o sumă minimă în fiecare seară… Cel puţin, aşa am crezut atunci. L-am înjurat, am bătut şi cu bocancul în pământ, aşa cum alungi câinii maidanezi, dar el a continuat să se ţină după mine. Mă irita chestia asta. Eram un pachet de nervi şi de oboseală. Tedy ar fi trebuit să plece cu mine, la naiba, doar eu venisem acolo numai şi numai pentru el. Mă plictisisem de moarte la cheful ăla imbecil. Nu-mi plăcuse muzica, nu-mi plăcuseră oamenii, băutura îmi picase prost.

Ultimele trei ore le petrecusem cu ochii în gură de somn, dar Tedy mă tot amânase – hai că mai stăm doar un pic, doar jumate de oră, bla, bla. Nu era nici măcar Coco la petrecere, să mă retrag undeva cu ea şi să vorbim de ale noastre, să mai treacă vremea. Adică fusese şi ea, dar se cărase cam pe când se dumirise, ca şi mine, că party-ul ăsta sugea destul de tare. Aveam din ce în ce mai mulţi draci, cu atât mai mult cu cât se făcuse polei, şi nu cred să existe pe lumea asta o combinaţie mai scârboasă decât poleiul şi tocurile înalte, oricât de zimţată ar fi talpa bocancilor. Aşa că, pur şi simplu, m-am întors şi i-am dat puştiului negricios un pumn în faţă. Am lovit tare, imaginându-mi că acolo se află nu un copil sâcâitor, ci un duşman fără identitate clară, acel vinovat care nu îmi dă voie să petrec tot timpul din lume cu fratele meu, acea bovină nenorocită care a inventat şi alte distracţii care îi răpesc pe Tedy de lângă mine, vinovatul care a adus-o pe lume pe idioata de mama, tartorul din pricina căruia nu am niciodată atâţia bani cât mi-aş dori. A căzut. M-am apropiat de el şi am continuat să-l lovesc în cap, de data asta cu bocancii şi cu tocurile lor de metal. Îmi plăcea senzaţia de moale, bocancii parcă mi se afundau într-o cârpă fără duritate, ceva catifelat şi cald. Apoi, nici nu mai ştiu exact cum s-a petrecut totul. S-a auzit un fluierat, copilul negricios a fost în picioare, iar eu am fost pe jos, cu un picior prins într-un lanţ gros, care mă rănea. Înainte să-

mi pierd cunoştinţa, am văzut aprinzându-se farurile camionului pe lângă care trecusem, de după care apăruse puştiul cerşetor dobitoc.

— Ce-a făcut, mă?! Lasă-i, mă, aşa, să-i crească caninul acolo, dă-l în pula mea! Acuma, noaptea? Ce pula mea dinte? urlă Nelu, lângă mine, cu mobilul lipit de ureche.

Aştept, resemnată, şi replica inevitabilă a retardatului Jenică.

— Pula mea dinte…

— Taci, în morţii mă-tii de idiot! N-auzi că-i căzu lu' frati-tu un dinte şi n-are ăla nou unde să crească? Eşti prost?

— Eşti prost, repetă şi Jenică.

— Bă, te ia mama dracu', acu te dau jos din maşină, paştele mă-tii de imbecil…

— Imbecil…

— Da, eşti un imbecil, bine că recunoşti! concluzionează Nelu.

Râd cu hohote, şi asta se pare că îi produce suspiciuni femeii de dincolo, nevasta bărbatului, probabil, fiindcă Nelu e obligat să dea explicaţii:

— Ei, o fată… Am cules-o de pe drum. Era plouată, săraca, îngheţată de frig… Merge la Bucureşti. E mică, da. NU, nu, nu-i d-alea…

— Nu-i d-alea… vine şi ecoul.

Îmi vine să-i mulţumesc oligofrenului că a întărit şi el ideea că nu sunt centuristă.

— Păi acum, în miezul nopţii, să-l duci la

stomatolog? Eşti lovită la cap? Las să stea până dimineaţa, nu i-o creşte caninul la noapte cât casa.

— Caninul la noapte cât casa…

— Canin e mă-ta! urlă Nelu. Nu, Ginuţo, cu ăsta vorbeam, cu Jean. Mi-a mâncat zilele pe drum, nu-l mai iau cu mine cât oi trăi, să moară ce-am mai scump.

— Ce-am mai scump…

— Ai mai scump pe mă-ta! urlă iar Nelu. Hai că închid, Ginuţo. La vezi şi tu. Lasă-l în pula mea cu caninul lui, mergi de te culcă.

— Te culcă…

— Culca-ţi-aş familia în somnul cel veşnic! ţipă iar Nelu, dintr-odată atent la volan.

Îi fac un semn lui Jean, şşştt, şi se pare că funcţionează. Handicapatul mă priveşte cu interes, de parcă i-am arătat o jucărie. Râde.

— Poliţia, să moară mama!!! Ia, frumoaso, lasă-te şi tu jos, stai aşa pitită până trecem de ei, că nu-i voie să transporţi persoane străine, luate de pe drum, aicea.

— Drum aicea… zice şi prostul.

Mă ghemuiesc, dar nu încap cum trebuie. N-am ce face şi mă aşez cu capul în poala handicapatului, care chicoteşte fericit. Probabil se gâdilă.

Trecem de poliţie, nu observă nimeni că suntem persoane în plus, sau nu le pasă. Pula mea, iar sună Ginuţa pe Nelu.

— Da, fă, ce-i? Hai că conduc, nu am vreme. Cu

uşa? Scoate-i-l cu uşa, ce să zic şi io acuma… Dacă nu mai poate răbda până mâine… Da’ io zic că nu creşte caninul ăla peste noapte, dar-ar dracii-n el.

— Dracii în el, zice şi ăla micu’, de sub mine.

Nu ştiu exact ce mă apucă, îl iau de mână.

Are mâna moale şi transpirată. Se smuceşte, nu-i place să-l ţin de mână. Mai mult ca sigur, sunt singura fată care a îndrăznit să facă gestul ăsta cu el. Îl înţep cu o unghie lungă, ascuţită, în coapsă. Aşa îmi zicea Coco că trebuie să faci puilor de mâţă, ca să stea cuminţi. Îi înţepi sau îi tragi uşor de o ureche, şi se calmează. Şi oligofrenul se linişteşte şi-şi lasă mâna în a mea. Se uită saşiu şi un pic speriat la mine. Îi fac cu ochiul.

— Cum să tragi? Ia, îi legi dintele cu o aţă de uşă, şi după aia tragi de uşă, în morţii mă-sii, da…

Oligofrenul tace, cu mâna strânsă în pumnul meu mic.

— Dă-l în paştele mă-sii, îl doare o dată, şi gata! Ai făcut şi economie, nu mai prăpădeşti banii la dentist, da, iacă…

Oligofrenul se uită la mine pe furiş, cu ochii umezi, de vacă de sex masculin.

— Stai, fă, Ginuţo, că i-o fi rău la Jean, de nu mai vorbeşte… Ai adormit, fraiere? îl întreabă Nelu, cercetându-l speriat. Ce-are ăsta de-a amuţit? mă întreabă pe mine, nedumerit.

— Cred că e obosit, îi spun eu.

Lanţul gros, prins de camion, nu doar că îmi

sfâşiase ciorapii şi îmi rănea piciorul. Făcea altceva şi mai groaznic. Pur şi simplu, mă ŢÂRA pe jos, pe zăpadă, în urma maşinii. Ca pe o conservă goală, ca pe un gunoi agăţat din mers, din nebăgare de seamă. M-a târât aşa câţiva metri, după care a oprit. A stins farurile. Copilul a coborât de data asta de sus, din camion. S-a uitat la mine şi a început să râdă, cu o faţă de retardat, pe care aş fi dat orice să-mi plimb din nou bocancii.

Pe urmă, mi-am pierdut din nou parţial cunoştinţa. Îmi reveneam câteva minute, după care picam din nou în semiadormirea aia ciudată, densă, în care auzeam în continuare voci în jurul meu.

Din când în când, deschideam ochii şi vedeam o altă faţă deasupra mea, gâfâind şi scoţând sunete ciudate. Întâi a fost omul gras, între două vârste, care conducea camionul şi care părea a fi tatăl copilul idiot. Pe urmă a fost un altul, mai tânăr. Pe urmă, l-am văzut chiar şi pe copil, şi m-a scuipat. Un jet cald, scârbos. Mă durea tot corpul, mai puţin picioarele, care îmi amorţiseră. Am leşinat din nou, sau am adormit.

M-am trezit pe zăpada maro, murdară, cu hainele pe jumătate rupte. Simţeam o durere surdă în stomac, unde îmi aminteam că primisem un picior de la grăsan. Era târziu, mi-era frig şi aveam picioarele tot amorţite. Mi-am imaginat-o pe capră cum avea să zbiere că întârziasem atâta.

Eram sigură că Tedy încă nu plecase de la chef. Naşpa, chiar nu avea cine să mă acopere.

— Oprim aicişa, zice Nelu. Să bag nişte benzină.

17.

Ne dăm cu toţii jos din camion. Acum observ mai bine silueta handicapatului. E mic, grăsuţ, cu ochii înfundaţi în orbite. Îmi aminteşte de o specie mai ciudată de rozătoare pe care o văzusem acum câţiva ani la Zoo. Doar că şoriceii ăia erau foarte agitaţi, săreau pe tine, chiţăiau. Jenică e bleg, molâu şi zâmbeşte timid. Duce degetul mic la gură şi începe să-l ronţăie. Un şoricel tembel.

— Staţi icişa, la maşină, da? ne întreabă Nelu.

Porneşte spre benzinărie. La intrare vede o fufiţă, îmbrăcată în roz din cap până-n picioare. Adidaşi roz, şosete roz, colanţi roz, tricou roz cu galben, elastice roz în păr, ruj roz, ochelari de soare pe cap, cu rama roz. Pleacă cu ea după colţ.

Scotocesc după pachetul de ţigări. Observ că mi s-au terminat. Mai scotocesc după pachetul plin, ăla care căzuse din hanoracul lui Iepure, dar nu-i de găsit. O fi căzut pe undeva… Nu-i nimic, am 50 de lei însuşiţi de la prostul ăla care nu voia să facă nimic cu cătuşele. Noroc că fetele din ziua din azi au învăţat să aibă iniţiativă. Era păcat de aşa frumuseţe de cătuşe.

— Pipiii, se aude de lângă mine, parcă din asfalt,

o voce şoptită. Pipiiiiiiiiiiiiii.

E oligofrenul. Îl trece pişarea, se ţine cu mâinile împreunate între picioare.

— Mai ţine, îi zic handicapatului.

— Pipi, face el, de data asta cu glas mai timid.

Văd un bărbat în faţa benzinăriei, fumează. Îl las pe handicapat singur, mă duc la omul ăla şi îi cer o ţigară. Primesc, mi-o şi aprinde. Fumez. Îl văd pe handicapat dând ture în jurul camionului. Mă întorc. Mă vede şi face iar, pe un ton de data asta cu ceva mai multă speranţă:

— Pipiiiiiii!

Mă fac că nu-l aud, fumez liniştită ţigara primită. Mă întreb oare unde o fi dispărut taică-su cu gagica în roz. Poate rozulica i-a propus o muie. Cine poate să reziste la promisiunea unei mai, mai ales când pizda care îţi propune are elastice roz în păr?…

Uite, oligofrenul cred că ar putea să reziste. Singurul lucru căruia îi e mai greu să-i reziste pare a fi presiunea vezicii pline, dar la ofertă de păsărică s-ar putea dovedi, pe de altă parte, absolut imun.

Termin ţigara. Cine ştie când voi mai ajunge să savurez vreuna. Poate că nu mai pup tutun până la Bucureşti. La gândul ăsta întunecat, îmi fac curaj şi mai trag un ultim fum din chiştocul ars până la filtru. Mda, dar poate că n-ar fi aşa o tragedie, numai să ajung dracului cât mai repede.

Nici n-am idee pe unde suntem. M-am luat cu

râsul de proştii ăştia şi n-am observat dacă am trecut de Buşteni sau nu.

— Pipiii! continuă să-şi strige oful retardatul de lângă mine, sărind în loc, într-un cerc imaginar.

Aşteaptă să termine tac-tu muia şi să vină să-ţi dea să te pişi. Sau fă pe tine, îi spun în gând, privindu-l cu un început de milă.

De cum intrasem în casă, în noaptea aia, după întâmplare, îmi dădusem seama că o să urmeze scene neplăcute cu capra. Nu de alta, dar erau lumini aprinse peste tot. Lumină la bucătărie – semn că vaca îşi făcuse o cafea nocturnă, o savurase şi eu pierdusem astfel şansa să o găsesc adormită buştean. Lumină în baie, semn că, având bâzdâc, se dusese şi zăbovise pe acolo, făcându-şi o mască de faţă scârboasă cu argilă şi verdeaţă care arăta şi mirosea a spanac. Şi, oroarea ororilor, lumină aprinsă în dormitor. Semn că, după ce băuse cafele şi îşi răsfăţase tenul mixt cu argilele şi verdeţurile balansatoare de PH, se retrăsese în dormitor şi se pusese cu burta pe carte. Până la ora la care apărusem eu – julită, plină de vânătăi, cu sânge pe ciorapii sfâşiaţi de la lanţul care mă târâse prin zăpadă, cu faţa umflată de la câteva lovituri de bocanci să fi fost vreo 4.30 dimineaţa, capra ştia deja care sunt „Zeci paşi pentru o viaţă perfectă”, dar şi „Cum să ai succes în afaceri, fără efort”, fără a omite că o mamă perfectă, aşa cum se credea ea, nu trebuie să lase

deoparte „Reţete fără foc pentru o viaţă sănătoasă”, şi, pentru că o femeie nu poate rămâne pentru totdeauna tânără, pe ascuns devorase şi „Trucuri pentru o viaţă sexuală de nota 10 + la maturitate”. Nici nu apucasem să-mi torn un pahar cu apă, că îi auzisem vocea de animal castrat şi totuşi în călduri, veşnic neîmplinit sexual, voce care venea de sus, din dormitor:

— Victoria, c’est toi?!

Mda, avea perioade în care vorbea în franceză, perioade în care o dădea pe o engleză (dar o engleză absolut diareică, de acum o sută de ani, de om care nu s-a uitat în viaţa lui la un film de acţiune, o engleză care ne termina de râs pe mine şi pe Tedy, motiv pentru care o încurajam să prelungească perioada de vorbire a acestei limbi), şi perioade în spaniolă. Pentru că pe Tedy îl distrau la culme perioadele caprei de vorbitoare de engleză, o motiva prin toate mijloacele de care putea dispune, atât etice, cât şi mai puţin. De pildă, într-una din perioadele astea diareice, Tedy îi spusese „mama”. Era a treia oară în viaţa lui când îi spunea aşa. Prima dată îi spusese mama când avea vreo 5 ani şi venise acasă cu hainele rupte, bătut, cu ochiul învineţit. Ceilalţi doi bătăuşi, cu 3, respectiv 4 ani mai mari decât fratimiu, petrecuseră toată vacanţa de vară în spital. Fireşte că, după acel „mama” atât de abil plasat, Tedy beneficiase de tot suportul familiei şi scăpase

basma curată. A doua oară îi spusese „mama” după ce se întorsese la noi, la sfârşitul a două luni fugite de acasă cu toate finanţele pe care le găsise prin genţile caprei şi prin dulapul pe care-l ţinea încuiat. Fusese nevoie ca Tedy să apeleze din nou la acest „mama”, pe care-l detesta, dar care era întotdeauna parola ce te scotea din încurcături, oricât de grave ar fi fost ele. Pe lângă că era mort de foame, avea nevoie de bani serioşi ca să-şi plătească nişte datorii. A treia oară, „mama” rostit languros de buzele perfecte ale lui Tedy a făcut-o pe capră să prelungească perioada de vorbit engleza, convinsă fiind că există o legătură între cele două evenimente. Chiar exista. Tedy a fost amuzat peste măsură, şi, cât timp a durat nebunia anglofilă, şi-a invitat toţi amicii la noi ca s-o asculte făcându-se de râs. A şi filmat o scurtă secvenţă, în care proasta aducea ciorba şi îi întreba pe copii „if they really like it”, pe care a postat-o pe YouTube. A fost dată jos după vreo jumătate de an, când o amică de-a maică-mii a tot reclamat-o ca „inappropriate content”, dând peste ea din greşeală.

În restul timpului, Tedy i se adresa caprei cu „bre”, sau „vaco”, când era uşor nervos, iar eu îi spuneam, de obicei, un simplu „mă”. Atunci când îi vorbeam.

— Da, mă, eu sunt, i-am răspuns din hol, şi m-am îngrozit de cât de străin putuse să-mi sune vocea.

Pe urmă mi-am turnat paharul cu apă rece, m-

am aşezat pe scările din hol şi am aşteptat.

A coborât, aşa cum mă aşteptam, cu papucii ei caraghioşi, roz deschis, cu pene de găină în vârf. Purta un capot verde măr, pe care i se întinsese masca aia scârboasă de argilă. În cap avea patru bigudiuri mari. Renunţase de câteva luni la ondulator, era de părere că îi usucă firul de păr şi-l face friabil.

— Mais cu'est ce que ea? a făcut ea, uitându-se, oarecum speriată, la mine.

Am ridicat din umeri.

— Am avut un incident, i-am spus, în timp ce terminam de băut apa.

Avea un efect liniştitor, ca şi cum toată furia îmi cobora prin corp, dusă de apa rece.

— Mais quel incident?!

— Un incident. Ce incident, ce incident… Un incident ca toate incidentele.

— Te rog frumos să-mi spui ce s-a passe. Regarde-toi… Arăţi ca un porc! Cum ai putut să te murdăreşti în halul ăsta?! Jur, nu ştiu ce să mă mai fac… Tot ce este mauvais la Tedy imediat e de regăsit şi la tine! Pe mă parole, chiar nu mai ştiu ce să mă mai fac cu voi, mi-aţi mâncat tous les jours… Şi ton pere ăsta, parcă nici n-ar fi părinte, îşi pune mâna-n cur şi spală-te pe cap! Quelle oroare… Ciorapii sfâşiaţi, haine distruse, vai de capul meu, cum poţi să umbli aşa prin oraş?! Tu nu te gândeşti că poate ai o vârstă, poate te vede cineva pe stradă care te cunoaşte, ce dacă e

noapte?! O domnişoară trebuie în orice circumstanţe să fie aranjată şi onorabilă. Nu e vorba aici doar de tine, pe toţi ne bagi în gura lumii cu comportamentul ăsta! Oamenii văd şi vorbesc. Nimeni n-o să spună, da, Victoria aia e o stricată, ci va spune – toată familia est une familie de stricaţi! Pentru asta am muncit eu?! Pentru asta am grijă să ies mereu pe stradă într-o ţinută impecabilă? Ca să ajung de râsul oamenilor doar pentru că fii-mea est une irresponsable?! Cum te-am crescut eu?! Cu grijă te-am crescut, cu iubire, ca pe o floare, mon dieu… Ţi-am dat cea mai bună şi cea mai scumpă educaţie. Tot ce a fost mai bun pentru tine am păstrat. Şi tu, se poate atâta nerecunoştinţă? Să umbli în toiul nopţii cu noroi pe haine, comme une panarame!… Victoria, ou est toi?! Victoria!!! Victoriaaa!!!

— Aici sunt, nu mai zbiera, îi răspund din bucătărie, unde mă dusesem să-mi mai torn un pahar cu apă.

— Eu vorbesc cu tine, et toi… Tu pleci aşa când vorbesc cu tine? Explică-mi şi mie, te rog, cum au ajuns ciorapii tăi în starea aceasta.

— Păi… ciorapii probabil s-au sfâşiat în clipa în care un cârlig de remorcat maşini m-a prins de picior şi a început să mă târască pe zăpadă. Cred că tot atunci mi-am luxat şi mâna, dar, fireşte, asta e pagubă colaterală, comparativ cu sfâşierea acestor mirifici ciorapi. Probabil că, în timp ce eram târâtă pe jos, în urma camionului, noroiul

nesimţit a catadicsit să mi se urce pe haine şi să mi le păteze, în aşa fel încât să mă facă să par une panarame şi să comploteze de fapt ca un mizerabil la ruinarea reputaţiei tale. Sau, poate, cine ştie, m-am umplut de noroi în timp ce stăteam pe jos şi un camionagiu îmi ardea perechi de palme peste faţă. Fireşte, asta n-ar fi însemnat mare lucru, numai că, oroare, vorba ta, noroiul mi-a sărit şi-n păr, iar, la ora asta târzie din noapte, orice fată zărită pe geam purtând noroi în păr nu poate fi decât une panarame. Deci, mă scuzi, mă mere, dar totul a fost împotriva reputaţiei tale de femeie serioasă în această nefericită seară.

A amuţit şi mă priveşte uşor speriată. Cam de pe când aveam 8 ani, nu mai poate deosebi când vorbesc serios şi când o iau la mişto.

— Mais cu’est que ea? Ce camion, ce târât prin zăpadă? Ai avut un accident?! întreabă, cuprinsă parcă dintr-odată de frică.

— Nope, stai calmă, nu-i nimic serios. Glumeam şi eu. Hai că mă duc la somn, îi spun, dar nu urc scările spre dormitor, ci intru din nou în bucătărie şi îmi iau o doză de Ursus din frigider.

Asta o să mă ajute să dorm. O să-mi fac o baie lungă, o să beau repede berea şi o să încerc să adorm. Iar mâine am să-i povestesc lui Tedy toată întâmplarea.

— Mais… mais cu’est que… Je ne comprends rien…

Se agită pe holul casei ca o găină în călduri, cu

argila ei ridicolă de pe faţa care oricum a început să i se umple de riduri, iar procesul este oricum ireversibil, oricât spanac ar consuma pentru măştile ei nocturne. Îşi pipăie bigudiurile şi da, chiar o cred, chiar nu înţelege nimic. Nici n-ar avea cum.

— A, apropo, îi spun, în timp ce încep să urc scările spre patul meu confortabil care mă aşteaptă şi spre cada unde urmează să-mi savurez berea. Să-mi laşi mâine nişte bani pe dulap, pentru pastile. Probabil am fost violată.

8.

— Pipiiiiiiiiiiiiiiiii…., se aude de lângă mine.

Glasul unui om care nu mai are nimic de pierdut pe lume.

Realizez că amintirea cu capra francofilă m-a amuzat într-o oarecare măsură. Uitasem de Jenică, cu vezica lui plină. Fireşte, Nelu încă nu s-a întors. N-a terminat muia.

Mda, îmi lăsase bani de pastile a doua zi, pe dulap. Chiar mulţi bani, cât să-mi iau pastile de a doua zi pentru jumate de an de atunci înainte. Ceea ce, oricum, n-ar fi stricat. Mi-am luat însă numai câte pastile credeam că am nevoie şi în rest i-am cheltuit pe două perechi de blugi, pe Elena, geaca de motor pe care o pierdusem seara trecută şi pe care acum o am pe mine, beri cu Coco, beri

cu Tedy şi un plecat la munte tot cu Tedy.

Urcasem la etaj, cu berea, şi mă pufnise râsul. De jos, capra tot scotea câte un „Mais… mais… je ne comprends…”, la intervale regulate.

Avea dreptate Tedy. Orice ţi s-ar întâmpla, prin orice chestie naşpa ai trece, atunci când vii acasă şi ea e pe acolo, prin peisaj, NU AI CUM să nu te bine dispui. Am făcut o baie megasuperfierbinte, mi-am băut berea şi am adormit imediat.

Dimineaţa, când m-am trezit, Tedy era în patul meu. Capra îi spusese ce înţelesese ea că se întâmplase, iar Tedy părea ciudat de afectat. Tot repeta că era vina lui. „Eşti bolând, cum să fie vina ta”, i-am spus. „Tu ai insistat să mai stau la chef şi să plecăm împreună acasă. E doar vina mea, dacă trebuie neapărat să fie vina cuiva. Dar, cel mai corect spus, nu e vina nimănui. E doar una din întâmplările alea aiurea, ciudate, peste care trebuie să treci cât mai repede, atâta tot”, i-am spus, şi parcă s-a mai calmat.

Am făcut duş împreună şi eu am plecat la şcoală.

— Pipi. Pipi. Pipiii, îşi strigă oful năpăstuitul de lângă mine.

— Hai să-ţi dăm pipi, îi spun, şi-l iau de braţ. Mai ştii, poate o să fie fun.

Ocolim benzinăria şi găsim în spate budele. Îl bag pe oligofren la femei, gândindu-mă că o să stau şi eu pe acolo să-l aştept. Îl împing înăuntru şi trag uşa după el.

Mă minunez în oglindă de cearcănele mele care par să crească într-o jumătate de noapte cât altele într-o săptămână… când aud, din budă, un sunet firav:

— Pipiiiiiiii…

La dracu', după ce l-am adus, tot nu face? Deschid, mă uit la prost. Stă şi mă priveşte încurcat.

— Păi de ce nu faci? îl întreb.

— Pipi, zice el, şi realizez imediat că este probabil în aşa hal de handicapat încât nu se poate descheia singur la pantaloni.

Intru şi trag uşa. De alături, din buda vecină, se aud nişte gâfâieli. E clar, probabil vreun pervers nebun care îşi face o labă nocturnă. Cu greu, găsesc fermoarul prostului şi reuşesc să i-o scot, ca să facă pipi în sfârşit cu ea. Dar tot nu face.

— Vrei să ies, ca să faci?, îl întreb.

Dă din cap că nu, nu. Bun atunci, îmi zic, şi sprijin în continuare uşa. Ascult gâfâielile de alături şi îmi vine să mă cac pe mine de râs. Săracii oameni, unii din ei…

Boul tot nu se pişă.

— Bă, ce faci, nu mai vrei pipi? Dacă ţi-a trecut, hai în pula mea înapoi, îi spun.

Mă priveşte speriat.

Mă gândesc că, săracul, poate e obişnuit ca taică-su, Neluţu, sau mă-sa, Afrodita sau cum naiba îi zicea, ăia de bănuia că bărbată-su dă ture din când în când pe la centuriste, să i-o ţină

bietului handicapat când trebuie să se pişe. Fără să mai stau pe gânduri, apuc penisul micuţ şi zbârcit al oligofrenului şi îl îndrept spre veceu.

— Hai, fă pipi, îi zic, cu cel mai blând glas pe care-l găsesc la ora asta imposibilă.

Poate chiar prea blând. Poate sexy de blând, pentru că observ că penisul micuţ al prostului nu mai e dintr-odată chiar atât de micuţ. Nu ştiu de ce, îmi vine să-l felicit. Ia uite, poţi avea erecţie, vreau să-i spun, dar mă gândesc că-l sperii şi mai tare şi adio pipi. Oricum, nu pare să vrea sau să poată să mai facă ceea ce ceruse când venisem aici. Stă sprijinit de perete şi a început şi el să gâfâie încet, în ton cu zgomotele labagiului de alături.

I-o frec încet, pentru că mi se pare fun. Nu ştiu de ce, chiar mi se pare fun. Cred că şi lui, într-o anumită măsură, fiindcă are un zâmbet larg pe faţă. Îmi amintesc că, pe lângă hârtia de 50 de lei, am luat de la Doru şi 2 prezervative. Le am în rucsac, iar rucsacul e la mine, pe umăr.

— Stai aşa, îi spun handicapatului.

El stă, dar scânceşte a regret în momentul în care îmi iau degetele de pe organul care îi pulsează. Alături, în budă, omul dedat păcatului onaniei gâfâie din ce în ce mai aprins.

Găsesc în rucsac prezervativul. Încerc să îl rulez pe penisul obiectului uman pe care-l am la îndemână, dar operaţiunea e teribil de grea. Se smuceşte, semn că nu i s-a mai pus niciodată

cauciuc pe puţă.

— Stai cuminte! îi zic.

Am reuşit, cu chiu, cu vai. N-am reuşit să i-l rulez până jos, fiindcă începuse să mă împingă. La naiba, poate ăsta o să fie primul lui act sexual.

N-ar fi aşa naşpa, chestia asta sfârşeşte prin a mă excita destul de tare, ca şi gemetele omului de alături, care pare pe cale să termine. Las jos capacul budei, mă aşez cu picioarele desfăcute şi-l trag pe oligofren deasupra mea. Fireşte că stă ca o balegă, aşa că îl ghidez cu degetele. E în sfârşit înăuntru, dar nu prea ştie cum să se mişte.

— Dă-te jos, îi zic.

— Mnu, zice el.

Păi sigur, parcă e după tine. Îl dau jos, pe urmă mă aşez peste el pe capacul budei. Mă las încet, cât să-i dau timp să înţeleagă ce se întâmplă. Scoate un chiţăit ciudat, dar oarecum sexy. Încep să-l fut din ce ce în ce mai repede şi am trei imagini în cap, care se tot succed în timp ce oligofrenul chiţăie, iar labagiul din buda vecină se apropie repede de orgasm: fac sex cu Dev, suntem pe o terasă de bloc, şi toată clasa, în frunte cu diriga, e acolo şi ne priveşte – diriga fumează o ţigară lungă şi dă din cap dezaprobator. A doua imagine – cea din momentul ăsta: fut un handicapat, într-un veceu cam murdar, fără hârtie igienică, dintr-o benzinărie undeva între Predeal şi Ploieşti. A treia imagine n-are neapărat legătură cu sexul: îmi dau seama că îmi doresc foarte mult

să port vara asta sandale din alea transparente despre care îmi povestise Coco. Sandale din silicon, uşoare şi comode, sandale sexy care îţi fac piciorul să pară dezgolit. Simt că mă pregătesc să termin, aşa că încetinesc uşor ritmul şi pun o mână a lui Jenică în jurul gâtului meu.

Îi fac semn să strângă, dar nu pricepe. Gâtul, îi arăt, apasă-mă dracului pe gât. Se prinde el, vag, şi reuşeşte cât de cât să pună ceva presiune pe traheea mea, pentru a-mi intensifica orgasmul. În timp ce-mi dau drumul, cu ambele mâini lipite de pereţii budei şi cu picioarele încolăcite în jurul handicapatului, din buda vecină se aude:

— Nu mi-a mai supt-o nimeni aşa niciodată! Bravo, fată!

Încep să râd. Aşadar, nu era o labă solitară. Instant, realizez că sunt şanse ridicate ca omul de după perete să fie nimeni altul decât Neluţu, tatăl lui Jenică, prin urmare acopăr cu mâna gura handicapatului, care încearcă acum tot felul de triluri înăbuşite.

— Şttt, în morţii mă-tii.

Mă dau jos de pe handicapat. Mă doare gâtul rău, unde reuşisem să-l fac pe prost să mă apese. Chestia asta o descoperisem în timpul unui joc cu Tedy. Aparent, frati-miu ştia tot felul de şmecherii din astea sado-maso, poate doar de pe site-uri porno, poate chiar le experimentase. Viaţa sexuală a lui Tedy era pentru toată lumea un mare mister. E drept, pentru mine era un mister mai mic decât

pentru ceilalţi.

Ştiam că făcuse sex înainte de 10 ani. Ştiam că, apoi, diversificase foarte mult. Ştiam că făcuse sex cu femei atât foarte tinere, cât şi destul de bătrâne. Umblau zvonuri că o făcuse şi cu profa de engleză, din şcoala în care ne aflam provizoriu pe atunci. Profa de engleză era pe la vreo 55 de ani… dar se ţinea bine, după cum cădea de acord oricine o vedea. Ştiam că şi-o trăsese şi cu un tip. Un timp, umblase vorba că Tedy făcuse sex anal cu un Saint Bernard, dar nud întrebasem dacă era adevărat şi nici el numi confirmase de la sine putere. Mă rog, şi el mă învăţase chestia asta cu strânsul de gât. Cam pe la 8 ani, Tedy mă învăţase să mă masturbez. Mă rog, ştiam să mă masturbez, dar nu cunoşteam toate tehnicile. Habar n-aveam că îţi poţi introduce şi chestii în vagin. Primele chestii care au intrat în vaginul meu au fost degetele lui Tedy. Întâi două, apoi trei. Apoi, diferite chestii pe care Tedy mi le aducea, curios să le încercăm. Nu după mult timp, a venit şi cu un vibrator. Într-una din serile haioase în care ne jucam de-a „băgat degetele în Vicky”, Tedy mi-a prins gâtul subţire între degetele de la mâna pe care o avea liberă şi a început să strângă. În câteva secunde mi-am dat seama că nu mai aveam aer şi simţeam că gâtul îmi va fi strivit de presiune. Am început să mă agit, să dau din mâini, dar Tedy a făcut un simplu Ştt, continuând să-şi mişte degetele în vaginul meu. Învăţase s-o facă

din ce în ce mai bine. Când am avut orgasm, la numai câteva clipe după asta, a fost ceva total diferit de tot ce simţisem până atunci. A fost cam de trei ori mai intens, sau poate chiar mai mult. A mai fost apoi aşa după o vreme, când Tedy mi-a dat un praf bej, ciudat, să trag pe nas. Mă rog, de atunci Tedy m-a tot strâns de gât, cam de fiecare dată când ne jucam de-a băgatul degetelor.

Tot din experienţa lui ciudată şi secretă în ce priveşte sexul, Tedy m-a învăţat cum e cu strângerea sfârcurilor cu o panglică, apoi cu cleştişori special concepuţi pentru aşa ceva. Chiar avea efect. Pe urmă, el a fost primul care m-a zgâriat uşor cu unghiile în talpă, în timp ce aveam orgasm. Şi m-a mai învăţat chestia aia cu pasul rapid al şoarecelui. Era ceva inventat de el, aşa se lăuda, cel puţin. Nu existau decât patru oameni în univers care să ştie cu ce se mănâncă pasul rapid al şoarecelui. Eram una din cei patru fericiţi, dacă era să-l cred pe Tedy.

— Pipiii, se aude, pe nepregătite, de sub mâna mea.

Incredibil, ăsta tot nu s-a pişat.

— Ştt, îi zic. Fă pipi şi taci din gură, şoptesc.

Vechii ocupanţi ai budei de alături sunt acum pe hol. Mi-o imaginez pe rozulie aranjându-şi faţa la oglindă, ştergându-şi rujul roz care i s-a împrăştiat dincolo de conturul buzelor.

— Cât datorez? întreabă de afară Nelu.

— Nimic. A fost plăcerea mea, răspunde vocea

feminină.

Ca să vezi, îmi spun. Poate că am judecato greşit. Poate nu era curvă. Poate e o creatură mişto. Există un moment în viaţa fiecăruia din noi în care ne lăsăm înşelaţi de aparenţe.

— Pipiii, se aude din nou, de lângă mine.

— Şttt, şoptesc spre Jenică. E taică-tu afară, vrei să afle ce ai făcut? îl ameninţ.

Nu cred că pricepe, totuşi. Vocile au dispărut din peisaj, aşadar se pare că s-a cărat Nelu cu falsa curvă. Deschid uşor uşa. Într-adevăr, holul este pustiu.

— Hai, pişă-te, îi spun retardatului.

Căcat, ce cearcăne pot să am. Şi cât de încâlcit îmi e părul.

Lui Tedy îi plăcuseră mereu blondele. Deşi Tedy chiar nu părea genul de tip căruia să-i placă blondele. Mă rog, genul ăla de tip care să se uite după piţipoance, după pizde supercolorate. Ţi l-ai fi imaginat de mână cu o brunetă cu părul făcut ţepi, cu multe pierce-uri pe faţă. Dar cred că părul blond era mai degrabă un fetiş. Nu îi plăcea, de altfel, orice fel de blond. Îi plăcea doar blondul pe care-l aveam eu în cap, vara. Ceva între natural, de la soare, şi puţin, doar puţin, peroxid.

Mă rog. Sau mai era varianta în care nu-i plăceau de fapt blondele, ci îi plăcea Vicky. Asta era şi varianta pe care o agrea Coco.

Din budă nu se mai aude niciun susur, aşa că nu pot decât să-l felicit pe handicapat pentru reuşita

acţiunii îndelung amânată, dar într-un final dusă la bun sfârşit. Pişarea.

— Ştii să ajungi înapoi la camion? îl întreb, fără să mă obosesc să deschid uşa şi să văd dacă e totul în regulă în veceu.

Dar nici nu e nevoie, fiindcă o deschide el şi iese cu un rânjet uriaş pe faţă. Nu, sexul nu reuşise să îl facă atât de fericit. Nici discuţiile cu taică-su, nici călătoria în cabina camionului, nici întâlnirea cu mine. Golirea vezicii era cel mai minunat lucru care i se întâmplase oligofrenului pe ziua de astăzi.

— Mă duc la camion. O iau înainte, să vii şi tu în câteva minute, îl instruiesc.

Degeaba. Abia ies eu, că nebunul scoate şi el capul, ţopăind în urma mea, de parcă am fi un cuplu debil care s-a gândit să retrăiască Halloween-ul, costumându-se mental în doi iepuri mari şi fericiţi.

Văd camionul, îl văd şi pe Neluţu cu burta scoasă la înaintare, fumând fericit lângă camion. Mă îndrept spre el, cu iepurele mare zburdând fericit în urma mea, când aud, de după o maşină parcată în lateral:

— Pisi! Tu, da. Vino un pic încoace.

19.

Mă apropii de ea şi rozulia îmi întinde o ţigară. O iau şi o aprind de la ţigara ei.

— Eu sunt Vanessa, spune ea.

— Vicky, îi zic şi îi întind mâna, politicoasă.

Mă amuz în gând amintindu-mi cum a refuzat să-i fie plătite serviciile oferite. Cred că e o gagică care ar merita aprofundată.

— Eşti cu handicapaţii ăia doi? mă întreabă ea.

— Hah, e aşa evident? Că-s handicapaţi, vreau să zic.

— Păi da… Uită-te la ăla tânăr, săracu', cum îşi ţine mâinile, zici că se pregăteşte să sară la groapă! Şi cum îşi târăşte el piciorul ăla… Fii atentă cum îşi bălăngăne capul! Aş zice că e chiar sexy.

O contemplu pe Vanessa din cap până-n picioare. Îmi place.

— Păi chiar e sexy, într-un fel, uşor sick, ca să fiu sinceră. E sexy când îţi doreşti altceva decât normalul ăla boring.

— Exact! confirmă Vanessa, cumva încântată de intuiţia mea.

Mă rog, nici nu e foarte greu să reconstitui genul ăsta de raţionament. Cu siguranţă, în cărţile de psihanaliză el poartă o denumire complicată şi greu de reţinut. Eu îi spun pasiune pentru diversitate, poftă de a explora lumea, atenţia pentru tot ceea ce există în jurul meu. Ceva de genu'.

— Nu-s cu ei, adică abia i-am cunoscut. M-au luat din Predeal cu stopul.

— La Buci mergi?

— Da, îi zic. La Bucureşti. Şi-n pula mea, chiar mă grăbesc, trebuie neapărat să fiu mâine – adică azi – acolo.

— Şi n-ai vrea să schimbi maşina?

— Cum adică? o întreb pe Vanessa.

— Te duc eu. Cu chestia aia mică, albă, de acolo, zice ea, şi îmi arată o maşinuţă minusculă, pătrată, din aia cu numai 2 locuri.

Nu ştiu de ce exact, mă aşteptam ca, în cazul în care ar fi avut o maşină, să fie tot roz.

— Păi… beton. Sigur, e mai fain cu tine, îi răspund şi chiar sunt cât se poate de sinceră.

— Hai să-i dăm bătaie, că şi eu trebuie să fiu la cursuri de Kangoo Jumps de la 7 prin Pipera. Măcar să am vreme să trec pe acasă.

Îmi dau seama însă că am un feeling aiurea, ca şi cum am lăsat ceva neterminat. Ca şi cum, dacă plec acum cu ea şi în mai puţin de două ore sunt acasă, stric o parte a călătoriei care ar fi putut să fie mişto.

— Auzi, îi spun blondei îmbrăcate în roz. Ai chef de ceva trăsnit, ultramegatrăznit? Cea mai trăsnită chestie ever?

— Hm, de ce nu. Îmi plac trăsnăile. Zi, să te auzim!

— Hai să-l răpim pe handicapat.

Vanessa termină ţigara, o aruncă pe jos şi o stinge cu vârful adidasului roz bombon. Mă priveşte foarte atentă câteva secunde. Eu mă abţin din răsputeri să nu izbucnesc în râs. La fel mă

abţin şi să-i arăt entuziasmul meu, care m-a pălit odată cu ideea răpirii. Tensiunea e ruptă de fată, care pufneşte într-un râs imposibil de stăvilit.

— Doamne, nu eşti normală! Ce idee, auzi, să-l răpim pe handicapat! Doamne fereşte! Ştii… mă bucur tare că te-am întâlnit.

— Şi eu mă bucur, îi spun, şi râdem împreună cu apucatele.

— Păi hai, fugi. Adu-l încoace şi al nostru e. Sigura chestie naşpa e că habar n-am unde să-l punem.

Arunc o nouă privire maşinuţei ei minuscule. Mda. Poate că ar încăpea în portbagaj. Dar cum să-l bagi în portbagaj fără să te vadă cineva?…

Chiar în punctul culminant al cugetărilor mele, tatăl retardatului, imbecilul libidinos bătrân, Nelu, începe să claxoneze. Vrea să plece, probabil, ne cheamă pe mine şi pe Jenică la camion. Claxoanele lui sunt din ce în ce mai nervoase. Le însoţeşte şi cu strigăte, din care disting ceva aluzii la rudele plecate dintre cei vii ale bietului băiat. Plăcuţa cu „Nu te v-om uita Jeane” se clatină sus, în faţă.

Dintr-odată, îmi vine o idee.

— ÎI ţinem în maşină, la picioarele noastre. Ghemuit, pe jos.

— Ok, zice Vanessa. Cred că o să meargă. Fii atentă. Trag eu maşina pe partea astălaltă, lângă veceuri, ca să nu ne vadă taică-su. Tu îl chemi spre maşină, îl băgăm înăuntru şi îi dăm bice.

Zis şi făcut. Mă rog, doar zis, momentan, dar

sunt convinsă că planul rozuliei va merge. Sunt uşor contrariată, habar n-am ce este fata asta, sau cam ce vârstă ar putea avea. De aproape, pare ceva mai bătrână faţă de cum mă gândisem eu, la prima vedere. Dar acum să ne concentrăm puţin… Aşadar, handicapatul. În timp ce mă îndrept spre budă, unde am o bănuială că s-ar fi refugiat, îl observ ascunzându-se după un stâlp. Râde şi-mi face cu mâna.

— De cine te ascunzi? îl întreb.

— Ascunzi, îmi răspunde el.

— Vrei să te dai în leagăn? îl întreb, străfulgerată de un moment de genialitate.

— Leagăn! zice el, plin de entuziasm.

Îi lucesc ochii, iar gura refuză să i se mai închidă.

— Hai cu mine să te dau în leagăn, îi spun.

— În leagăn…

Ajungem la maşina fetei.

— Intră, îi spun, uşor poruncitor.

— N-nu, face el.

Vanessa, la volan, râde.

— Ia uite, are personalitate puştiul…

— Hopa sus, insist eu. N-ai zis că vrei în leagăn? Asta e leagănul. Arată doar ca o maşină, dă-i leagăn.

Jenică pare neîncrezător la început. Ne priveşte pe amândouă şi mormăie ceva, ne mai priveşte o dată… pe urmă se urcă în maşină, întâi cu un picior, aşa cum încerci să vezi dacă e rece apa. Se

aşază pe locul liber de lângă Vanessa.

— Nu acolo, treci jos! îi spun. Jos!

Dar câinele biped refuză să asculte comanda. Cu aşa un tată ca Nelu, fireşte că n-a avut parte de un dresaj profesionist. N-am ce face, înghesui prostul şi mă aşez lângă el, în margine. Vanessa iese cu spatele din parcare şi, chiar în faţa benzinăriei, ghinionul naibii, Nelu, pe scările camionului, îşi zăreşte progenitura în minimaşina rozuliei.

— Hooo, morţii mă-tii de panaramă, ce faci cu fii-miu acolo, fă?!, zbiară el.

E foarte caraghios cum. Stă aşa, revoltat, cu burta înainte şi cu o mână în buzunar, cu cealaltă agăţat de camion. Încep să râd. Vanessa însă pare uşor impacientată.

— Să i-l dăm? mă întreabă ea.

— Nu cred că e nevoie, zic eu, râzând în continuare.

Am ieşit din parcare. Vanessa a băgat viteză pe şosea, iar bietul Nelu a rămas lângă camion, gesticulând furios, nehotărât ce ar trebui să facă. Mă gândesc cum va arăta următoarea lui convorbire telefonică cu Vasilica lui, Ginuţa parcă – „Alo, muiere, vezi că l-a răpit o nimfomană pe fiul nostru… Da, pe Jenicuţă… O nebună, o panaramă, dracu’ ştie cine şi de ce… Ca să-l exploateze sexual, normal… Păi i-a plăcut băiatu’… De unde ştiu că e panaramă, e, de unde? După cum arăta, morţii mă-sii de curvă… Numai pocnitoare e peste tot, se întinde cu oricine, prin

veceuri la benzinării… E, de unde ştiu, ştiu eu… Păi cum, nevastă, ştiu eu unde merge, unde să mă duc?… Păi şi poliţia ce să facă, ai băut gaz? De unde să o ia ei pe panaramă, din Bucureşti pe dreapta?! Acu, l-a luat, l-a luat… Să se spele cu el pe cap… Poate se satură de el şi-i dă drumu'… Las că ştie şi el, că e băiat educat, o să-şi cumpere prezervative… Da' n-are bani săracu', că l-a luat ca din oală… Păi de ce să-i dau, fă? Dacă era lângă mine acilea, la ce să-i trebuiască bani?! De unde să ştiu că-l răpeşte panarama?… Da, o nebună… A răpit şi o fetiţă… Aia de-o dusesem io cu maşina câţiva kilometri… Nu, fă, ce să fac cu ea… Ce crezi că-s io, satanist din ăla, necrofil?… Era o fetiţă, de vreo 14 ani, ce pula mea, cum s-o fut, eşti lovită la cap?… Acu lasă, i-o da aia drumul la băiat cândva… Nu ştie să ajungă acasă, nu cred… Da poate întreabă el, se descurcă, e băiat deştept, nu l-am ţinut atâta prin şcoli?… Poţi să aprinzi o lumânare, nu strică, da ce bun poate să facă? Las că vine el într-o bună zi înapoi… Auzi, muiere, nu te mai văita atâta, bine că-l mai avem măcar p-ăla micu'".

— Ia mâna de acolo! strigă Vanessa la handicapat, care pare fascinat de mânerul frânei, pe care-l loveşte cu ambele mâini, cu putere, şi râde.

— Stai, mă, cuminte. Te dăm jos, îl ameninţ pe Jenică.

— Jooooos, zice el.

— Nu-ţi place în leagăn? îl întreb, râzând.

Acum a descoperit oglinda de deasupra Vanessei. O înghesuie pe femeie ca să ajungă să se vadă în oglindă.

— Ah, dar ce enervant e!… Potoleşte-l, please, mă roagă ea, cu vocea ei suavă.

Nu ştiu de ce, blondele au în general voci mai feminine decât brunetele. Coco, de pildă, are voce aproape băieţească.

— Treci jos, treci jos imediat, ţip la el, băgându-i degetele în păr şi trăgând cu putere.

— Jos imediat, au, au, zice el.

Culmea e că devine ascultător. Se ghemuieşte la picioarele mele. E când, moale şi confortabil. Îmi ridic picioarele pe spinarea lui.

— Eh, altă viaţă, răsuflă uşurată Vanessa.

Întâmplarea nu fusese ceva nasol sub toate aspectele. Faza e că, la câteva săptămâni după ce trecuse, şi după ce începusem cât de cât să o uit, mi-am dat că se schimbase felul în care priveam oamenii. Mi se păreau proşti. Proşti, neinteresanţi şi caraghioşi. Mă amuza teribil goana lor retardată după lucruri pe care nici măcar nu şi le doreau cu adevărat şi, cu atât mai puţin, nici nu erau pe aproape de a le merita. Numai idioţii total nu realizează că există lucruri pe lume pe care nu le vor avea niciodată, pentru că nu li se potrivesc, pentru că lucrurile alea nu-s făcute să fie ale lor. Mă distrau profii, mă distrau uteristele de tot

felul, mă distrau părinţii nemulţumiţi de copiii lor rebeli, mă distrau oamenii în vârstă. Ce-şi doreau profii mai mult şi mai mult? Well, pe lângă salarii ceva mai mari – dacă se poate, de 7 – 8 ori banii pe care îi luau în prezent – îşi doreau ca elevii să iubească învăţătura şi şcoala şi să acorde respect dascălilor. Ce nu pricepeau ei era că lucrurile astea nu aveau să se întâmple niciodată şi, oricum, nu aveau să se întâmple din senin, fără efort. Trecuseră de mult vremurile alea biblice despre care ni se povestea la orele de română sau dirigenţie: nu ştiu ce mare personalitate, care în copilărie fusese sărac lipit, iubea cartea atât de mult încât învăţa pe ascuns în timp ce păştea gâştele pe câmp. Bieţii prob ne tot dădeau exemplul ăsta nostalgic şi trist, ca şi cum, dacă ni l-ar fi repetat isteric, dintr-odată valorile lumii de azi aveau să se răstoarne cu curu-n sus şi noi toţi aveam să renunţăm la a ne mai dori mobile cât mai profi, haine cât mai scumpe, corpuri cât mai sexy, călătorii cât mai exotice, maşini cât mai sofisticate şi brusc ne-am da seama că valoarea supremă a omului e să înveţe ceea ce-i spun profii. Săracii nu înţelegeau că lumea de azi funcţionează după cu totul alte principii, iar noi, copiii, ne adaptăm pur şi simplu din mers. Nu pentru că valorile de azi ar fi cu adevărat ale noastre, ne-ar reprezenta în vreun fel, ci pentru că e mai bine pentru noi să ne adaptăm, să nu ne trezim lăsaţi pe afară. Şi mai era un lucru important pe care

săracii profi patetici nu-l pricepeau nici să-i pici cu ceară: erau şi ei vinovaţi de direcţia în care o luase lumea de astăzi. Ei, alături de toţi oamenii maturi, care stătuseră cu degetu-n gură şi observaseră resemnaţi cum se schimbă societatea şi cum impune noi subiecte ce trebuie preţuite. Era o imbecilitate să ne reproşeze nouă, copiilor, că avem capacitatea de a ne adapta la o lume creată prost de către ei. Stătuseră ani, ba chiar zeci de ani, pe margine, observând detaşaţi mersul chestiilor care contau. Uneori se scandalizaseră, dar în particular, cu voce şoptită. Uneori, îşi mai făcuseră pe ascuns câte o cruce. Atât. Probabil, dacă şi-ar fi trăit prima parte a tinereţii în lumea de azi, ar fi compus o petiţie online, cerându-i lui Dumnezeu să aducă din nou pofta de învăţătură în sufletele bieţilor copii rătăciţi pe calea idolilor materiali. Cu petiţia asta ar fi dormit liniştiţi noaptea, convinşi că au făcut tot ce au putut pentru a transforma lumea într-un loc minunat.

Şi erau proşti şi dintr-un alt motiv, mai banal. Pur şi simplu nu înţelegeau că există şi copii nu din cale-afară de inteligenţi, care sunt exclusiv produsul părinţilor lor. De pildă, eu şi Tedy, care eram geniali cu acte în regulă, eram produsul a tot ce se întâmplase în viaţa noastră. De asta nu semănăm întru totul cu părinţii noştri retardaţi. Dar alţii nu avuseseră norocul ăsta. Aşadar, un plod de 11 ani care visează manele, mobil de

ultimă generaţie, maşină, pizde blonde cu silicoane numărul 6, vacanţe prin diferite insule, cu cocktailuri colorate şi pizde multe dezbrăcate în jurul lui nu e vinovat cu nimic. Nu visează chestiile astea fiindcă e pervers, sau rău, sau devotat Satanei. Le visează pentru că şi tasu le visează. Deci era tot vina generaţiei lor, cea din care făceau parte şi profii. Ba chiar mai mult decât atât. Unii profi aveau boraci acasă şi – guess what – habar n-aveau să îi educe în aşa fel încât, în io ani, să devină acei elevi la care visau ei umed. Îi creşteau cu Acces Direct, cu Inna, cu Salam, cu certurile de dimineaţa până seara de la Tv, apoi cu certurile live acasă, îi lăsau să asiste la discuţiile în care era vorba într-un procent de 90 la sută despre bani şi 10 la sută despre mâncare. Fără să-şi dea seama, le băgau în sânge ideea că numai banii şi mâncarea contează atunci când devii matur. Apoi, dintr-odată, boracul creştea, ajungea să îşi exprime un fel de protogusturi, de început de personalitate, şi vacile şi boii se scandalizau dintr-odată. Vai, dar de ce ascultă manele? Pentru că şi tu asculţi, vită. Vai, dar de ce nu ştie să pună cratimă? Pentru că i-ai populat viaţa cu retardaţi care nici ei nu ştiu să pună cratimă. Vai, dar de ce nu pune şi el mâna pe o carte? Pentru că nu i-ai arătat prin nimic că cititul îi poate aduce vreun fel de recompensă în viaţă.

Când ajungeam la ce-şi doreau uteristele, aici era distracţia cea mai copioasă. În general,

uteristele de vârsta mea şi un pic mai mari îşi doreau, în esenţă, un anumit mascul. Se îndrăgosteau (80 la sută), li se punea pata, sau credeau că e bine pentru ele să fie văzute lângă un anume exemplar masculin, fie pentru bani, fie pentru prestigiu. Apoi începeau crizele şi nebunia. Pentru a ajunge la masculul dorit, trebuiau să fie: frumoase, epilate, cu părul strălucitor, cu unghiile îngrijite, suple, cu pielea tonifiată, bronzată, catifelată, hidratată, cu buzele glossate, cu sânii mari şi rotunzi, cu fundul bombat, cu gâtul drept, fără cocoaşă, fără celulită, fără vergeturi, cu genele lungi, pleoapele atent machiate, cu călcâiele bine exfoliate, cu gleznele subţiri, cu hainele cele mai pe trend, dar şi cele mai potrivite pentru silueta lor; cu pantofii cei mai pe val, indiferent cât trebuiau să scoată din portofel pentru a-i avea. Cu topurile asortate mereu în culoarea anotimpului. Cu o poşetă de vară şi una de iarnă. Cu o poşetă în culoarea pantofilor şi sandalelor, şi alta într-o culoare diferită, pentru o pată de culoare şi un stil mai wild. Cu o poşetă din piele, una din piele întoarsă şi una din material textil. Cu o poşetă mititică, prinsă cu lănţic pe umăr, pentru club şi disco, şi un rucsăcel pentru mers la şcoală, în care să încapă un caiet studenţesc sau măcar o agenduţă. Cu o poşetă cu franjuri şi una cu ţinte. Cu o poşetă cu ţinte aurii şi alta cu ţinte argintii. Cu ghete cu ţinte pătrate şi ghete cu ţinte piramidale. Cu ghete negre cu ţinte,

dar şi ghete roşii sau albastre cu ţinte. Cu ghete maro închis sau roşcat, dar şi nude, pentru că lungesc piciorul. Cu ciorapi negri, fiindcă subţiază, dar şi maro, fiindcă sunt stylish, dar şi roşii sau portocalii, fiindcă sunt crazy şi dau bine la imagine, dar şi o pereche verzi, fiindcă sunt sexy, mai ales la o fustă de blugi. Cu abonament la fitness, dar şi pilates, şi taie bo, şi sărituri de cangur. Cu abonament la cosmetică, masaj, coafor, saună, piscină, mani-pedi şi cursuri de aranjat frumos florile în viitoarea lor casă. Undeva, în toată această fugă retardată ce avea ca scop transformarea în femeia perfectă, biata uteristă îşi pierdea masculul mult visat. Poate din cauză că programul lor era prea încărcat şi pur şi simplu nu mai aveau timp pentru a alerga şi după tip. Poate fiindcă, atrase de mirajul feminităţii în permanentă perfecţionare, masculul nu mai părea deloc interesant. Sau, cum se întâmpla de cele mai multe ori, tipul fugea cât îl ţineau picioarele, speriat de bagajul interminabil cu care uteristă îi venea la pachet. Să fim serioşi… Una e să te combini cu o pizdă şi cu totul altceva e să te combini cu 20 de abonamente la saloane şi un dulap cu opt uşi plin numai cu încălţăminte de iarnă. În general, oamenii cu ceva în cap au tendinţa să-şi simplifice viaţa, nu să şi-o încarce inutil.

Mda. Şi părinţii, supăraţi că fiii şi fiicele lor se revoltă împotriva unui sistem de tot căcatul, pe

care ei l-au lăsat moştenire lor fiindcă au fost prea proşti sau prea laşi să le lase unul care chiar să funcţioneze. Ruşine nouă că ne revoltăm împotriva prostiei, prejudecăţilor şi conformismului ăla degeaba. Ruşine nouă că avem idei, ruşine că suntem originali şi inventivi. Să ne punem cenuşă în cap, să ne tăiem un deget, de la mână drept pedeapsă că ne-a trecut prin cap că am putea schimba lumea. Cum de îndrăznim să nu acceptăm căcaturile pe care ei le-au mestecat şi înghiţit cu zâmbetul pe buze? De ce suntem aroganţi, de ce căutăm propriul nostru drum? Rebelii vor arde în iad, spun ei. Să trăim în frică, în impotenţă, în laşitate, în prostie, asta e soluţia, asta visează ei pentru noi. Din iubire, firește. Fiindcă ne vor binele.

Pe urmă, coşmarul vieţii lor. De ce fumăm, de ce bem, de ce facem sex, de ce chiulim de la școală, de ce pierdem nopţile prin oraş? N-ar trebui să avem hobby-uri, n-ar trebui să avem pasiuni, n-ar trebui să avem nici măcar preferinţe muzicale sau culinare. Ar trebui să ducem o viaţă de măgar. Să-ţi ştii mereu locul, să stai în banca ta şi să-ţi vezi de treaba pe care o ai de făcui, spun ei. Aceleaşi sfaturi pe care le-ai putea da fără probleme unui măgar. Ei, uite, noi nu vrem să fim măgari. Vrem să simţim gustul lumii în care trăim, nu doar să ne uităm la ea cu jind, cu bale la colţurile gurii. Vrem tot, vrem acum. Vrem să alegem, vrem să ştim ceea ce ne place şi ce nu, vrem să simţim cât mai

mult pe propria piele. Vrem să fim fiinţe întregi, unice, cu personalitate, să fim coloraţi şi intenşi, nu doar roboţi sau doar măgari. Au fost ei destul şi pentru noi.

Nu mă interesează să mă apuc de sex la 20 de ani şi de fumat la 30. La vârsta aia, cred că o să am cu totul alte preocupări şi alte rahaturi de descoperit.

Oamenii în vârstă… Ăştia, sincer, nu mă distrau chiar aşa rău, ci mai degrabă mă întristau. Am avut pentru ei dintotdeauna o slăbiciune, îmi iubeam străbunicii, pe care îi consideram unii dintre cei mai simpatici oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Eram mândră de ei. Mă durea să ştiu că nu vor mai fi mult timp pe aici. Ţuki, străbunica mea, era femeia pe care aş fi înlocuit-o oricând cu mama, la modul că aş fi dat 80 de vaci proaste pentru o Ţuki. Restul bătrânilor însă mă întristau foarte tare, fiindcă nu înţelegeam de ce sunt aşa cum sunt. Aveau probleme mari, erau săraci, bolnavi, părăsiţi, însinguraţi şi plictisiţi. Şi, cu toate astea, nu-şi priveau niciodată problemele în faţă, să încerce să le rezolve cumva. Se refugiau într-o altă lume, într-o lume atât de nepotrivită lor. Toţi bătrânii ţării ăsteia trăiau şi trăiesc pentru şi prin televizor, cum bine zicea manelistul de mai devreme. Acolo e întreaga lor viaţă, acolo sunt preocupările lor, grijile lor. Îmi venea să plâng când vedeam un bătrânel pe o bancă în parc, care nu-şi mai recunoaşte nepotul sau nici chiar fiul, în

schimb ar recunoaşte-o pe Luciu şi dacă ar vedea-o în telegondolă, la un kilometru în aer. Oamenii care habar n-au când şi-au văzut ultima dată prietenii şi rudele, dar care aşteaptă cu masa pusă să iasă Andreea Esca din televizor şi să mănânce cu ei un papanaş. Ce naiba le făcuse televizorul, ce promisiuni ascundea el, în aşa fel încât să devină centrul vieţii lor?

Şi, fireşte, toţi ăştia erau doar o parte din toată îngrămădeala enormă de oameni proşti în mijlocul căreia trebuia să supravieţuiesc. Iar întâmplarea îmi deschisese cumva ochii, mă făcuse să văd lumea în culorile ei reale, neînfrumuseţate. Sau poate că nu fusese întâmplarea. Poate eram pur şi simplu la vârsta la care se întâmplă genul ăsta de lucruri. Treziri, eliberări, înţelegeri. Tedy îmi povestise cum chinezii sau indienii sau alte neamuri din astea au o filosofie în care se spune explicit că trăim într-o lume pe care de cele mai multe ori nu reuşim s-o vedem aşa cum este. Oamenii sunt supuşi iluziei, iar iluzia, care adesea e singura care ne ajută să mai bifăm în calendar o zi, încă o zi, trebuie înlăturată pentru a înţelege lumea. Vălul Mayei era iluzia, la oamenii ăştia ciudăţei, şi îmi plăcea numele Maya. Mi-ar fi plăcut ca, dacă voi avea cândva o fetiţă, să-i spun Maya. Dar nu prea aş vrea să am copii, poate doar cu o singură excepţie: dacă i-aş face cu Tedy. Copiii pe care eu i-aş face cu Tedy fie ar distruge universul, fie l-ar salva. Oricum, ceva ar schimba,

ceva s-ar putea întâmpla cu vieţile lor. Ar fi singurii oameni care ar putea face asta.

— Ce dracului pute aşa? S-o fi căcat ăsta pe el? aud de lângă mine, de pe buzele brunetei frumoase şi bronzate care stă la volan.

20.

Prima mea reacţie este să mă sperii şi să mă uit cu ochii mari la ea, ca o proastă picată din lună. Aşa cum se mai uita mama uneori la carnetul meu de note. WTF, dar femeia asta era blondă! Apoi, ca prin vis, în ceaţă, îmi amintesc că am văzut-o, da, am văzut-o, în timp ce mă gândeam la uteriste, am văzut-o pe Vanessa scoţându-şi părul blond şi lung de pe cap şi dând la iveală un păr ceva mai scurt, negru şi buclat. Perucă. Nu era blondă în realitate, aşa cum nu era, probabil, nici curvă, fiindcă curvele cer bani întotdeauna când sug pula clientului. Pentru curve, toţi bărbaţii sunt potenţiali clienţi. Părul blond era vălul Mayei, vălul pe care-l folosea Vanessa ca să înşele pe toţi cei care o priveau.

Hm, da. De fiecare dată când Tedy îmi spunea ceva nou, fie că era istorie, filosofie, muzică, literatură, mă marca o vreme. Tedy era teribil de genial. În cele mai multe zile, chiar era idolul meu. Cum se face atunci că nu-i povestisem niciodată CU ADEVĂRAT ce se petrecuse în noaptea aia?

Well, în primul rând nu-i povestisem, cu detalii şi tot, pentru că mi-era teamă că mă va admira mai puţin. Poate că avea să mă dispreţuiască. Poate că avea să-mi ţină o predică, să-mi explice ce ar fi făcut el în locul meu. Poate avea să-mi spună, pe şleau, că fusesem o proastă.

Îi spusesem, în schimb, lui Ţuki. Şi îmi păruse rău, fiindcă povestirea mea o făcuse nefericită, sau cel puţin aşa păruse. E drept, la întâmplare Ţuki avea 82 de ani, trecuse prin 3 accidente cerebrale şi nu prea mai procesa informaţia aşa cum trebuie. Dar mă simţisem bine în timp ce-i povestisem.

Fireşte, capra de mama nu primise alte detalii de la mine. Îmi dăduse bani, mă întrebase dacă am rezolvat, şi cam atât. Ba nu, mai fusese o fază. La numai câteva săptămâni după întâmplare, diriga o chemase să o certe că nu sunt cuminte, că nu fac aia, că nu fac aialaltă, că de ce chiulesc, că aş putea să am note mai mari la mate şi fizică, bla, bla. Şi, după trei sferturi de oră în care tembela de dirigă o tocase la creieri, mama se ridicase din bancă, îşi îndreptase fusta, îşi aruncase geanta pe umăr şi îi spusese calm, sobru, dar categoric:

— Doamnă dragă, fiica mea a fost violată. Eu cred că, date fiind aceste circumstanţe, se descurcă absolut remarcabil. Cred că, dacă fiica sau fiul dumneavoastră ar fi fost în locul ei, s-ar fi difuzat până acum un reportaj despre sinuciderea ei, respectiv, a lui. V-am salutat, o seară frumoasă

să aveţi. Păstrăm legătura.

Toată discuţia mi-o povestise Tedy, care se afla în sala alăturată, relaxându-se la un joint, după ore, cu câţiva amici.

Din păcate, foarte rar se manifesta capra mea aşa. În cea mai mare parte a timpului, era o capră proastă, de care îmi era ruşine. Dar, se pare, o dată pe an măcar ne făcea să ne amintim că, la urma urmei, avem ceva în comun, suntem, de bine, de rău, un fel de familie. Trăsnită, dar totuşi familie.

— Ai făcut pe tine? îl întreb pe Jean, care dormitează la picioarele mele.

Într-adevăr, miroase a caca, dar poate fi şi de afară. Aşa mai miroase uneori pe lângă coteţele de porci. Căcat, încă n-am deloc idee pe unde mai suntem şi cât mai e până acasă.

Coco spunea că sunt norocoasă că am prins în viaţă alte patru generaţii din familia mea. Da, până împlinisem 9 ani, trăise şi stră-străbunica mea, Tanti Aglaia. Murise cu patru zile înainte de a împlini 100 de ani. Nu mai vedea, mergea prin curte numai pe bâjbâite, dar îmi recunoştea vocea şi se bucura întotdeauna când veneam să o văd. Pe mine mă iubea cel mai mult. De Tedy îi era puţin frică, iar pe mama, din câte realizam eu, nu prea putea să o sufere. Fireşte, chestia asta era îndeajuns ca să mi-o facă foarte simpatică, dar nu

era numai asta. Cu numai un an şi ceva înainte să moară, fusesem în vizită, toamna. Bărbaţii erau prin vie, cu treabă, la un pahar (culmea, mi se părea foarte fun să culegi struguri ca să faci vin în timp ce bei bere), şi ţin minte că i-am pus bătrânei să asculte Green Day, tot albumul American Idiot. Aveam sonerie la mobil din Jesus of Suburbia (în perioada aia aveam oricum o fixaţie pentru Kelli Garner, ea era exact cum îmi doream eu să arăt, şi eram şi puţin îndrăgostită de Lou Taylor Pucci şi de ţepii lui din videoclip) şi Tanti Aglaia a întrebat cine cântă asta, aşa că i-am pus tot albumul. Mama s-ar fi plictisit; n-ar fi oprit muzica, ca să nu mă jignească, dar s-ar fi apucat de orice altceva, cum ar fi fost pilitul unei unghii ciobite la vârf, cusutul unei mâneci desprinse la rochie, culesul de scame de pe covor, ba chiar spălatul unui geam. Tanti Aglaia, în schimb, a ascultat cu atenţie, încercând să fredoneze câte un refren. Pe la sfârşit, a suspinat şi a zis ceva de genul că, dacă ar fi fost şi măcar cu 40 de ani mai tânără, acum ar fi vorbit şi ea engleza. Mă pusese deja să-i spun câteva cuvinte în engleză, cum ar fi corespondentele la „Bună ziua”, „Ce mai faceţi”, „Numele meu e Aglaia”, „Te iubesc”. Oamenilor mereu le place să afle cum se spune „Te iubesc” în limbi străine. Nu ştiu de ce. Probabil aşa au senzaţia că pot compensa lipsa de afecţiune din vieţile lor. Sau poate vor să rămână deschişi la tot felul de posibilităţi, sperând că într-o zi va veni un

străin sau o străină de pe un continent îndepărtat, ei îi vor spune „Te iubesc” în limba aia a străinului pe care n-o cunoaşte nimeni, iar el sau ea le va oferi o viaţă nouă. Un pornit de la zero. Tabula rasa, o expresie pe care o auzisem la Tedy. Anyway, la 98 de ani şi jumătate, Tanti Aglaia e posibil să fi fost cel mai vârstă român care să fi ascultat vreodată albumul American Idiot.

Am plâns când a murit, dar, pula mea, deja se întâmplau lucruri, deja aveam chestii multe la care să mă gândesc, aveam nopţi în care nu puteam adormi fiindcă ştiam că am lucruri lăsate neterminate, ştiam că există situaţii fără ieşire în viaţa mea, ştiam că poate aveam, în timp, să dezamăgesc oameni care îmi plac. Îmi făceam planuri, aveam speranţe şi, cu ele, veneau şi multe decepţii, inevitabil. Creşteam.

În afară de asta, capra se certase cu şobolanul şi n-a vrut să mergem la înmormântarea lui Tanti Aglaie. Nu voia ca bunicii ei, străbunicii mei, să pună întrebări: unde e băiatul, ce este, v-aţi certat, nu-i bine pentru copii, puneţi mâna de vă împăcaţi. De parcă n-ar fi putut discuta cu ei aşa cum vorbesc oamenii, să le explice ce şi cum. O tâmpenie, dar devenise deja o capră puternică, rigidă, şi nu aveam prea mulţi sorţi de izbândă atunci când mă încumetam să o contrazic.

Îl întrebasem şi pe Tedy dacă nu vrea să dăm o fugă, cu trenul, ca să-mi iau şi eu rămas bun de la stră-străbunica. Tedy a stat un pic pe gânduri, cât

pe ce să fie de acord. Nu era prima dată, plecam cu el pe ascuns în o mie de locuri. Mergeam la concertele care-i plăceau lui, la 7 ani fusesem în Vamă şi făcusem plajă la nudişti, iar Tedy agăţa pizde în draci fiindcă, spuneau amicii lui, deşi are 10 ani jumate, arată de 13. Numai că atunci nu a vrut să mergem. Avea şi el grijile şi problemele lui. Se pregătea să dea iar foc şcolii. Era într-una din perioadele alea.

Aşa că au înmormântat-o pe Aglaia fără ca eu să-mi mai iau rămas bun. Purtasem o rochie neagră o săptămână după asta, până când capra mi-o luase din şifonier şi o dăduse pomană femeii de serviciu a blocului, pentru fiica ei. „Nu vreau să porţi negru, nu-ţi stă bine, iar Aglaia ţi-a fost o rudă prea îndepărtată ca s-o jeleşti”, îmi spusese ea. Drept răzbunare, îi aruncasem saboţii de piele, proaspăt cumpăraţi, în faţa blocului, unde îi roseseră câţiva pui de maidanez. Când am văzut că le plac, i-am aruncat şi o geantă la maidanezi, geanta aia pe care i se pusese ei pata în toamna de atunci, geantă pe care o purta nonstop, deşi era mov cu o dungă galbenă şi nu se asorta la nimic. A stat bosumflată vreo patru zile şi n-a mai gătit nimic, obligându-mă să mă mulţumesc şi la prânz şi seara cu câte o porţie de cartofi prăjiţi de la Mc, pe care mi-o aducea Tedy, şi o bere.

— Cred că doar s-a băşit ăsta mic, nu s-a căcat, îi spun Vanessei.

Bruneta râde. Sper să mai fie ceva de mers până la Bucureşti. Mi-ar plăcea să mai vorbim. Dar, deocamdată, pare adâncită în gânduri. Cine ştie cine este femeia asta, de unde vine şi care e visul ei în viaţă…

Tedy îmi spusese că putem judeca şi categorisi oamenii în funcţie de visul lor, cel mai important, pe care-l au. Îi categorisim astfel, spunea Tedy, în oameni care ne plac şi oameni pe care-i detestăm sau ne sunt indiferenţi. Îi împărţim în oameni cu care merită să-ţi pierzi timpul şi oameni care nu merită nici să le arunci o băşină în nas. Pentru Tedy, oamenii cu care merita să-ţi pierzi timpul erau cei care voiau să distrugă universul, să ucidă toţi reprezentanţii rasei umane, să tortureze şi să incendieze prezentatoarele TV în frunte cu Andreea Esca şi, bineînţeles, să lege cu sfoară toţi profii de copacii din curtea liceului şi să-i oblige să asiste la înghiţirea de către flăcări neîmblânzite a şcolii lor dragi. Culmea e că Tedy găsea oameni din ăştia. Probabil ăsta era unul din multele lui talente, să găsească oameni interesanţi. Mă gândesc că, totuşi, erau greu de găsit, fiind, la urma urmei, foarte puţini.

Tanti Aglaia fusese cântăreaţă, în tinereţe. Cântase de toate – muzică populară, romanţe, fusese într-un cor şi cântase şi chestii patriotice, când era cazul. Îi plăcuse mereu să cânte, indiferent ce. Primise şi roluri în piese, tot de

cântăreaţă. Ţuki, străbunica mea, fiica ei, îi călcase cumva pe urme, devenind dansatoare. Nici ea nu se sfiise să danseze orice, oriunde, cu o plăcere nebună, ca şi cum dansul ar fi fost singurul lucru pentru care merita să trăieşti. Poate chiar era. Ţuki fusese, până acum, când era aproape senilă, o fiinţă care ştia cum stau lucrurile pe lume. Era o persoană de la care aveai multe de învăţat. Apoi, Eugenia – fiica lui Ţuki, bunica mea şi mama caprei – urmaşe cumva tradiţia artistelor din familie, devenind actriţă, pictoriţă şi poetă. Trei întruna. Dar totul se împotmolise la capră, care urmase o carieră de economistă. Fireşte, atât Aglaia, cât şi Ţuki şi Eugenia sperau ca eu să reiau cumva linia întreruptă de mama, să fac ceva prin care să-mi exprim personalitatea. Poate că urma să le fac pe plac, deşi probabil nu aveau să mai fie prin preajmă.

Dacă Aglaia era speriată uşor de Tedy, de gesturile lui bruşte, de impulsivitatea lui, nu acelaşi lucru se poate spune şi despre Ţuki. Străbunica îl adora pur şi simplu. Când Tedy împlinise 12 ani, ea îi dăruise o brichetă metalică, cu un cap de vultur, legată cu un mic lanţ argintiu. Văzuse, pe de o parte, că Tedy începuse să fumeze (uneori pe ascuns, alteori nu), şi mai observase că lui frate-miu îi plăceau tare mult focurile. Plăcerea lui cea mai mare era să aprindă toamna frunzele moarte, în curtea casei lor de la ţară. Îmi părea

bine, într-un fel, că Ţuki se sclerozase, fiindcă nu urma să aibă remuşcări că i-a dăruit bricheta, în cazul în care el avea să o folosească la incendierea vreunei şcoli.

Capra mă rugase de câteva ori să discut cu Tedy şi să-i scot din cap gărgăunii cu incendiile din şcoli. „Convinge-l să ardă dracului altceva, mai bine o biserică”, spusese ea. E drept, dacă Tedy ar fi mărturisit prin jurnalele lui că plănuieşte să dea foc unei biserici, nu am fi fost obligaţi să schimbăm iarăşi şcoala – la biserică oricum nu mergeam, deci treaba asta nu ne-ar fi afectat cu nimic. În plus, i-ar fi dat ei un răgaz să înceapă o idilă cu oricare dintre părinţii pe care pusese ochii la şedinţe. Asta era neplăcerea ei majoră – de fiecare dată când i se aprindeau călcâiele după părintele divorţat sau doar separat al vreunui coleg de-al meu, ţac-pac trebuia să schimbăm colectivul, fiindcă Tedy era îndeajuns de neglijent încât să-şi mărturisească intenţiile criminale. Altă dată, într-o seară când venise foarte obosită de la o petrecere a burlăciţelor, îmi spusese că ar prefera ca Tedy să pună mâna şi să ardă odată ceea ce ameninţa să ardă. „Să ştiu că a trecut naibii şi asta”, spusese ea, şi urcase repede în camera ei. Mi-a fost simpatică în seara aia. Am simţit ceva pentru ea, după luni bune de indiferenţă.

Dau cu piciorul în ceva moale, în timp cerni

aprind o ţigară din pachetul Vanessei, şi îmi amintesc că sunt în maşina minusculă a unei femei necunoscute. De obicei, când rememorez întâmplări importante sau haioase din trecut, nu reuşesc să ies atât de perfect din prezent cum o fac în noaptea asta, când am uitat de mai bine de zece ori unde şi cu cine sunt. A devenit chiar aproape obositor să mă mire de fiecare dată revenirea la realitate. E drept, s-a şi schimbat peisajul foarte mult de când m-am despărţit de Tedy, e firesc să-ţi ia câteva clipe până te adaptezi. De fiecare dată când revin în prezent, în dreapta mea e alt om. Acum sunt cu un tânăr oligofren la picioarele mele. Un oligofren pe care l-am răpit. Deşi nu vrem să facem nimic cu el, cel puţin eu nu vreau. Nu mai vreau, fiindcă ceva – ceva tot am făcut. Habar n-am de ce l-am răpit. Şi habar n-am cine-i Vanessa, dar pare mişto.

Mă aşteptam să asculte manele, ţinând cont de costumaţia ei roz, de ochelarii de soare şi de bijuteriile de aur. Dar ascultă jazz, ceva ce suna destul de ciudat. Nu poţi să ţii minte niciun refren, dar creează o oarecare atmosferă. Păcat doar de miros…

Anul trecut, cam pe vremea asta, Coco venise la mine să-mi spună că şi-a dat seama că e lesbiană. „Nu cred”, i-am spus, „nu-ţi mai place Tedy?” Era în faza Tedy-crush, era leşinată după el. „Dacă te excită Tedy, înseamnă că nu eşti lesbiană. Cel mult, poate eşti bisexuală”. „Nu”, a spus ea, „sigur

sunt lesbiană, ştiu eu ce spun”. Avusese această incredibilă revelaţie în timpul orei de sport. Stăteau într-un colţ şi aşteptau să sară pe rând la ladă. Vorbeau vrute şi nevrute, despre băieţi şi machiaj, adică subiectele care ocupau cam 90 la sută din discuţiile particulare în clasa noastră. Restul de io la sută erau despre note, profi, teme. Eu chiuleam de la sport, ca de obicei. Uram orele de sport, o uram şi pe profă. Preferam să beau o bere sau o cola, lângă o scrumieră plină cu mucuri de ţigară. În fine, şi Coco vorbise ce vorbise cu fetele, apoi Mădălina, dintr-o dată, îşi scosese bluza, pe sub care nu avea sutien. Transpirase, aşa că a schimbat bluza cu un maieuţ pe care-l avea în rucsac. Atunci căzuse păcatul pe Coco, care avusese o revelaţie zguduitoare legată de orientarea ei sexuală: îşi dăduse seama că are sfârcurile întărite. Fireşte, pusese neplăcutul eveniment pe seama schimbării maioului Mădălinei, care le arătase sânii minute bune, continuând să vorbească în timp ce ţâţele i se legănau în faţa colegelor. „Sigur mi s-au întărit sfârcurile fiindcă vreau să fac sex cu Mădă, deşi nu m-am gândit până acum niciodată la asta. Adică, nici nu ştiu de ce cu Mădă. E cam urâtă”, mărturisise Coco, cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Mă anunţase apoi că va trebui să ieşim împreună ceva mai rar, şi cu atât mai mult va trebui să tăiem serile de sleepover, fiindcă se teme că o va împinge la un moment dat păcatul să se

dea la mine. Descoperirea din sala de sport o cam dăduse puţin peste cap, punându-i tot felul de dileme existenţiale. „Dacă eu nu am fost niciodată cu adevărat o prietenă pentru tine şi am stat în preajma ta doar pentru că mă atrăgeai fizic?!”, se întrebase ea, aproape distrusă. „Dacă am trăit într-o minciună?!”, se căina biata Coco.

Mersese până-n-acolo încât să hotărâse ca, la următoarea oră de dirigenţie, să iasă în faţa clasei şi să mărturisească faptul că are o altă orientare sexuală decât cea pe care o bănuiseră toţi până acum. „Vreau să fiu un exemplu pentru cei care sunt gay sau lesbi, dar se tem să o recunoască!”, spusese Coco, cumva cu mândrie. Se simţea deja un fel de eroină, un model, o deschizătoare de drumuri. Coco, puştoaica cu părul creţ care a descătuşat sexualitatea reprimată a colegilor, care i-a făcut să accepte ceea ce sunt cu adevărat. Toată nebunia asta s-a dezumflat însă brusc şi cam prozaic, când eu am întrebat-o simplu şi sec pe Coco: „eşti sigură că nu era frig în sala de sport şi de asta ţi s-au întărit sfârcurile?”

Acceptase versiunea mea repede, privind-o ca pe cea mai raţională explicaţie. Spusese, ca de obicei, că Vicky e culmea genialităţii şi că omenirea s-ar duce pulii de suflet dacă pe lume nu ar fi venit, în urmă cu *12* ani şi trei luni, Victoria Violeta V. Marinescu. Dar, totuşi, cred că îi păruse rău că îi spulberasem momentul ei de eroism, de descoperire profundă. Dacă Coco ar fi fost într-

adevăr lesbiană, chestia asta ar fi scos-o toată viaţa din anonimat. S-ar fi simţit, probabil, mai împlinită ca lesbiană. Speram ca totuşi să mă fi iertat.

Şi habar n-avusesem niciodată dacă într-adevăr lui Coco i se întăriseră sfârcurile de la frig sau de la ţâţele lui Mădă. Dar nu-mi plăcea să dau înapoi, odată ce-mi asumam o poziţie sau o idee.

— Bem o cafea în Sinaia? întreabă vocea de lângă mine.

— Daaa! zic eu, şi pe urmă realizez că nu am motive să par chiar atât de entuziasmată.

S-ar putea ca Vanessa să-şi facă o impresie greşită. Numai de nu aş avea şi eu probleme cu sfârcurile, de la frig.

21.

În Sinaia e frig ca dracu', e ceaţă şi, dacă nu mă înşel, pare uşor uşor să se lumineze de ziuă. Sau e doar ceaţa care dă efectul ăsta.

— Vrei încă un pulover pe tine? mă întreabă Vanessa.

Aş vrea, ca să-l pun pe sub geacă, pe sub hanoracul ăsta al lui Iepure, dar nu roz, nu roz, pliiiz nu roz... Uite că nu e roz, ba e chiar negru. Moale şi confortabil. Îi mulţumesc fetei.

Lăsăm maşina în centru, lângă unul din hotelurile alea mari. 10 lei/ora scrie pe semnul de lângă, dar Vanessa nici nu pare să se gândească

că tariful ar putea fi valabil şi pentru ea.

— O secundă, să mă schimb, îmi zice.

— Pe ăsta îl lăsăm aici?, întreb eu cu jumătate de gură.

Dacă ar fi după mine, ori l-am lăsa aici, ori l-am elibera. Mi-am făcut cheful, l-am răpit, acum nu cred că mai avem ce să facem cu nebunul. Se descurcă el prin Sinaia, poate primeşte chiar un job de distrat turiştii. Orice, numai să nu-l luăm cu noi la cafea, că mi se taie cheful.

— Lăsăm aici, dă-l dracu', nici nu se trezeşte până venim, răspunde vocea înfundată a femeii, din maşină, după care apare şi corpul ei, cu noua costumaţie.

Rămân efectiv cu gura căscată. Hainele roz au devenit istorie. Vanessa poartă negru din cap până-n picioare, negru şi ţinte argintii. Adidaşii roz, oribili, au lăsat loc unor ghete cu şireturi şi toc cui. În numai 2 minute, braţele şi degetele i s-au umplut de accesorii, care mai de care mai fistichii. Îi mai lipseşte o zgardă cu ţepi şi un bici. Zâmbesc încântată.

— Cool, spun.

— Mersi, zice ea, zâmbindu-mi.

Încuie maşina, lăsându-l pe nebun în continuare ghemuit sub scaunul de lângă şofer. Tocurile ghetelor se aud pe asfalt în timp ce ne îndepărtăm de maşinuţă, în josul străzii.

— L-ai futut? mă întreabă ea, din senin, în timp ce mergem în pas de plimbare pe străduţa

îngustă.

— Da, răspund, simplu.

— Eşti tare.

Habar n-am unde am putea bea cafea, totuşi e mult prea devreme. De parcă mi-ar citi gândurile, Vanessa spune:

— Mie îmi place cafeaua de la Peleş, dar ar trebui să aşteptăm pentru ea cel puţin 4 ore. Ce zici, te grăbeşti?

— Not really. Pe la 5 după-amiaza trebuie să fiu la un party al iubitului meu, până atunci sunt free.

— E mişto iubitul tău? întreabă ea.

— Da. Cel mai.

— Bravo! Păi atunci să nu întârzii, mai spune ea şi-mi face discret cu ochiul. Hai să bem o cafea la barul hotelului şi după asta mai vedem.

Intrăm în hotelul luxos, care poartă numele staţiunii în care se află. Un bodyguard ne întreabă ce dorim.

— Două cafele, spune Vanessa, pe un ton piţiponcesc, însă sofisticat, fluturându-şi genele şi o mână prin păr.

— Poftiţi, poftiţi, spune el, devenit dintr-odată amabil. Dumneavoastră nu sunteţi…

— Ba da, face Vanessa. Dar azi sunt undercover.

— Oh, am înţeles, zice el, zâmbind de data asta complice.

Pare un pui de câine, fericit când primeşte mângâiere între urechi.

— La noi sunteţi în deplină siguranţă, vreau să

zic, intimitate… Nimeni nu va şti că aţi trecut pe aici… Noi nu facem ca alţii, să-mi scuzaţi limbajul, care fug repede să cheme tabloidele când dau de o vedetă… Noi ne bazăm pe profesionalism şi discreţie, încheie el, regăsindu-şi tonul rece, stăpân pe sine.

— Am înţeles. Apreciez, spune Vanessa, şi mă trage de mână după ea.

Intrăm în bar. Promptă, o tipă ne aduce meniurile.

— Aşadar, eşti vreo celebritate? îi spun eu Vanessei, pe un ton uşor ironic, deşi nu ştiu dacă asta se observă. Eu pot afla mai multe despre misterul ăsta, sau voi rămâne în ceaţă, la fel ca restul muritorilor care nu vor şti niciodată că ai băut o cafea aici, graţie discreţiei şi profesionalismului maimuţei de la intrare?

Vanessa râde. Tipa cu meniurile ne ia comanda. Eu cer frappé cu îngheţată, frişcă şi vişine.

— Am vorbit serios, îi spun Vanessei. Chiar nu prea citesc tabloidele.

— Filmele româneşti nu-ţi plac, aşa-i? mă întreabă ea.

Un răspuns neaşteptat, de fapt o întrebare, care mă face să mă simt uşor stânjenită.

— Well, zic. Nu că nu-mi plac, dar nu prea am avut motive până acum să mă uit. Nu mi-a recomandat Tedy niciun film românesc, iar în găştile prin care mă perind eu nu prea se vorbeşte de ele. Totuşi, la câteva din astea mai noi chiar m-

am uitat şi mi-au plăcut. Mă mai uitam când eram mică la filmele lui Sergiu Nicolaescu.

Vanessa râde cu poftă.

— Nu, nu Sergiu… A făcut şi el filme bune, dar ceea ce facem noi azi e cu totul altfel. Să te uiţi, ţi-ar plăcea.

Aşadar, o actriţă. Total neaşteptat. Mă rog, nici eu nu sunt astăzi la deplina înălţime a facultăţilor mele mentale, altfel poate că m-aş fi gândit… Vanessa, actriţă, pregăteşte un rol de piţi care suge mădulare prin veceurile benzinăriilor. Yup, it makes a lot of sense. Sau, cine mai ştie.

— Mă uit, dar recomandă-mi unul cu tine.

— Nu, nu, zice ea. Nu vreau să te influenţez. Vreau să-ţi las plăcerea de-a mă descoperi tu singură.

— Ok. Atunci zilele următoare o să fac un maraton de vizionat şi revizionat filme româneşti, îi promit.

Femeia pare încântată. Costumaţia ei de dominatoare o fi tot pregătire pentru un rol? Nu poţi şti. Citisem la un moment dat ceva legat de asta, că o actriţă în general este o femeie dificilă, pentru că nu poţi fi sigur niciodată dacă e sinceră sau doar joacă. Acum, la lumina din bar, pare ceva mai în vârstă. 25 de ani, pe acolo.

— Zi-mi despre oligofren, propune ea. Mă fascinează. De ce ai făcut sex cu el?

Acum chiar nu mă mai simt aşa în largul meu. Am imaginea unei gângănii băgate în borcan şi

studiată atent de un cercetător curios, care scrie un studiu cu care speră să rupă gura târgului. Nu, mersi, nu-mi place să fiu insectă.

— E cam complicat, îi răspund Vanessei.

— Nu-i nimic, avem timp până se deschide cafeneaua de la Peleş, zice ea.

Beau din frappe-ul meu, abia adus, care arată demenţial. Şi e şi bun.

— Nu ştiu nici eu exact. Chestiile astea nu sunt ceva ce îmi propun să fac. Pur şi simplu, uneori îmi dau seama că există lucruri care nu se potrivesc deloc cu personalitatea mea. Sunt genul de lucruri despre care spui cu convingere că nu le-ai face niciodată, iar ceilalţi din jurul tău sunt la rândul lor convinşi că nu le-ai face niciodată. Când apare un astfel de lucru, despre care eu cred că sunt puţine şanse să vreau să-l fac, iar ceilalţi jură că nu l-aş face în ruptul capului, pur şi simplu închid ochii, îmi ţin respiraţia şi pun mâna şi-l fac. E cel mai simplu mod de a-ţi extinde graniţele. Să-ţi depăşeşti limitele.

— Oau, zice Vanessa şi bea din cafeaua ei simplă, neagră, în care nu a pus deloc zahăr. Câţi ani ziceai că ai?

— 13, îi răspund.

— Eşti fenomenală. Toţi tâmpiţii trecuţi de 30 şi de 40 de ani între care îmi pierd eu zilele şi nopţile ar trebui să ia lecţii de la tine.

Dacă nu aş fi atât de obosită şi aş mai găsi ceva sensibilitate la laude, acum probabil m-aş înroşi de

plăcere. În schimb, doar îi zâmbesc.

— Thanks.

— Pe bune, eşti fenomenală. O să ajungi departe. Cred că o să ajungi o mare artistă. Sau, poate, o să mori în câţiva ani, comentează ea.

— Mda, nu-i exclus, îi răspund, râzând.

Îmi termin frappe-ul. Vanessa observă că mi-am golit paharul.

— Mai vrei unul? Fac cinste cu tot, bineînţeles.

— Da, mulţumesc, îi răspund.

Mai cerem un rând. Barul e pustiu. Probabil, când vom ieşi de aici, vom vedea că s-a luminat. Trebuie să fie vreo 6 – 7 dimineaţa. Am pleoapele grele, dar habar n-am dacă aş mai putea dormi acum. Mai degrabă am un chef teribil de party. Presimt că am s-o fac lată la majoratul lui Dev.

Când ieşim din hotel, s-a luminat aproape complet. E o dimineaţă rece, noroasă, cu ceaţă. Poate fiindcă suntem la munte, poate nu. Poate şi la Bucureşti, la Dev, e la fel de frig. Doar că el probabil n-are de unde să ştie, fiindcă doarme. Cu siguranţă, a băut până târziu, ca să se pregătească pentru cheful din seara asta.

— Merg cu tine să bem cafeaua aia la Peleş cu o sigură condiţie, îi spun Vanessei.

Mă rog, ştiu că pare aiurea să pun condiţii. Oricum, tot cu maşina ei voi pleca de aici cel mai probabil.

— Zi, spune ea, cu curiozitate în glas.

— Spune-mi litera cu care începe prenumele tău

adevărat.

— Ok, îţi zic, spune ea. Dar după ce ajungem la castel. Va trebui să te mulţumeşti cu promisiunea şi să ai încredere în mine.

22.

A doua oară când mi-am tras-o cu Dev a fost chiar în camera mea.

Scena debutase timid, ba chiar uşor încurcat. De la prima noastră partidă de sex, nu ne mai sărutasem, nu ne mai ţinusem de mână, prin urmare Dev ar fi putut pretinde oricând că a fost doar one time shit, ceva ce nu mă îndreptăţeşte deloc să cred că se va repeta. Dev urcase în camera mea, iar eu îi adusesem un 6pack de Ursus din frigider. Casa era pustie, ştiam că nesuferita de capră avea să ajungă abia după îi seara, fiind în oraş la un vernisaj. Era în perioada ei snoabă, în care încerca să folosească tot soiul de experimente artistice pentru a-şi mai astâmpăra decepţia de a fi o mamă absolut ratată.

Dev desfăcuse o bere, eu, la fel, şi ne pusesem pe ascultat muzică. Intrasem pe Facebook şi făcusem mişto împreună cu el de mesajele pe care le primisem peste noapte. Un nene, pe la vreo 60 de ani, dar care folosea, bineînţeles, o poză de când era tânăr – adică de pe la 45 de ani, unde ni se înfăţişa cu o şapcă de manelist şi cu o mustaţă total vomitivă – îmi scria comentarii porcoase, sub

o poză cu mine în costum de baie, cu o acadea în gură. Chipurile, îi plăceau cele două codiţe ale mele, prinse cu fundiţe albe. E drept, nu-i ca şi cum poza ajunsese acolo din alte motive decât acelea de a excita babalâcii şi a face apoi mişto de ei. Dar, chiar şi aşa, boii ar fi trebuit să se prindă că e o capcană. Să nu pună botul aşa uşor. Era totul mult prea pe faţă. Dar deh, nu se putuseră abţine, iar acum primeau exact ceea ce meritau. Dev a răspuns în locul meu la vreo 40 – 50 de mesaje, promiţându-le bieţilor babalâci înfierbântaţi partide pedofile de neuitat.

Intre unul din aceşti domni înfierbântaţi şi iubitul meu a avut loc următoarea conversaţie, în timpul căreia ne-am tăvălit pe jos de râs şi am consumat toate cele 6 beri fără să ştim când:

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: aolo... ce tias manca... bulanasele alea simpatice... frumoas-o!... nu vi tu... pe la nenea sa te înveţe... ca-te ceva?!

Nymphette dark: şi cam ce aţi dori să mă învăţaţi, carismatic şi elevat domn?

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: nu pot... sati spun... e deocheat.

Nymphette. Dark: incercati totusi, e pacat sa nu faceti un efort, lucrurile deocheate ma umezesc incredibil.

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu :)) bine da ce vreau eu sati spun... e deocheat rau... cred ca pasarica ta... e frageda ca si o capsunica

parguita... si buzele tale sunt ca şi... fragii... dulci si amăgitori...

Nymphette. Dark: mai spuneti, draga domn. Am început să tremur toată.

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: şi gurita ta... canta zanele in ea... cea mai frumoasa gurita... curge roua din ea...

Nymphette. Dark: ah!

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: să i-ti vad tatele... şi pe urma pot... s-a mor! atat vraeu de la veata... i-mi arati?!...

Nymphette. Dark: oh!

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: tu esti tot ce a-m visat... eu... pielea ta arsa... de soare... si parul... blod... ca si razele astrului de aur...

Nymphette. Dark: aaah!

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: fragi tai... după sani... si fragute-le buzelor...

Nymphette. Dark: aaah. Mai spuneti, nu va opriti, oooh.

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: pe fragi tai mi-aş plimba limba... fragi tai rosi dulci ca si fructeel din crang...

Nymphette. Dark: oh, da.

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: nimeni nu a mai gustat asa fragi dulci... si păsărica ta... o fraguta rosie şi rotunda... sani cu fragi în vârf...

Nymphette. Dark: hm. Stati asa. Va cam repetati sau mi se pare mie?

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: ce?...

cum?...

Nymphette. Dark: pai am senzaţia că ati mai zis-o pe asta cu fragii, cum sa va spun, eu, dacă n-am originalitate la interlocutor, cum sa va spun frumos... ma usuc. Adică toate eforturile minunate pe care le-ati facut pana acum s-au spulberat, mai încercam?

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: da' sigur ca mai încercam... ai ochi ca şi două petale de crin... de crin sălbatic... în ele tipa dorintele sugrumate în fasa...

Nymphette. Dark: frumos, poetic, demodat şi penibil, dar totuşi poetic, continuati, va rog.

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: luna... în ochi tai... şi fragi... pe buze... minunea minuniilor...

Nymphette. Dark: vai, domnul meu, dar mă dezamagiti:) doar atat puteti? pai si Vasile alecsandri, draga domn, s-a descurcat mai bine la vremea lui. l-aţi citit?

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: hai... ca devi obraznica!!! cum i-ti permiti sa m-i vorbesti aşa?!!! sigur ca am citit... eu am 88 de volome pubiciate!!! ce esti tu?! o mucoasa?!!!

Nymphette. Dark: stati ca am o nedumerire, ma intrebati dacă sunt o mucoasa sau afirmati?

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: esti! esti o mucoasa...!

Nymphette. Dark: aha, deci afirmaţi, ss stiti insa ca e o afirmatie gresita, n-am mai fost racita din

octombrie, deci de doua luni.

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: da... nu m-a interereaza dacă eşti tu racita... nu team intrebat nik... nesimtit-o!!!

Nymphette. Dark: pai e simplu: dacă nu sunt răcită, n-am cum să fiu mucoasa, înţelegeţi?

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: eşti o vaca se nesimţita!!! de ce i-ti pui fotografi deocheate în locurile unde poate să intru si copi?! dacă vede un copil pozele in care tu i-ti scoti tatele pe afara... ca si o curva?! nu-ti e rusine???!

Nymphette. Dark: iar m-aţi băgat în ceata:) copi e cumva pluralul de la poliţist?

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: ruşinica!!! aveam o părere buna... la inceput... dar esti o scoafa ca toate... din genreatia ta... sta-ti pe internet inloc să merge-ţi la şcoala... aţi ajuns analfabeti... vai de voi... nici bacaloreatu nul mai lua-ti... habar naveti să scri-ti! va bate-ti joc de limba stramosaesca!

Nymphette. Dark: uitati, sunteti mult prea simpatic si ma doare gândul ca v-ati supărat pe mine. Facem asa: o luam de la capat. Dumneavoastră imi spuneti ce va inspira pozele mele, iar eu reactionez prin ah-uri si oh-uri. E bine?

Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu: eh... tiau venit mintiile la cap... asa mai zic si eu... sa stii de la mine... o femeie nu trebuie să crâcnească în fata barbatului... sa lase gargonii de o parte... nu-i

sta bine!!!

Nymphette. Dark: va multumesc pentru sfat. Haideti, incepem? ramasesem la fragi.

Ne-am distrat aşa cu bietul tataie vreo oră şi jumătate. La un moment dat, cam mirosise el că e la caterincă, aşa că am început să-i ataşez pe chat poze cu pizde goale, toate blonde şi minione, convingându-l că sunt eu în ipostaze incendiare. Bietul moş se înfierbântase destul de rău, nu prea mai reuşea să tasteze. Dev l-a întrebat, uşor voalat, dacă îi place ce vede şi dacă se masturbează în timp ce le priveşte. Tot voalat, bătrânelul a recunoscut că da. L-am rugat să ne spună când se apropie de punctul culminant şi când a emis un „acduuumm" chinuit, cu mâna tremurândă pe tastatură, mâna liberă, mda, i-am ataşat poza la care visase atât. „Acum vine", l-am atenţionat, „e o poză cu mine complet goală, în timpul unui act sexual în care sunt penetrată vaginal şi anal". „Oohjhh", a zis moşu, după care i-am ataşat fotografia. Era un colaj cu doi homosexuali graşi şi bătrâni care se penetrau cu dildo-urile, apoi se satisfăceau folosind un berbec. Am râs minute bune, terminându-ne berile şi dând muzica mai tare. Când ne-am apropiat din nou de monitor, Inginer Avp. Nicolae V.C.D. Chiperiu dăduse sign out.

După aia am coborât şi am mai cules de prin frigider toată berea pe care am găsit-o, şi am

şterpelit şi şampania caprei din debara, pe care o ţinea pentru Crăciun sau rev. Dev a desfăcut şampania, am combinat-o şi cu bere şi am aprins şi un joint. Am mai vorbit, am mai glumit, el a râs de Andreea, şi miezul nopţii ne-a găsit goi, îmbrăţişaţi pe covor. Vărsasem pe acolo şi şampanie, şi bere, iar alcoolul se amestecase cu sperma lui Dev, care se împrăştiase tot pe covor. Râdeam de muream când am auzit cheia în broască, urmată de ţăcănitul tocurilor cui ale caprei, întoarsă ca Cenuşăreasa, atunci când orologiul bătuse miezul nopţii. Ei nu-i bătuse niciun orologiu, probabil doar îi sunase mobilul şi se gândise că ar face bine să fie acasă, să nu lase copiii toată noaptea nesupravegheaţi. În treacăt fie spus, n-aveam nici cea mai vagă idee pe unde alesese s-o ardă Tedy în noaptea aia. Oricum, undeva departe de casă.

— Victoria, are you awake? I'm coming up! a zbierat vaca, de jos.

Mda, era în faza de engleză. Faza care o făcea să-şi amintească de ziua în care Tedy i-a spus "mamă".

Dev a început să hohotească ca disperatul. Veselia lui se amplifica destul de mult de la iarbă. La mine nu avea întotdeauna efectul ăsta. Iarba mă trecuse, în timp, prin toate stările posibile: depresie, tristeţe, revoltă, violenţă, veselie, atac de panică, paranoia, delir, somnambulism. Acum era doar o uşoară apatie.

— Taci, mă, nu mai râde, că vine încoace, i-am zis lui Dev, şi Dev într-adevăr s-a oprit.

Dar era prea târziu. Auzise pesemne o voce masculină venind de sus, din camera mea, şi s-a gândit că este Tedy, cel mai probabil.

— What are you doing here, kids, it’s time for bed… a zis ea, în timp ce deschidea uşa şi intra.

Dev tocmai se pregătea de o nouă rundă de sex, prin urmare era echipat corespunzător, aşa cum stătea, complet gol, pe covorul de lângă patul meu, terminând şampania pe care o băuse direct din sticlă. Eu, la rândul meu, eram goală, aşa că mama a avut nefericirea de a-mi vedea şi cele mai recente două tatuaje, precum şi piercingul din buric.

— But what is this, who is happening… a comentat ea, cu un glas pierdut.

— „What is happening”, nu „who”. „Who” îl foloseşti când e vorba de persoane, i-am răspuns, întinzându-mă peste corpul gol al lui Dev ca să iau bricheta şi să-mi aprind o ţigară.

— Victoria, shut up! a urlat ea, iar cerceii i-au zăngănit caraghios, de-o parte şi de alta a capului ei cu alură uşor cabalină.

Pe Dev l-a amuzat zăngănitul ăsta, sau poate doar faza în sine, şi a izbucnit din nou într-un râs nestăvilit.

— Nu ştiu ce este de râs, tinere domn. Şi nu înţeleg ce cauţi în camera fiicei mele, atunci când părinţii ei nu sunt acasă! mai ales în… în ipostaza

asta necuviincioasă! Unde îţi sunt hainele?

Dev continua să râdă. Ca să nu izbucnesc şi eu în râs şi să o jignesc şi mai rău, am preferat să glumesc:

— Ai fi fost mai mulţumită dacă am fi făcut sex îmbrăcaţi?

— This is… this is… I Iack the word… this is revoltător! a spus ea, căutându-şi cuvintele, nervoasă.

— Outrageous. Ăsta e cuvântul. Se potriveşte aici. Sau, dacă vrei să-l faci mai expresiv, poţi să zici „This is fuckin outrageous", am ajutat-o, politicoasă.

Remarca mea i-a produs lui Dev o nouă explozie de râs. Eram mândră de el, că nu sărise imediat să se îmbrace, la vederea ei. Îmi plăcea mult cum stătea aşa, aproape sfidător, cu o erecţie greu de ignorat şi cu ţigara în colţul gurii.

— Victoria, să nu mă ironizezi! a ţipat ea, clin nou. Tinere, pofteşte de te îmbracă, apoi coboară la o cafea, să avem o discuţie! s-a adresat lui Dev capra.

— Mă tem că… mă tem că nu pot. Vedeţi, sunt puţin drogat. Şi puţin beat, a răspuns Dev, cu aerul că şi-ar fi cerut scuze sincere.

— This is incredible, a spus ea şi şi-a zornăit din nou cerceii metalici, piţiponceşti.

— Unbelievable, am sugerat eu.

— Poftim?!

— „Unbelievable". Merge mai bine ca

„incredible”.

— Victoria, nu mă ironiza, că te plesnesc! a ţipat ea, dar de data asta cerceii au fost mai cuminţi şi mai silenţioşi.

— Poţi încerca, i-am spus eu.

Dev, luând în serios ameninţarea caprei, se postase deja într-o poziţie de atac.

— Incredible, my God… Vin acasă şi ce găsesc? Aşa te-am crescut eu, Victoria? Să te tăvăleşti pe jos cu toţi… cu toţi tatuaţii, cu toţi pletoşii… Incredible!

— Ba nu chiar cu toţi, deocamdată doar cu Dev. Uite, ar trebui să faceţi cunoştinţă – Dev, mama, mama, Dev. Şi, data viitoare, promit că o vom face în pat, dacă te deranjează ideea sexului pe covor.

— Argghhhh! a exclamat capra, de data asta destul de expresivă, într-o poziţie războinică, ce-mi aducea aminte de fotografiile trupei Immortal.

A fost foarte încurcată în momentul în care Dev s-a ridicat de jos şi i-a întins mâna. Era superb, cu două capete mai înalt decât ea, şi avea cei mai mişto ochi verzi din lume. Nici măcar capra nu putea ignora asta.

N-a avut ce să facă decât să-i întindă mâna.

— Raluca Marinescu, încân… Adică, vreau să spun, mi-ar fi plăcut să ne fi întâlnit în cu totul alte circumstanţe. Îmbrăcat, dumneata, if you know what I mean… Ne-am fi putut comporta atunci ca două persoane mature civilizate, înţelegi, nu îmi stă în caracter să ridic tonul la invitaţi care îmi

intră pentru prima dată în casă, chiar şi fără ştirea mea, dar, înţelegi… Trebuie să recunoşti că… Adică, ce vreau eu să spun este…

Bâlbâielile ei, care ne amuzau dincolo de limita până la care ne puteam reţine râsul, au fost întrerupte de zgomotele drăceşti pornite în hol.

— Treci acolo, pe scări, acolo, da. Ridică-ţi i usta. Aşa. Depărtează picioarele. Mai mult. Mai mult. Mai mult, hai că poţi.

— Oh, my God, but what is this happening? a îngăimat capra, cu o voce obosită, speriată, care îţi făcea milă.

Şi totuşi, nu prea i-am arătat milă când am corectat-o:

— Nu-i bine. Nu poţi să zici „what is this happening”. Scapă de „this”, e în plus pe acolo. Sau, dacă nu, poţi opta pentru „why is this happening”. Sau „why is this happening to me”.

— Arghhhhh! a exclamat din nou capra, şi a ţâşnit în jos pe scări, să vadă cine punea la cale scenarii porno în holul ei de la intrare.

Eu nu m-am grăbit prea mult. Ştiam că e Tedy care alesese, aşadar, să o ardă şi pe acasă. Mă întrebam doar cine era fata pe care tocmai se pregătea s-o fută, aşa că mi-am îmbrăcat un tricou şi mi-am strecurat picioarele într-o pereche de tenişi. Chiloţi nu mi-am luat pe mine. Mi se părea mai palpitant aşa, cu atât mai mult cu cât eram încă foarte, foarte udă.

Dev a îmbrăcat şi el o pereche de bermude şi a

continuat să râdă cu poftă în timp ce coboram pe scări.

Într-adevăr, jos, în capul scărilor, stătea Tedy. Cu coatele proptite de trepte stătea o fată, cu fusta ridicată peste şolduri, şi cu picioarele larg desfăcute. Dar nu orice fată. O negresă sau, mă rog, o mulatră. N-o mai văzusem în viaţa mea. Cine ştie de unde o culesese frati-miu. Scena era mai mult decât maxim ilară, iar Dev s-a pornit pe un râs nebun, ţinându-se de balustradă.

Capra coborâse şi acum stătea agăţată de braţul lui Tedy. Frati-miu se comporta de parcă ea nici n-ar fi fost acolo, continuând să lovească fundul maroniu al ciudatei fete cu o paletă de plastic, de genul ălora cu care întorci clătitele în tigaie. Mai văzusem chestii de genul ăsta la o amică a lui Coco, care era pasionată de sexul hardcore. Cu fiecare ridicare a braţului lui Tedy, care se abătea invariabil, cu paletă cu tot, asupra fundului mulatrei, se ridică şi mama, care nu voia în ruptul capului să dea drumul braţului fiului ei. Aşadar, cine ar fi văzut în necunoştinţă de cauză scena asta ar fi crezut că atât mama cât şi Tedy îi înroşeau fundul fetei.

— Mor! a spus Dev, şi am văzut că, într-adevăr, mai avea puţin şi leşina de râs.

Cea mai simpatică era, de altfel, fata neagră. Când am reuşit să cobor şi să îmi delectez ochii cu perspectiva fundului ei gol şi roşu, din partea de unde o priveau Tedy şi mama, am văzut că era cât

se poate de excitată. Era udă pe pulpe, iar labiile îi erau umflate. Ce ghinion că venise mama, mă gândeam. Am fi putut avea o partidă pe cinste, în patru. Tipa nu cred că ar fi avut ceva împotrivă. Nici Dev.

Capra a început să-l smucească şi mai tare pe Tedy, hotărâtă să strice toată distracţia. Tocmai cum, când observam că Dev are iarăşi un început de erecţie. Dar capra ţinea morţiş să ne dea gata cu engleza ei imperfectă:

— Tedy, what the hell is wrong al you?! What are you doing to this poor girl.7 Who is site? Tedy, cu tine vorbesc, fir-ar al dracului!

Tedy se ocupa în continuare de fundul tremurător al mulatrei, ignorând total vociferările maică-mii.

— Tu nu auzi?! Cu tine vorbesc, copil nesimţit! This is… this is…

— Outrageous, am şoptit eu, dar a avut un efect nedorit şi neaşteptat.

Capra a dat drumul braţului lui Tedy şi a început să plângă cu sughiţuri. Ca un şoricel, dar un şoricel foarte nervos. Tedy a mai lovit-o de câteva ori pe gagică peste fund, după care a ridicat-o şi i-a făcut semn să urce pe scări. S-au închis în camera lui. Îmi zburda imaginaţia şi îi cam invidiam… adică o invidiam pe mulatră, dar şi pe Tedy, fiindcă fata părea dispusă să facă orice, iar genul ăsta de pizde sunt total pe cale de dispariţie. Ar fi fost însă prea mult pentru biata

capră să urcăm şi noi, eu şi Dev, în camera lui Tedy şi să ne închidem acolo.

— Ce păcate am comis eu, de merit aşa ceva… atâta lipsă de respect… Cu ce am greşit?! M-am sacrificat pentru ei… mi-am prăpădit tinereţea, şi asta îmi e acuma răsplata? Victoria umblă cu toţi nespălaţii, şi-a pocit corpul cu toate desenele alea oribile… Asta micu' o să ajungă un delincvent, dacă nu e deja… oh, my God… Cu ce am greşit eu? E incredibil, e revoltător, e pur şi simplu, e… e…

Outrageous, am spus eu, de data asta în gând, şi l-am tras de mână pe Dev, să ieşim din casă, fiindcă devenea uşor deprimant. Mă gândeam să mai luăm bere de la chioşc şi să bem în parc. Sau să ne refugiem printr-un clubuleţ din Centrul vechi, deşi eram uşor indecentă, cu tricoul meu cam scurt, fără chiloţi pe dedesubt.

— Să-ţi încarci şi mobilul la cafenea, aud dintr-odată o voce străină, de lângă mine.

Nu e mama, nu e mulatra, nu-i Dev… da, e Vanessa, îmi dau seama, revenind în prezent, lăsând amintirile să se spulbere în aer. Ca fumul de mici. Ca ceaţa. Într-o zi, poate o să le uit. Şi atunci, ce se va întâmpla? Ce voi pune în loc? Oare am putea să trăim numai şi numai în prezent, fără amintiri?

— Da, să-mi aduci aminte, îi spun şi observ, uşor uimită, că mă ţine de mână.

Şi-a împletit degetele cu ale mele şi are mâna

caldă. Catifelată şi caldă.

Încă nu-i ştiu numele şi mai mult ca sigur nici n-o să-l aflu.

23.

Mda. A doua oară cu Dev fusese haios, cu peripeţii. Ne întorsesem, adică doar eu mă întorsesem, abia a doua zi, spre seară, acasă, iar capra era dusă prin veşnicele ei peripluri. Mulatra se evaporase, Tedy la fel. Mi-am făcut baie, m-am aruncat pe pat şi am început să citesc, cu muzica dată la maxim.

Când a venit capra, n-a mai adus deloc vorba despre incidentele serii trecute. Nici eu n-am făcut-o. Era mai bine să rămână totul în aer.

Apoi a urmat a treia oară cu Dev, a patra… S-au mai întâlnit, Dev şi mama, oarecum accidental, el venea, ea pleca, sau invers. De împrietenit, nu s-au împrietenit până acum, dar ăsta nu era nici pe departe un motiv care să-mi alunge somnul, noaptea.

Drumul spre Peleş pare un peisaj de toamnă mai degrabă decât de primăvară. A fost furtună, iar crengile copacilor s-au rupt şi s-au împrăştiat peste tot. Frunzele, la fel. E cumva trist, şi poate că mă paşte un atac de panică. N-am mai avut de mult. Poate că Vanessa e un fel de eu, alter ego-ul meu de peste 10 ani. Poate că planifică să mă

omoare. Să-mi taie gâtul. Să mă sugrume. Să mă înjunghie. Să-mi rupă o mână, să-mi smulgă părul din cap. Să mă arunce peste parapet, să devin hrană pentru urşii flămânzi. Să mă însemne cu cuţitul pe faţă. Să-mi taie o ţâţă. Astfel că, în clipa în care se apropie mult de mine, îmi cuprinde mijlocul cu braţele şi îşi atinge buzele de ale mele, chestia asta mi se pare total inocentă în comparaţie cu scenariile pe care le gândisem eu.

Ne sărutăm doar puţin. Atât cât să treacă două cupluri pe lângă noi, şi unul din ele să-şi facă cruce, iar celălalt să murmure ceva gen „ruşine, în ce hal a ajuns România, să umble homosexualii pe străzi, liberi, fără să primească amendă”. Vanessa se desprinde brusc de mine şi îmi spune:

— Îmi pare rău, m-a luat valul.

— Nu-i nimic, îi răspund eu, zâmbindu-i, şi atacul de panică pleacă departe, poate să se infiltreze în mintea vreunui urs.

— Ba este. Mi-am promis că nu mai fac aşa ceva.

Mergem câţiva paşi. Ne ţinem în continuare de mână, şi un alt cuplu trece pe lângă noi – ăsta are şi copil, un ţânc strâmb, rahitic şi urât – şi şopteşte: „ai văzut? Doamne fereşte!”, apoi Vanessa se opreşte şi spune:

— Este A. Prima literă a prenumelui meu.

Cafeneaua de la Peleş e pustie. Vanessa, adică A., stă vreo zece minute de vorbă cu barmaniţa. Întreabă de un anumit Praştie, un tip cu care trebuia să se vadă pe acolo. Comandă două cafele,

femeia ni le aduce la masă. Observ o savarină în raftul de prăjituri şi încep să-mi curgă balele. Am bani, hârtia aia de 50 de roni ciordită de la Doru, manelistul pe care l-am lăsat să sângereze în cadă. Dar nu ştiu dacă aş putea chiar să mănânc prăjitura. Mi se întâmplă de multe ori să-mi fie poftă de ceva, fără a fi totuşi în stare să duc până la capăt chestia de care mi-e poftă. Totuşi, savarina aia arată atât de bine…

— Vrei o prăjitură? mă întreabă A.

— Daaa, îi spun. Ia-mi o savarină.

Şi, după asta, în timp ce gagica merge la raftul de prăjituri să-mi aleagă o savarină frumoasă, moţată, cu multă frişcă, am aproape o revelaţie. Iată de ce e bine să fii lesbi. Iată care sunt avantajele de a avea o iubită şi nu un iubit. O femeie e mai atentă la dorinţele persoanei de lângă ea. O femeie ştie să citească gândurile partenerului sau partenerei. O femeie e mai bună în pat, fiindcă are mai multe opţiuni şi mai multe jucării. O femeie îţi cumpără o savarină, când îţi curg balele după ea.

Sau două. Două savarine. A. vine nu cu una, ci cu două prăjituri. Amândouă moţate, cu multă frişcă.

— Ţi-am luat două, mănâncă şi tu cât ai chef.

— Thanks!

Nu înghit nici jumate de prăjitură, că apare şi acel Praştie, de care Vanessa întrebase la bar. Un tip pe la vreo 25 de ani, clar fan Bob Marley, cu o

rasta uriaşă, kaki, cu bermude galbene cu palmieri verzi.

— Hola, face el, spre mine.

Îi întinde Vanessei o pipă, femeia îi dă bani. Nu reuşesc să văd cât, fiindcă are bancnotele mototolite în pumn.

— Poftă bună, zice el, şi se retrage la o masă, în fundul camerei. Eu sunt aici, când termini, mai spune.

Îmi amintesc că acum ar fi un moment potrivit ca să-mi încarc telefonul. Descopăr o priză chiar sub masa la care stăm. Îl plasez acolo şi-l deschid. 63 de mesaje. Cele mai multe din ele sunt de la Coco, care mă întreabă la ce oră ne vedem la mine ca să mergem la Dev. Mă întreabă ce cadou să îi ia. Cu ce să se îmbrace. Dacă bem înainte sau doar acolo. Dacă Tedy e cu mine şi dacă vine şi el la Dev. Dacă vine singur sau cu vreo pizdă. De la Tedy nu e niciun mesaj, de la Dev e unul singur, în care îmi spune că îi e dor. De mine şi mă aşteaptă la chef. Apoi încep iar mesajele de la Coco… dacă ştiu unde sunt blugii ei în carouri, dacă i-am văzut caietul de mate… Dacă îngraşă bananele, chiar dacă le mănânci dimineaţa. Deja am ameţit. Când mă gândesc că la unele mesaje chiar va trebui să răspund, mă apucă o moleşeală şi cheful de-a da bir cu fugiţii din rândul lumii, cel puţin o vreme.

Termin şi cea de-a doua prăjitură, au fost delicioase. Lângă mine, Vanessa testează pipa lui Praştie şi pare să fie mulţumită. Are un miros

ciudat amestecul de ierburi din pipă, ceva între cremă de ciocolată, mentă, iarbă şi trandafiri.

— Vrei? mă întreabă.

— Da, un fum.

Trag fumul. Îmi place, e tare, şi-mi aduce aminte de un party de demult, pe când aveam vreo 10 ani. Înainte de întâmplare. Tedy îmi dăduse să fumez ceva amestecat cu haşiş, şi fusese bun, chiar dacă mai târziu vomitasem de la el. Tedy… Oare doarme acum? Poate bea? Poate… Imaginea lui se evaporă odată cu piu-piu-ul pe care-l scoate Radu, de sub masă. Da, ştiu, e oarecum neobişnuit să-ţi numeşti mobilul Radu. Dar aşa mi-a venit. Pe cel de dinaintea lui îl chemase Gelu. Mie mi se pare firesc într-un fel ca telefonul să aibă nume de om. În definitiv, te însoţeşte toată ziua, peste tot, ca un prieten devotat. Duce vorba de la tine la altcineva, şi de la altcineva la tine, ca un amic pus pe şotii şi bârfe, îţi oferă smiley-uri, te conectează la net.

„Cf fataaa: X miss uuu” scrie Coco în noul sms, care l-a făcut pe Radu să piuie.

Mă gândesc că e normal să-i fie dor de mine. N-a mai stat de ceva vreme zile întregi fără să vorbim toate tâmpeniile.

„K! S @ sinaia. – T.”, îi răspund.

„Nu esty k el?:O: O C sa întmplat”.

„nk. Ne vdm diseară @ D”.

„k. p la kt? Pupik: *: *:*", zice Coco.

„p la 5: *:*", închei eu dialogul.

Mai trag un fum din pipa Vanessei. Praştie stă în

colţul opus al camerei, la o masă, şi îşi fumează propria pipă. Din când în când, se ridică şi râde, după care ne face semnul păcii.

Dau să mă duc la budă, dar constat că m-am cam făcut. Vanessa mă apucă de mână şi mă trage, aşa că nimeresc în braţele ei. Îmi pune o mână pe sâni. Mi se pare foarte amuzant, aşa că râd. Cred că aş mai putea mânca acum o savarină… Dar mai mult decât savarină îmi doresc sandale din alea transparente, măcar o pereche, numărul 35. Sandale transparente, şi pe Tedy.

Praştie e dintr-odată lângă noi şi se sărută cu Vanessa. Mi-e lene să mă dau jos din braţele fetei. Încerc să-mi aprind o ţigară, una normală, în timp ce ăştia continuă să se lingă, dar nu reuşesc să-i dau foc. Aprind ceva până la urmă, fiindcă miroase a ars, dar nu e ţigara… E altceva, nu reuşesc să-mi dau seama ce. Îmi verific părul, hainele… nope. A, da… e părul Vanessei. Arde foarte frumos, aşa, într-o parte, asimetric. Mă dau jos de pe ea şi încep să râd.

Praştie observă că iubita lui e cuprinsă de flăcări, dă cu mâna să stingă focul, dar îl împrăştie şi mai mult. Vanessa în schimb e calmă, parcă nici n-ar fi vorba despre părul ei.

— Nu te mai agită, ho, nebunule, dă-l naiba de păr, spune ea, apucându-l pe Praştie de gât. E perucă.

— Şi asta e perucă?! întreb eu, hohotind. Şi părul tău adevărat atunci ce culoare e?

— Şaten, zice Vanessa. Dar e cam rar. E oribil.

— Mi-l arăţi? o întreb.

— Nu cred, dar putem negocia, spune fata şi dă să mă sărute, dar tocmai atunci îmi dau seama că îmi este greaţă şi mă trece şi pipi.

O îmbrâncesc, fiindcă de bunăvoie nu se dă la o parte, şi fug la baie. Nu ştiu ce să fac mai înainte, fiindcă îmi e şi pipi, şi greaţă. Decid să mă ocup totuşi mai întâi de pipi, fiindcă e mai plăcut. Întotdeauna am urât să vomit. Urăsc gustul vomei, mă deranjează senzaţia aia de usturime pe gât, şi nu-mi plac nici sunetele pe care eşti obligat să le scoţi atunci când ţi se goleşte stomacul. Numai de n-aş vomita în timp ce sunt pe budă, aşa cum mi s-a mai întâmplat de atâtea ori... Reuşesc însă să duc pipi la bun sfârşit în deplină siguranţă. Îmi trag chiloţii, apoi fusta. Parcă mi-a trecut şi greaţa.

Afară, văd un tomberon uriaş în care cineva a dat foc la gunoi. Ies şi eu în curte, bag mâna în buzunarul gecii şi scot actele lui Doru. Le arunc peste gunoiul care scoate un fum înecăcios.

Înapoi, în sala de mese, Vanessa e la capătul unui schimb dur de replici cu Praştie, din câte îmi pot da seama.

— Eşti un căcanar. Hai, plecăm, îmi zice mie.

Cât pe ce să-l uit pe Radu la încărcat. Noroc c-a făcut iar piu-piu. De data asta era Dev.

„Ce face regina fanteziilor mele porno?”, scria Dev.

„K, is p fuga. C u 2nit.”, îi răspund.

„Sper să supravieţuiesc pana atunci”, a scris Dev.

Mereu zicea chestii din astea romantice şi dulci. Dev era cel mai marfă iubit din lume. Nu mi-aş fi dorit de fapt să fiu cu nimeni altcineva. Doar dacă s-ar fi putut să fiu cu Tedy.

— Uite, el e Dev, îi spun Vanessei, care a ieşit furioasă din cafenea şi e cât pe ce să alunece pe treptele ude de piatră din faţa castelului.

Îşi face totuşi un moment pentru a arunca un ochi la poza pe care o afişează Radu.

— OMG, zice ea. Păi şi tu ce cauţi ca proasta pe aici, de ce l-ai lăsat singur?! Un tip ca ăsta nu trebuie lăsat nesupravegheat.

Are dreptate Vanessa. Şi totuşi, de când m-a cunoscut pe mine, Dev n-a dat niciodată semne că ar fi interesat de vreo altă tipă. Şi, într-adevăr, aşa cum mă aşteptasem, fuseseră discuţii la nesfârşit pe marginea faptului că tipul cel mai cool din liceu, şi într-a 12-a, iese cu una de-a 7-a. Aşa cum erau şi bârfe haioase legate de relaţia pe care Dev o mai păstra cu Andreea. De multe ori auzeam frânturi de conversaţie, gen: „Da’ tu crezi că se fute cu aia mică? Păi câţi ani are? Ce idioată. Şi Andreea ştie de puştoaică?!” Entuziasmul lui faţă de mine însă nu scăzuse câtuşi de puţin de astă iarnă şi până acum, şi ăsta era singurul lucru care conta. Îmi spunea chestii mişto, îmi făcea surprize. Nu avea ochi pentru nicio altă pizdă. Poate doar

dacă Tedy nu ar fi fost tip, atunci aş fi avut motive să mă îngrijorez, fiindcă Dev părea într-adevăr, în unele momente, fascinat de frati-miu, complet subjugat de tot ceea ce reprezenta Tedy. Era ciudat, într-un fel. Puştanii care îl admirau pe Tedy pentru nonconformismul lui, pentru violenţa implicită pe care o afişa, erau în general copii cuminţi şi timizi. Era normal să fie leşinaţi după Tedy, din moment ce el reprezenta tot ceea ce ei nu aveau să ajungă niciodată. Dev, însă, nu era ca ei. Era mai degrabă ca Tedy. Poate că pur şi simplu era fascinat de Tedy pentru că era narcisist. Îi plăcea să se găsească mereu în apropierea unor oameni care erau ca el. Şi eu semănăm cu Tedy şi, prin asociaţie, semănăm într-o anumită măsură şi cu Dev.

Doar că Dev era de multe ori tăcut, misterios şi reţinut. Habar n-aveam dacă îmi plăcea asta sau nu. Aici, era mai degrabă opusul nostru. Când aveam ceva de spus sau demonstrat, pe mine mă apuca vorbitul interminabil. Puteam vorbi şi 20 de ore în şir, până aveam cu adevărat senzaţia că am epuizat tot ce gândesc. După asta, dormeam dusă. Tedy vorbea şi el, dar mai des dădea cu lucrurile de pământ, distrugea chestii. Dulapul din camera lui aterizase de câteva ori pe gazonul din curte. Patul zburase direct în perete, unde făcuse două găuri simpatice. Chitara pe care o primise cadou de la o fostă gagică nu rezistase mai mult de vreo 3 luni. O găsisem într-o dimineaţă pe iarbă, în

curte, într-un maldăr de cioburi, adică ce mai rămăsese din geamul de la camera lui.

Până jos în Sinaia, Vanessa, adică misterioasă actriţă A., este foarte tăcută. Pare marcată de conversaţia cu Praştie. Nu am chef s-o întreb nimic. Nu e treaba mea şi nici măcar nu pare un subiect prea interesant. Probabil individul ăla e unul dintre iubiţii ei, cu care se vede din an în Paşte. Probabil are câte un iubit, doi, în fiecare oraş.

Mă împiedic în nişte crengi de brad şi îmi amintesc că m-a sărutat. Aş mai vrea să mă sărute. Well, not really. Adică mi-e cam indiferent.

— Vicky? Vreau să-ţi fac ceva care să te doară fizic, dar nu ştiu ce, zice ea dintr-odată, oprindu-se lângă peretele de piatră.

— Acum?

— Păi… da. Cam acum, zice Vanessa.

Stau şi eu pe loc şi mă gândesc. Îmi chinui mintea. Îmi vine repede răspunsul.

— Fă-mi o gaură în buric. Îmi trebuie. Am una, şi îmi trebuie două ca să-mi pun un pierce din ăla lung.

Vanessa e foarte entuziasmată. Îşi scoate una dintre brăţări, care are un cui ascuţit ca închizătoare. Îmi ridic cele trei rânduri de haine care îmi acoperă burta şi îmi expun buricul.

— Aici e bine? face ea, atingându-mă uşor cu degetul rece.

— E perfect.

Mă doare doar puţin, atunci când cuiul străpunge pielea. Iese pe partea cealaltă. Mă felicit în gând pentru stilul rebel care îmi umple dulapul numai cu topuri negre, pe care nu se văd petele de sânge.

— Ar trebui să-ţi bagi nişte aţă aici, dar nu avem, zice ea.

— Îmi pun când ajung acasă. Lasă, mersi oricum.

Coborâm încet, şi nu mai vorbim deloc până în centrul oraşului. Îmi amintesc că vara mergea pe aici minicarul, tractoraşul ăla colorat, plin de copii. Nu-mi plăceau copiii, care urlau întotdeauna în timpul plimbării, dar tractoraşul îmi plăcea.

Ne învârtim ceva vreme până ce reuşim să reperăm maşina, parcată printre zeci de alte maşini, lângă hotel. Abia ce o vedem, că ne şi buşeşte râsul. Oligofrenul, săracu', cum am putut să uităm de el? Stă cu faţa lipită de geamul maşinii, cu moaca turtită, cu ochii mari, plini de spaimă.

— Uite, mă, la el, nu-i dulce? mă întreabă Vanessa.

Dau din cap aprobator.

Deschide în sfârşit maşina, iar oligofrenul e atât de fericit, încât începe să aplaude cu entuziasm.

— Te trezişi de mult? îl întreabă femeia.

Vreau să o avertizez că Jenică va răspunde „Trezişi de mult", când oligofrenul îmi ia vorba din

gură:

— De mult…

— Bine. Hai că-mi iau un pachet de ţigări şi-un energizant şi pornim la drum.

— Drum, zice el.

Pare foarte fresh, după somnul ăla tihnit, legănat de maşină. Oare ce crede că o să facem cu el? Oare ce o să facem cu el?

Vine Vanessa, ne urcăm, pornim.

— Ei, acu e acu. E momentul în care vei râde de părul meu, spune ea şi îşi scoate şi cea de-a doua perucă.

Nici dacă aş fi genul de piţipoancă penibilă obsedată de calitatea firului de păr şi de trendul coafurilor nu cred că aş avea de ce dracu' să râd de părul individei. E absolut superb. Lung, mătăsos şi bogat. Şaten deschis.

— E frumos părul tău, mă. Ce ai?

— Frumos, un căcat. E fleşcăit şi lipsit de ţinută.

Whatever, mă gândesc. Ce o însemna ţinuta unui păr? Probabil păsărele pe creier. Şi eu o să am din astea, cred. Vorbeam cu Coco, mai demult, şi ajunsesem la concluzia că orice femeie devine isterică, nebună şi proastă când îmbătrâneşte, pe la 20 de ani.

— Unde te las în Bucureşti? mă întreabă ea, de parcă ar arde de nerăbdare să scape de mine.

— Pe la Obor, îi spun. Acolo e paranghelia.

Nici nu ieşim bine din Sinaia, că observăm un camion în spatele nostru, care ne claxonează.

— Morţii mă-tii de muist, zice A., printre dinţi. Unde paştele mă-tii vrei să mă dau? Ia, depăşeşte-mă, du-te în pula mea.

Dar camionul nu pare să aibă intenţia de-a se duce în pula Vanessei. Merge tot în fundul nostru şi la un moment dat observ… observ ceva foarte familiar la el.

„Nu te v-om uita Jeane” tronează mare pe parbrizul omului, iar la volan este… ei bine, nimeni altul decât Nelu, tatăl oligofrenului. Îmi amintesc brusc de basmele alea în care mama zmeului zbura cu o falcă-n cer şi cu una în pământ ca să-şi recupereze odorul din mâinile haine ale lui Făt-Frumos… în cazul nostru, din ghearele lungi, sidefate, ale Vanessei.

O pun la curent în legătură cu identitatea posesorului de camion.

— Nu pot să cred! Şi cum ne-o fi luat urma?

Cine ştie, mă gândesc şi eu. Cât am ars-o noi hipstereşte prin Sinaia, omul a avut timp să facă investigaţii, să vadă în ce parte au apucat-o răpitorii lui Jenică.

— E tac-tu în spate, îi spun lui Jenică, convinsă că voi asista la o explozie de fericire din partea oligofrenului, la auzul minunatei veşti.

De unde… După uzualul „în spate!”, repetat parcă de data asta cu teamă de Jean, băiatul îşi acoperă capul cu braţele, de parcă ar vrea să se apere de nişte lovituri.

— Ce-ai, mă, nu te bucuri? A venit taică-tu după

tine, o să te ia acasă, îi spun, gândindu-mă că poate n-a înţeles, săracu’.

— Acasăăă! ţipă Jean, oripilat, după care izbucneşte în plâns.

Vanessa râde.

— L-o bate, mai ştii? zice ea.

— Bateeeeee, răspunde handicapatul.

— Stai că-l pierdem imediat, zice femeia, şi într-adevăr depăşeşte patru maşini, lăsând camionul în spate.

Apoi coteşte la dreapta, intrând într-o pădurice.

Într-adevăr, cred că ne-a pierdut urma. Probabil a luat-o înainte.

— Hai să-l lăsăm aici, propune ea.

— Bine, sunt de acord şi eu.

Nu ştiu de ce naiba l-am luat pe Jean cu noi aşa că, în principiu, orice am face cu el este ok.

— ÎI lăsăm în pădure, zice ea, şi-l găseşte ţăranul când trece înapoi.

— Bine, zic eu, dar o să stea ăsta micu’ pe loc? Dacă iese în şosea şi-l calcă o maşină?

— Păi na, ghinionul lui, admite femeia.

Mă loveşte dintr-odată o idee. Perversă, dar utilă.

— Ar fi bestial dacă l-am putea lega… Să-l lipim de ceva. Nu ştiu, de un copac, de pildă, un copac la drum. Să-l vadă taică-su. Dar ne-ar trebui măcar nişte bandă adezivă.

— Phiii, grozav. Am nişte cordelină în maşină, numai bună, zice femeia.

Scoate din portbagaj un balot de sfoară groasă.

— Mişto, zic.

— Mda. Ţine loc cu brio unor cătuşe. Eu aşa o folosesc, îmi explică ea.

Şi Doru făcea la fel, îmi zic, doar că sfoara lui arăta un pic altfel. Îl scot pe oligofren din maşină, ţinându-l de ceafă. Taman când să ne apucăm să-l legăm, cu Vanessa aşezată în genunchi în faţa lui, trec pe lângă noi începinind nişte cocălari, care fluieră obscen. Cred, probabil, că Vanessa îi face sex oral handicapatului. Le arăt degetul mijlociu, se tirează.

— Ţine-l tu nemişcat, îmi zice mie.

E foarte complicat, pentru că se mişcă de pe un picior pe altul. Când vrem să trecem cordelina în jurul uneia din glezne, boul ridică piciorul şi toată munca se duce naibii.

— Stai potolit să te legăm, îi spun.

Nimic. Ridică pe rând câte un picior, de parcă ar face dansul ursului. Dansul pe care ţiganii îl predau puilor de urşi, folosind pietre fierbinţi, ca să-i înveţe să ridice câte o labă.

— Vezi că am nişte ciocolată în portbagaj, spune Vanessa. Dă-i să mănânce, poate se mai calmează sau măcar îi distragem atenţia.

Portbagajul ei arată ca şi cum dulapul Victoriei s-ar fi corcit cu dressingul unei vedete porno. Vibratoare albastre, roz, cu ţepi, cu biluţe, două costume din plasă, o mască neagră… Găsesc o Milka cu alune întregi, my fav. Până s-o îndes în

gura prostului, halesc eu vreun sfert.

— Tu bagă-i în gură şi eu îl leg, zice Vanessa.

Zis şi făcut. Deşi eram oarecum sceptică, văd că planul merge ca uns. Jenică molfăie ciocolata şi nu mai dă din picioare. În mai puţin de un minut, e legat fedeleş. Nu mai poate merge, doar ţopăi.

— Auzi, zic. Da' nu era vorba să-l legăm de fapt de un copac?

— A, ce idioată sunt, ba da… Lasă, nu-i nimic, mai avem cordelină, spune Vanessa.

Alegem un copac solid, care se poate vedea cu uşurinţă din şosea. Singura problemă e că trebuie să transportăm prostul până acolo şi, mai grav chiar, că trebuie să-l urcăm câţiva metri, copacul fiind pe parapet.

— Mai e ciocolată? întreabă Vanessa.

— Da, zic, şi încep să comunic cu Jean: Ia uite, aici, ce am eu aici? Aici, aici, hai aici!

Jean, cu picioarele legate, face salturi disperate înspre ciocolată. I-o apropii de bot, pe urmă o iau şi mă îndrept spre copacul cu pricina.

— Aici, aici!

— Stai că-l apuc eu de picioare, să-l ridicăm, spune ea.

Mie îmi revine sarcina neplăcută de a-l apuca de cap. Din greşeală, îl zgârii pe obraz.

— Hai că mai e puţin, zice Vanessa.

Când era cât pe ce să-l legăm în siguranţă de copac, un manelist imbecil, din sensul opus, ne bagă farurile în ochi şi scăpăm coletul pe jos. Pe

Jenică. Jos, chiar în şosea, unde cade cu un bufnet surd.

— Aoleu, zice Vanessa, să nu vină cineva din direcţia asta, că-l calcă…

Ne uităm de sus, de pe parapet, la Jenică. Stă cu picioarele legate, trântit pe o parte, în mijlocul drumului. Pare foarte relaxat. Poate că e doar o impresie, dar aproape că zâmbeşte.

— Hai să-l luăm, propun eu.

Ne dăm jos şi-l apucăm din nou pe prost de ambele capete. De data asta, îmi revin mie picioarele. Urcăm cu el până la jumătatea drumului, după care ne oprim să ne tragem sufletul.

— Zici că-i un sac de cartofi, zice tipa, arătând spre puşti.

— Cartofiii! Cartofiii! se aude de la picioarele noastre.

— Păi da, cartofi după ciocolată, zice Vanessa, şi se apleacă din nou să-l ridice.

În sfârşit, e urcat în întregime pe povârniş. Ghinion însă. Am uitat cordelina jos. Coboară Vanessa, ia sfoara, dar se pare că planul nostru nu-i făcut să meargă ca uns şi pace. Mâinile lui Jenică nu-s suficient de lungi ca să-l putem prinde de jur-împrejurul copacului.

— Nu-i nimic, zice fata, băgăm mai multă sfoară.

Îl leagă pe Jenică cu mişcări de profesionistă, şi mă gândesc că probabil nu e primul om pe care-l leagă de un copac. De asta, cât de cât, lumea nu e

un loc chiar atât de plictisitor şi deprimant. Pentru că mai există oameni care fac lucruri fără să se gândească ce privilegiu au de pe urma lor. Oameni care fac lucruri de plăcere, ca să vadă ce se va întâmpla după.

— Gata, eu zic că e bine, spune ea, şi tocmai atunci observăm un şir de camioane, trecând pe lângă noi, în direcţia Braşov. Printre ele şi „Nu te v-om uita Jeane”.

— L-a ratat de puţin, zic eu, şi mă pufneşte râsul.

— Nu-i bai, concluzionează Vanessa. O să se mai întoarcă la un moment dat după el.

Îşi aprinde o ţigară şi îmi întinde şi mie una:

— Cred.

24.

Mă simt cumva uşurată când mă urc înapoi în maşina minusculă a femeii cu trei feluri de păr. Termin ţigara şi arunc chiştocul pe geam.

— Ai şi ceva rock? o întreb pe Vanessa.

— Da, vezi în torpedou.

Găsesc un CD cu Rammstein, dar e zgâriat, sare. Mă mulţumesc cu Rock Fm-ul.

— Ce faci când ajungem? o întreb.

— Merg la sărituri, la sală, chiar dacă am întârziat. După asta fac o baiiieee… Abia aştept. Pe urmă mă întâlnesc cu un tip şi cred că ne-o tragem.

— Cool, zic.

Mergem aşa o perioadă în tăcere, ca două creaturi din cale-afară de obosite. Ca nişte alpinişti care fac un traseu record, şi în partea a doua a excursiei nu se mai simt în stare să facă şi conversaţie, concentrându-se pe efortul muşchilor puşi la treabă. Eu nu mă concentrez pe muşchi, mă concentrez pe amintiri. Şi sunt multe…

În jur, dimineaţa scoate la vedere mult jeg, sărăcie, tristeţe. Oamenii sunt prin curţi, ocupaţi cu păsările, cu reparaţiile la gard, la pereţii caselor, la acoperiş. Toţi bărbaţii pe care-i vedem pe la porţi sunt cu petul de bere în mână, se dreg. Bătrânele scot la vânzare pătrunjel, leuştean, ceapă verde, şi le aşază frumos pe o muşama, în calea oamenilor care trec grăbiţi cu maşinile. Privesc şi ele la maşinile care trec, cu speranţă, aşezându-şi cu gesturi mecanice baticul mai bine pe cap şi ştergându-şi, din când în când fruntea, de praf sau de transpiraţie.

Nimeni nu opreşte să cumpere nimic.

La relativ scurt timp după ce mă prinsese pe covor cu Dev gol, capra mă prinsese într-o situaţie nu tocmai cuminte cu Tedy. Frati-miu venise acasă muci, bătuse la uşa camerei mele şi căzuse, într-un final, pe prag. L-am ridicat de acolo şi l-am trântit pe pat. Dar Tedy nu voia să doarmă, voia să mai bea, aşa că m-am dus până jos, la bucătărie, şi am adus o sticlă de whiskey pe care o lăsase tata.

Când m-am întors, Tedy îşi pusese un film porno cu 12 negri care posteau o asiatică de 9 ani. Cum a văzut sticla aproape plină, i-a trecut şi somn şi tot. Ne-am uitat la film vreo 20 de minute, după care a început să se masturbeze. Dacă am văzut că-i ocupat, m-am dus să îmi trag nişte bucle cu ondulatorul, fiindcă a doua zi era un chef la Coco. Din oglindă, puteam să-l văd pe Tedy. Era super, supersexy, aşa, pe jumătate adormit, pregătindu-se să ejaculeze. M-am urcat în pat, lângă el, şi am început să ne jucăm.

Apoi, fără niciun avertisment, s-a deschis uşa şi în cameră a intrat capul caprei, cu o eşarfă lila de jur-împrejurul lui. Nici că se putea moment mai bine sincronizat: asiatica de pe monitor tocmai avea orgasm anal şi urla ca din gură de şarpe, Tedy îşi dădea drumul pe pătură, iar eu mă bâţâiam deasupra lui, în picioare, şi dădeam pe gât o cantitate însemnată de whiskey.

Capra a fost relativ şocată, dar faţă de Tedy nu-şi permitea ieşiri isterice.

Ne-a privit lung, a înghiţit înjurăturile şi zbieretele pe care gâtlejul ei se pregătea să le elibereze şi a spus un timid:

— Pardon… Nu ştiam…

Cam atât a apucat, fiindcă bibeloul sinistru cu balerină pe care mi-l tot plasa pe noptieră a zburat chiar în capul ei, aruncat de Tedy. Eşarfa lila i s-a deranjat, acum arătându-i un cap complet strâmb. Am mai băut whiskey.

— Ieşi, în morţii mă-tii! La uşă nu ştii să baţi? Ce credeai că e aici, pulă gratis, să intri ca boarfa, când te trece pe tine?

— Iartă-mă, Teodor, nu am vrut… a mai murmurat capra, după care a părăsit cadrul uşii, spăsită.

— Căcat! exclamă vocea feminină de lângă mine.

Fata cu trei rânduri de păr. Fata cu trei feluri de păr, şi maşina ei minusculă care momentan stă pe loc, trasă în marginea şoselei.

— Ce s-a întâmplat, de ce stăm aici? o întreb.

— Rahatul ăsta de maşină. O apucă pandaliile când nu te aştepţi.

Vanessa a coborât deja. Îmi aprind şi eu o ţigară din pachetul ei – fuck, şi ăsta e deja pe terminate şi pe al lui Iepure tot nu l-am găsit – şi mă dau jos.

Live fast, die young… Pula mea. Partea din faţă a maşinii e ridicată. Acum, minusculitatea arată şi mai caraghios, ca o pizdă cu fusta ridicată care stă pe marginea drumului.

— Şi eu cum paştele mă-sii aş putea să-mi dau seama de la ce pula mea e stricată?! Ce sunt eu, depanator?

— Mecanic, zic.

— Ce, mă?

— Nimic. Ziceam că mecanicul repară maşini.

— Mecanic, depanator, morţii mă-sii… De unde fac eu acum rost de aşa ceva?

— Cred că ar trebui să facem cu mâna, când trece o maşină. Poate ştie careva.

— Mda, poate, zice Vanessa, deloc convinsă.

Până să se hotărască ea, ies eu în mijlocul şoselei şi fac cu mâna la următoarea maşină. Ghinion, e o baborniţă oxigenată la volan. Şi dacă ar fi oprit, probabil tot degeaba ar fi fost.

— Vicky, mă aud apelată de Vanessa.

— Zi.

— Mă, dacă tu vrei s-o ştergi, chiar nu-i problemă. Înţeleg, şi eu aş face la fel. Pe bune acum, e maşina mea, problema mea. Singura ta problemă ar trebui să fie să ajungi cât mai rapid şi mai fără ocolişuri la bunăciunea aia maximă a ta.

Mda. Dev. Într-un fel, are dreptate, maşina ei cu toane nu-i problema mea, dar… Călătoream confortabil şi fără peripeţii alături de Vanessa. Parcă aş mai arde-o o vreme pe aici, poate se repară. Măcar un sfert de oră. Nici nu mai e chiar aşa de frig, a ieşit un soare palid, dar oricum, tot soare.

— Stai calmă, nu mă grăbesc aşa rău. Poate o rezolvăm şi plecăm.

— Da, poate, dar n-aş băga mâna în foc. Stai că-i dau un sms lui Praştie.

Hm, îmi zic, poate că o să plec cu altă maşină până la urmă, dacă singurul ajutor pe care ne bazăm are de-a face cu Praştie. Omul ăla chiar e praştie. Nu cred că ar fi în stare să-şi repare nici propria sculă, dacă i s-ar defecta.

După ce-l prinsese pe Tedy în camera mea ştergând praful după jucăria lui preferată, pe fundal cu cei 12 negri care numai mititei nu erau şi păsărică minusculă gălbejită, la numai o săptămână, capra intrase în plin peste o altă scenă despre care ar fi fost cam greu să susţii că era, hm, decentă. Cum zisese Tedy, idioata asta intră peste noi special ca să ne prindă în flagrant, fiindcă îi e jenă să-şi pună canale porno la Tv-ul din sufragerie, de frică să nu afle ăia de la cablu, şi apoi vecinii (în treacăt fie spus, Viorica, vecina din dreapta, chiar lucra la cablu, aşa că temerile ei poate nu erau întru totul deplasate). Aşa că, susţinea Tedy, asta face economie şi intră peste noi în timp ce facem sex, ca să se poată masturba apoi în camera ei. Mă rog, nu cred că era reală teoria lui Tedy, fiindcă mama trecea prin lungi perioade asexuate, iar imaginea cu ea introducându-şi degete sau alte obiecte în vagin era la fel de neverosimilă cu, let’s say, Ramona Gabor dezlegând în numai 7 ore un careu de cuvinte încrucişate. Cred că pur şi simplu era dorinţa ei ridicolă şi deplasată de a se apropia de noi alegând, aşa cum făcea mereu, modul complet greşit de abordare.

Aşadar, la numai o săptămână după scena cu masturbarea, negrii şi whiskey-ul, Coco venise în vizită pe la mine, aducându-l şi pe iubitul ei din perioada aia, adică iubitul ei din decembrie-mijlocul lui ianuarie. Nu ştiu cum naiba reuşise de

data asta, dar gagiul era chiar mişto. Era într-a io – a, îi cunoştea pe Dev şi Tedy, deci făcea neîndoielnic parte din gaşca tipilor cool. Era mereu la curent cu noile albume rock, ba chiar făcea trafic cu bilete la concerte. Cumpăra câte 20 – 30 şi, când concertul ajungea sold out, Marius (aşa îl chema) le scotea la vânzare, fireşte, la suprapreţ. Făcea bani frumoşi şi de câteva ori a dus-o pe Coco la munte. Au ieşit numai belele, evident, fiindcă Coco le zisese alor ei că stă la mine şi, căcat, fiindcă nu mă anunţase de chestia asta, îmi găsisem şi eu să fug de acasă cu Tedy tocmai în weekendul ăla. Aşa că fusesem amândouă dispărute o vreme.

Fireşte, Coco şi Marius urcaseră în camera mea. Mda, la ritmul în care se petreceau chestii perverse în camera mea, şi la cât de des erau ele surprinse de capră, nu mai era mult până să înceapă să circule zvonul că la etajul vilei noastre există un bordel cu fufe minore… Dar revenind, Coco se linsese mult cu Marius care, nu ştiu exact prin ce întâmplare, mă ţinea pe mine în braţe şi mă mângâia pe un picior. Anyway, ştiam că iubirea mea Coco nu are nimic împotrivă când vine vorba de genul ăsta de afecţiuni comune, aşa că nu m-am gândit să mă ascund, să-i dau mâna la o parte sau whatever. Dar ceva totuşi s-a petrecut în creierul nu tocmai aglomerat al lui Coco, fiindcă după vreo jumătate de oră a început să-mi mângâie sânii. Mă rog, nici asta nu era vreo

ciudăţenie, dar se pare că l-a înfierbântat pe Marius, care a trântit-o pe pat şi a încercat să o lingă prin chiloţi. Era o atmosferă foarte relaxată, râdeam, glumeam, când tot Coco a mers la calc şi a pus o piesă leşinată şi lame, ceva gen Celine Dion sau Alanis Morrissette, şi tot ea a dat tonul unui dans în trei. Nici asta nu era câtuşi de puţin ieşit de comun. O făceam tot timpul în cluburi. Atunci însă ne-am trezit că Marius începe să ne dezbrace pe amândouă – întâi bluza lui Coco, apoi cămaşa mea… pe urmă sutienul lui Coco, apoi fermoarul meu de la blugi… Când capra a băgat din nou capul pe uşă – aşa cum se obişnuise deja – de data asta legat cu un batic verde cu buline albe, foarte pe trend, eram două gagici dezbrăcate aproape complet, trântite pe pat, cu un tip făcut sandviş între ele.

— Am fugit, am fugit… Vă las, revin când terminaţi. Am făcut gogoşi vegetariene, a spus ea, şi a tras uşa puţin cam brutal, zgâlţâind şi geamurile odată cu tocul de la camera mea.

— Băga-mi-aş piciorul în el de jeg de maşină! Muri-ai, lua-te-ar dracii, făcea-te-ar piftie la fiare vechi, o suduie Vanessa pe maşinuţa devenită inutilă.

Ce-i drept, nu văd cum ar putea fi calmă, mai ales că îşi pune speranţele în hippiotul ăla făcut praştie. Dar cine mai ştie.

Între timp, ca să nu stau chiar cu mâna la spate,

încerc să mai semnalizez unor maşini, care ne depăşesc în fugă. Nimic. Cât pe ce să-i sugerez Vanessei să îşi pună la loc peruca blondă, fiindcă aşa am avea mai multe şanse, când…

— Auzi? Până vine Praştie, te combini la o pipă cu mine? Mi-a lăsat tot soiul de ierburi mişto, mă îmbie Vanessa.

Ce-i drept, nu sună rău. Dacă o să schimb maşina acum, la spartul târgului, mi-ar prinde bine să nu fiu tocmai trează. Când sunt trează, mă plictisesc şi mă irită proştii, ceva de nedescris. Când sunt ruptă, îmi par simpatici. Îmi vine să râd, sau să-i omor, sau ambele.

— Bagă, accept eu.

Capul cu păr şaten al femeii dispare în interiorul maşinii stricate. Păi da, îmi spun, dacă de mers tot nu merge, măcar să ne preparăm cookies înăuntru.

Iese capul, cu pipa gata făcută. Am onoarea să trag primul fum.

25.

E înecăcios, puternic, şi simt o senzaţie ca şi cum aerul ar fi devenit dintr-odată gros, greu, şi îmi apasă plămânii. Devin mai mică, şi mai mică faţă de cum sunt în realitate. După al patrulea fum, nu-mi mai pot fixa gândurile pe nimic. Parcă aş sta noaptea, pe nisip, la mare, numai că nu e frig, e o moliciune plăcută ca de catifea în jurul

meu. Îmi bâzâie şi ceva în urechea stângă, poate fi vreun pitic uitat prin creierul meu sau poate fi un zgomot real, de la motorul mort al Vanessei. Una peste alta, e mişto.

Cea mai serioasă discuţie am avut-o cu Tedy într-o după-amiază de la sfârşitul lunii trecute, când ne refugiasem pe ploaie să bem două beri la o terasă şi pe urmă să vedem un film la mall. Cum nu mersesem special pentru film, ne mulţumisem cu ceea ce se dădea atunci când ajunsesem noi, şi aşa intrasem la o comedie stupidă. După vreo 20 de minute, eu terminasem popcorn-ul şi Cola, Tedy căsca de mama focului, aşa că am ieşit împreună la o ţigară, în cuşca de sticlă. Acolo, Tedy m-a întrebat dacă îmi imaginez viitorul. Dacă mă gândesc la mine peste 5 sau 10 ani. Dacă am un ideal al viitorului meu, dacă am mai multe versiuni a ceea ce mi s-ar putea întâmpla. M-am gândit ceva la asta. Până când a venit răspunsul meu, ţigara pe care o poşteam era deja pe terminate.

Nu, i-am spus, nu cred că există viitor. Adică cu, cel puţin, nu mi-l pot imagina. Cred că îţi poţi imagina viitorul doar atunci când eşti fericit sau când simţi că poţi să depinzi de oameni. Niciunul, nici celălalt nu era cazul meu. Dacă încercam să-mi imaginez viitorul, tot ce puteam vedea era un azi nesfârşit, ca şi cum şi a doua zi ar fi fost firesc să mă găsesc tot în cuşca de sticlă, tot cu Tedy,

postind aceeaşi ţigară şi făcând mişto de filmul penal din sala pe care o părăsisem. Viitorul, acum, e aşteptarea asta, încercarea de-a ajunge în one plece la Dev, la party-ul ăla la care poate nici n-o să mă distrez, la care Dev poate nici n-o să stea prea mult cu mine, în Bucureştiul în care nu-mi doresc deloc s-o reîntâlnesc pe capră, ba nu-mi doresc nici măcar s-o văd pe Coco. Viitorul sunt doar eu, aşa ceva i-am răspuns lui Tedy şi ştiu sigur că a înţeles, fiindcă şi el simţea asta. Viitorul e acelaşi păr blond de azi şi aceeaşi rochie neagră, sunt unghiile mele de pe care oja neagră a sărit inestetic, viitorul sunt tenişii ăştia scâlciaţi. Dincolo de asta nu există nimic.

Fusese un singur moment în viaţa mea în care mă gândisem cu adevărat la viitor. Cu adevărat – adică vreau să spun în felul în care se gândesc la viitor oamenii normali. Fusese imediat după întâmplare. Atunci mă întrebasem dacă s-a schimbat ceva în felul în care văd lumea şi în felul în care aleg să trăiesc în ea, aşadar, tot un fel de imaginare a viitorului a fost şi asta. Blocată într-un prezent pe care nu reuşeam să-l procesez chiar cum trebuie, voiam să ştiu dacă mâine va fi la fel ca ieri. Pentru că ieri-ul ăla îmi plăcuse şi, dacă ar fi fost după mine, toate azi-urile, dacă ştii să ţi le trăieşti, ar trebui să se repete la nesfârşit. Până la urmă, asta e tot, să ştii să profiţi de momentul de acum; dacă îl ai pe el, nu-ţi mai trebuie să-ţi imaginezi viitorul, pentru că atunci când va veni

vei avea grijă să-l trăieşti şi pe el. Viitorul, într-un fel, e aşa ca moartea – nu trebuie să te preocupe până nu ţi se întâmplă.

Trăisem întotdeauna făcând numai lucrurile care îmi plăceau, refuzând cu încăpăţânare să le iau în calcul pe cele care nu-mi produceau interes sau vreo tresărire, şi eram convinsă că orice om poate supravieţui făcând exact numai lucrurile care îi plac. Mulţi însă se mint că nu se poate trăi aşa, pentru că le este frică de chestiile pe care şi le doresc, aşa că le dau deoparte din start, numindu-le distructive, imorale, rele. Nu aveau dreptate, erau doar ipocriţi.

— Bună iarbă, nu? mă întreabă Vanessa, aka A., şi dintr-odată mă apucă o uşoară tristeţe la gândul că n-am s-o mai văd probabil niciodată.

— Da, e bună.

— O să-i zic lu’ Praştie să-mi mai aducă. Poate chiar acum, când vine să-mi dreagă maşina, de ce nu? Poate mai stai şi tu şi mai facem o pipă.

— Mda, zic eu, fără tragere de inimă.

Cum mă simt din nou aproape fresh, fac un semn către o maşină, o chestie crem, foarte mare, care se apropie de noi. Culmea, total neaşteptat, maşina uriaşă opreşte la câţiva metri de cadavrul fostei jucării a Vanessei. Un tip înalt, slăbănog, mai degrabă bătrân decât tânăr, se dă jos şi se apropie timid de noi.

— Doamne ajută! Sărut-mâinile, domniţe

frumoase. Ce s-a întâmplat? Vreun accident, slăvit fie numele Domnului?

— Nu, dom'le, nu accident, zice Vanessa şi începe să râdă.

Ce-i drept, şi pe mine amestecul de ierburi al lui Praştie m-a făcut foarte veselă. Iar omul ăsta pare foarte lung, pare că are nişte picioare interminabile. Am mai văzut undeva în noaptea trecută nişte picioare lungi, lungi de tot, dar nu mai ştiu la cine…

— Nu, e doar maşina ei, nu mai porneşte, slăvit fie numele Domnului, îi răspund eu.

Numai un pocăit ne mai lipsea. Dar e bine, va fi poate o dimineaţă interesantă.

— Ce frumos, să vezi tineri cu iubire de ţară şi Dumnezeu, zice el fericit şi, incredibil, chiar îşi face o cruce.

Acolo, în mijlocul drumului, lângă maşina cea decedată. Mă uit la Vanessa întrebător, wtf, chiar a făcut asta nebunul, şi după râsul femeii îmi dau seama că n-a fost doar în imaginaţia mea.

— Aş putea să mă uit eu puţin la maşină, Doamne ajută, poate depistăm care este cauza acestei neplăceri…

— Sigur, sigur, uitaţi-vă, eu nu vă reţin, îi spune Vanessa, şi mă trage într-o parte, ca să râdem în voie.

— Am crezut întâi că am intrat eu în vreun trip religios, dubios, îi spun Vanessei, şi ne ţinem de mână în timp ce râdem.

— E pe bune, nici mie nu-mi vine să cred… Auzi, am o idee.

Altă pipă, mă gândesc, sau cine ştie, tot pe acolo.

— Zi.

— Tu ar trebui să pleci cu omu’ ăsta. Ce mai, pare inofensiv, nu vezi, e în lumea lui acolo, cu Dumnezeu, cu sfântul duh. Sunt şanse doar una la un miliard să fie un pervers şi să se dea la tine. În afară de asta, mai e puţin până-n Bucureşti.

— Mda, zic eu, meditând. Da’ tu ce faci? în caz că nu repară maşina? Stai aici şi-l aştepţi pe Praştie?

— Păi oricum îl aştept. Vreau să ne împăcăm, m-am cam răstit la el şi nu-mi place chestia asta. E frati-miu, până la urmă.

— Praştie e… frati-tu?!

— Da, vitreg. De ce, ne-am purtat ciudat acolo, la Peleş? mă întreabă ea, zâmbind.

Well, not really, doar v-aţi luat limba-n gură şi v-aţi pipăit puţin, dar, come on, asta e ceva ce facem şi eu cu Tedy.

— Păi atunci… bine, o să plec, îi spun.

Îmi scot puloverul împrumutat de ea de sub geacă şi îl depun în portbagajul maşinii. Altceva al ei nu cred că mai am pe mine…

Mă simt cumva aiurea, tulburată. Ca şi cum aş fi văzut o stafie prietenoasă, care mi-a întins o ţigară. Că tot vorbeam de viitor, am acum din nou senzaţia că Vanessa e o parte din ce aş putea să

fiu eu peste vreo 10 ani. Nu-mi place deloc asta. Adică îmi place Vanessa, dar nu vreau să fiu Vanessa peste io ani, vreau să fiu tot Vicky, vreau să rămân neschimbată. Poate doar să fiu brunetă.

— Ei, cum merge? Aţi găsit buba? îl întreabă ea pe pocăit.

Omul scoate capul, de fapt îl ridică, de lângă una din roţile din faţă, unde căuta ceva, nu se ştie ceva, defecţiunea probabil. Sau pe slăvitul Dumnezeu, îmi spun în gând, şi nu mai reuşesc să-mi opresc râsul.

— Sughiţaţi, domnişoară? Ţineţi-vă respiraţia. E de la frig. Cam frig, ce-i drept, pentru perioada asta, dar ştie Cel de sus, are el socotelile lui…

— Nu, zic, râdeam, nu sughiţam.

— Ce are maşina? îl întreabă Vanessa.

— Doamnă dragă, slăvit fie Domnul, sincer să fiu, nu ştiu să vă răspund. Nu pot repera defecţiunea tehnică a acestui simpatic vehicul.

Vai, îmi spun, eu nu pot să merg la Bucureşti cu nebunul ăsta. O avea dreptate Vanessa, poate că într-adevăr nu mai e mult, dar chiar şi io minute dacă am călători împreună mă tem că aş leşina de râs.

— Uitaţi ce aş vrea să vă rog. Eu rămân aici cu rabla, fiindcă oricum l-am chemat pe fratele meu, şi văd eu ce fac, poate mă remorchează. Dar aş vrea, dacă nu e prea mare deranjul, să o luaţi până-n Bucureşti pe prietena mea.

— Dar bineînţeles, mai e vorbă? Sigur că ne

ajutăm la nevoie, noi, românii, suntem un popor creştin şi datoria noastră faţă de semeni e să…

— Genial, atunci ne-am înţeles, zice Vanessa.

Tocmai mă pregătesc să-i spun, bre, eşti nebună, e prea caraghios omul ăsta, nu pot merge cu el fiindcă o să leşin, când îmi amintesc că am tot ce-mi trebuie în rucsac. Dacă mă enervează pocăitul… poate rămâne fără limbă.

— Ia ţigările astea, îmi zice ea, întinzându-mi pachetul aproape gol. Eu o să fumez de la Praştie. Şi, vezi, ai grijă când ajungi, mai dezinfectează-ţi buricul şi pune o aţă, să nu se astupe.

— Da, da. Dar eşti sigură că vine Praştie?

— Vine, ce naiba. Hai încoa să te pup.

Mă pupă, de data asta pe obraz, cast, ca o amică cu care am ieşit la o cafea. Aş fi vrut s-o mai sărut o dată, dar mă abţin.

Pocăitul a salutat-o, i-a urat Doamne ajută (la naiba, el crede probabil că Dumnezeu repară şi maşinile rămase-n pană…) şi acum e deja la volan.

Culeg ce mai am prin răposată, pe Radu, rucsacul şi sunt gata din nou de aventură.

— Staaaiii! strigă fata, chiar în momentul în care pocăitul e pe cale să o ia din loc.

Scot capul pe geam. Maşina e uriaşă, mă simt ca o furnică înăuntru.

— Na numărul meu.

Îmi întinde un post-it îndoit, pe care şi-a scris numărul de mobil, alături de un”: X”. Cool. Aşa îi

mai mâzgăleam şi eu lui Coco pe caiete, ba chiar şi lui Tedy, în zilele când aveam impresia că o inimioară ar arăta prea lame.

— Sună-mă când eşti acolo, să ştiu că ai ajuns cu bine.

— Bine, îi zic, iar pocăitul demarează cu un zgomot înspăimântător.

Fata rămâne în urmă, se face tot mai mică, o siluetă firavă, neagră. Îmi amintesc şi de Iepure, pe care l-am cunoscut la începutul acestei nopţi. Aşez post it-ul cu numărul de telefon al Vanessei lângă cutia de chibrituri cu numărul lui Iepure. Tot acolo e şi cheia de la maşina lui Gigel, ăla cu ochii scoşi. O fi supravieţuit?

Sunt aşa, un fel de relicve din călătoria mea singuratică, unele pe care i le-aş putea face cadou lui Tedy, când ajung în Bucureşti, şi când ajunge şi el, ca să-i arăt că pot avea o viaţă palpitantă şi în absenţa lui. Mă rog, nu că s-ar fi pus problema vreodată. Tedy nu era chiar atât de narcisist încât să pretindă că numai alături de el ţi se pot întâmpla chestii memorabile. Mai ales n-ar mai fi putut pretinde asta după întâmplare, când el nu fusese acolo…

— Vai, Doamne păzeşte, zice pocăitul, speriat, aproape speriindu-mă şi pe mine, fiindcă nu mă aşteptam să aud o voce masculină de lângă mine.

Mă obişnuisem cu vocea uşor piţigăiată a Vanessei.

— Ce aţi păţit.7, îl întreb.

— Eu, domnişoară? Ce să păţesc eu? Dumneavoastră aţi păţit!

— Uh? zic, cu ţigara încă neaprinsă şi cu bricheta în mână.

— Vă pregăteaţi să fumaţi! Aşa ceva e foarte dăunător pentru dumneavoastră, nici nu aveţi idee cât...

— Ah, zic eu, asta...

— Da! Nu fumaţi, vă rog eu, vă implor!

— Bine, dar... Bine, fie, zic, aproape amuzată, şi bag ţigara la loc în pachet.

Căcat, până la Bucureşti şi aşa nu mai e mult, cum zicea Vanessa... O să fumez când ajungem. O să fumez tot pachetul, cât mai e din el.

— Ştiţi la ce riscuri enorme vă supuneţi pentru această nefericită plăcere de moment? La nişte riscuri incompa... vai de mine, nici nu ştiu de unde să încep, cum să vă conving să renunţaţi la fumat!

— Eh, ştiu şi eu câte ceva... Cancer de plămâni, riduri, sterilitate...

— Ce cancer... Ce sterilitate... Astea sunt nimic, în comparaţie cu adevărul risc care vă paşte, ca un balaur ascuns într-o... într-o asta... într-o gaură de şarpe! Adevăratul pericol e păcatul! Da, păcatul. Dumnezeu, slăvită fie slava Sa, vede lucrurile astea şi le contorizează. Nimic nu scapă privirii Sale.

— Da? întreb, nu prea convinsă. Ciudat. Şi cum le notează, are el un caiet mare de tot acolo sus,

suntem toţi trecuţi pe o listă şi ne bifează sau cum? Mi se pare interesant.

— Da, da, are, desigur… Nu chiar un caiet… Nu, cu siguranţă nu un caiet.

— Am înţeles, îi zic, atentă la drum. Are un computer. E updatat. Ne notează în computer.

— Nu, computer, nu, domnişoară, ce computer, se încurcă El cu din astea?… în mintea Sa divină ne notează pe toţi. N-are nevoie de o listă, fiindcă ne cunoaşte pe fiecare în parte şi ne iubeşte pe toţi la fel.

— Aha. Păi şi el mă vede de fiecare când fumez?

— Cu siguranţă! Să fiţi convinsă de asta! Şi să nu mai fumaţi. Faceţi un păcat.

— Bine, şi dacă, să zicem, fumez într-un moment din ăsta, aşa, mai intim… poate în timp ce sunt la baie? Dumnezeu trage cu ochiul să vadă ce fac în baie?

— Vai, domnişoară, se poate aşa ceva? Nu mai vorbiţi din astea… Cum adică să tragă cu ochiul, ce-i Dumnezeu, Doamne iartă-mă, un golan care se uită prin gaura cheii?!

— Păi eu ştiu…

— Păi să ştiţi. Sunteţi destul de mare, câţi ani aveţi, 19? 20?

— 17, zic eu.

— Ei, 17, orişicât. Ar trebui să ştiţi ce e bine pentru dumneavoastră. Fumatul e un lucru rău. Să nu mai fumaţi.

— Bine, zic, n-o să mai fumez.

Pocăitul se uită la mine cu un aer satisfăcut. Probabil se gândeşte – am mai câştigat un suflet, acum m-a notat Dumnezeu în catastif şi o să mă răsplătească la sfârşitul timpului. La împărţirea darurilor, o să fiu primul.

— Auziţi, dar… N-aţi zis doar aşa, de politeţe, că vă lăsaţi, nu?

— Nu, am vorbit serios. Doar nu era să vă mint aşa, cu Dumnezeu de faţă.

Dă din cap satisfăcut. Ia uite la fata asta, învaţă repede.

— Da' unde mergeţi în Bucureşti, slăvit fie numele…

— La Obor.

— Aha. La piaţă?! Păi nu-i devreme?

— Da, pe acolo, pe la piaţă. Dar nu ca să fac piaţa. Mă întâlnesc cu în… cu un băiat.

Face ochii mari şi nu mai e atent la drum. Mda, presupun că nici n-are de ce să-şi facă griji. Dumnezeu veghează permanent asupra lui.

— Cu un coleg de şcoală. Pentru nişte teme, rectific.

— A, aşa, bun, bun. E bine să vă ţineţi de învăţătură. În ziua de azi, e nevoie de oameni destoinici care să pună mâna pe carte, nu de toate pramatiile. E nevoie de oameni cu conştiinţă. Ştiţi, dacă urmăriţi televizorul, o să vedeţi că în ultimul timp numai oameni lipsiţi de Dumnezeu au ajuns intelectuali. Toţi ăştia care fac filme, scriu cărţi, desenează, pictează, acolo, ce fac ei, sunt oameni

fără frică de Dumnezeu. Nişte blasfemiatori. Te-ai îngrozi dacă ai vedea ce-i în mintea lor… Ăştia toţi or să populeze cazanele Iadului, să ardă în focul veşnic acolo, în smoală, unde e nefericirea şi scrâşnirea dinţilor şi unde le fierb maţele din ei şi le ies pe partea cealaltă…

— Auziţi, dar ştiţi ce n-am înţeles eu niciodată prea bine… Dacă creştinii sunt iubitori, fiindcă aşa le cere religia lor, şi Iisus, şi aşa mai departe, ei nu ar trebui să-i ierte pe necredincioşi? Adică, să fie înţelegători cu ei?

— Cum să facă aşa ceva, domnişoară, dumneavoastră glumiţi?! Adică ziceţi să-i iubim pe păcătoşi, pe necuraţi? Ptiu, Doamne apără şi păzeşte!

— Păi, da…

— Păi cum, domnişoară, am eu faţă de om care iubeşte un păcătos?! Cum ar veni, ar trebui să-i iubesc şi pe homosexuali sau cum? Ptiu, pleacă necurăţie din mintea mea!

— Şi pe ei, de ce nu? Pe homosexuali nu tot Dumnezeu i-a creat?

— Dumnezeu?! Doamne fereşte, cum să spuneţi aşa ceva? Cum adică să-i creeze Dumnezeu pe poponarii ăştia nenorociţi, pe criminalii ăştia, pe spurcăciunile care ne pervertesc copiii?!

— Păi şi ei de unde au apărut?

— Cum de unde? De la mamele lor.

— Păi da, dar şi ele se trag tot din Adam şi Eva, oamenii creaţi de Dumnezeu, nu-i aşa? Deci, până

la urmă, Adam şi Eva sunt strămoşi şi ai homosexualilor, aşa cum sunt şi ai heterosexualilor…

— Ce homosexuali, domnişoară, ce heterosexuali, cum era să creeze Dumnezeu aceste spurcăciuni, aceste deviaţii?! Dumneavoastră sunteţi conştientă ce vorbiţi? Cum să blasfemiaţi aşa?!

S-a enervat. Maşina imensă merge din ce în ce mai strâmb şi se apropie periculos de mult de copaci. Dracu' m-a pus, asta ar fi culmea, să crăp într-un nenorocit de accident de maşină, doar pentru că am avut mâncărime în fund să port o discuţie contradictorie pe teme de religie.

Şi totuşi:

— Bine, şi atunci, de unde au apărut homosexualii?

— Păi e la urechea cocoşului: homosexualii şi ăilalţii… cum le-aţi zis…

— Heterosexualii.

— Aşa. Ăştia sunt ăia care fac nenorociri cu copii, nu? Aşa, spurcăciunile astea două, heterosexualii şi homosexualii, au venit de la Satana.

— Aha, am înţeles, îi zic eu.

— Păi nu era evident? face nebunul, pe un ton victorios. Era la urechea cocoşului.

La mintea cocoşului se zice, idiotule, îmi vine să-i zic, dar mă abţin. Mai bine să ajungem sale decât să mă răfuiesc cu un nebun şi un penibil. Dar

poate i-o zic când cobor.

— E bine că aţi ales să nu mai fumaţi. Cele mai bune sunt deciziile pe care le faceţi în cunoştinţă de cauză, când înţelegeţi exact ce aveţi de pierdut. Când cântăriţi avantajele (care or fi alea, eu nu le-am văzut niciodată) şi dezavantajele (focul veşnic, scrâşnirea dinţilor, pedeapsa eternă şi pierderea sufletului). Mă bucur că aţi înţeles. Ştiţi, clipele astea mă fac să-mi dau seama că am un rost adevărat pe lume.

Mă priveşte apoi aproape extaziat, în timp ce o maşină se apropie din sensul opus, dar pe banda noastră.

— Încă de când v-am văzut, mi-am dat seama că sunteţi o tânără foarte inteligentă.

26.

Nebunul dracu’ a evitat maşina care venea din sens opus chiar în ultima clipă, aproape la milimetru. Mă şi vedeam împrăştiată prin parbriz. În ultima clipă, când credeam că facem buf, m-am gândit: pula mea, şi totul a fost degeaba… Dev n-o să ştie că veneam la el, că făcusem eforturi, că mă despărţisem până şi de Tedy ca să vin la ziua lui…

Era ciudat. De multe ori îi comparam pe Dev cu Tedy şi invers, de parcă aş fi avut opţiunea reală de a fi cu oricare din ei. Erau unele chestii pe care le aveau amândoi, şi care îmi plăceau atât la unul, cât şi la celălalt. Multe, foarte multe. Probabil, ele

erau şi ceea ce îi atrăgea pe ei unul către celălalt. La polul opus, era şi o chestie, un fel de defect – niciodată, când eram cu Tedy sau Dev, nu mă puteam relaxa cu adevărat. Nu mă puteam odihni, nu puteam uita de mine. Lângă ei, mereu simţeai ceva, mereu erai acolo, în mijlocul lucrurilor. Când mă uitam la câte un film cu Tedy, sau când îmi arăta un videoclip nou, sau când stăteam pur şi simplu amândoi în vârful patului meu şi citeam, sau eu citeam şi el scria în jurnal, nu reuşeam să fiu doar eu singură cu gândurile mele. Prezenţa lui, atât de aproape de mine, îmi invada toate gândurile, mă schimba, mă ducea într-o direcţie în care era mai degrabă vorba despre el, decât despre mine. Mă rog, asta era genul ăla de chestie, un fel de defect-calitate. Mă şi deranja, îmi şi plăcea.

Apoi, fireşte, mai erau chestiile personale, trăsăturile mişto pe care le aveau fiecare în parte. Tedy era exploziv, Tedy ridica lumea în picioare oriunde mergea. Uneori era de bine, alteori era de rău. Îi făcea extrem de uşor pe oameni să-l iubească sau să-l urască. Era imprevizibil, era şocant, era impulsiv şi înclinat spre violenţă. Îi dădeam dreptate, de cele mai multe ori, pentru că lumea de azi nu e una în care să poţi supravieţui fără violenţă. Fără să crezi în violenţă şi fără s-o practici. Eram convinsă, ca şi Tedy, că într-o bună zi va veni acel moment în care violenţa cohortelor de oameni proşti şi frustraţi, care nu-şi înţeleg

propria viaţă, se va lovi într-o confruntare finală cu violenţa celor câteva sute de oameni deştepţi din univers. Noi ar fi trebuit să căutăm oameni deştepţi şi violenţi, care se îngroaşe rândurile taberei noastre, ca să avem mai multe şanse de izbândă. Apoi, Tedy era sarcastic, Tedy avea umor indiferent de circumstanţe, şi iubeam asta la el. E cumva trist s-o admiri, dar trăim într-o lume plină de fiinţe fără pic de umor. Tedy era o excepţie.

Dacă ar fi existat cu adevărat Dumnezeu, cum tot profeţea nebunul, l-ar fi pus pe Tedy într-un glob de sticlă şi ar fi avut mare atenţie cu el, să nu-l deterioreze, pentru că era un exemplar uman cu adevărat ieşit din comun.

Dev. Dev vorbea foarte puţin. Foarte, foarte puţin. Dar te privea mult, şi te privea cu ochii lui verzi într-un fel în care nu te privea nicio altă fiinţă vie. Părea că vrea să afle totul despre tine privindu-te. Când Dev mi-a adresat primele cuvinte, atunci, în curtea şcolii, m-am simţit foarte mândră că vorbeşte cu mine. Că vorbeşte de-adevăratelea cu mine. Dev vorbea cu foarte puţini oameni. În afară de asta cu vorbitul, după ce începusem să-l cunosc, aveam senzaţia că Dev gândeşte în mare cam aceleaşi lucruri pe care le gândeşte şi Tedy. Iar o anumită discuţie, dintr-o anumită noapte, după o anumită partidă de sex, mi-a confirmat că iubitul meu era foarte asemănător cu fratele meu.

În noaptea aia, în care rămăsesem la Coco, ai ei

şi chiar ea fiind plecaţi din oraş, după ce am făcut sex, Dev a propus să ne luăm un tricou pe noi şi câte o bere şi să ieşim în faţa blocului, unde era un mic părculeţ cu leagăne. M-am dat în leagăn vreo jumătate de oră, până m-am plictisit. Mă enerva că, de când crescusem, tipul cu care veneam în parc nu se mai putea urca în picioare în spatele meu, ca să-mi facă vânt. Ar fi fost prea greu leagănul cu noi şi probabil s-ar fi rupt. Eu crescusem, tipii cu care veneam în parc crescuseră şi ei…

Pe urmă, ne-am aşezat pe scăunele alea mici de la roata în care trebuia să împingi cu putere ca să se învârtă şi am desfăcut berea. Iar Dev mi-a povestit că a fost şi el exmatriculat în urmă cu câţiva ani, după ce a avut o altercaţie cu un prof. „Ce fel de altercaţie?”, l-am întrebat, iar Dev mi-a răspuns, simplu: „i-am tăiat un deget cu cuţitul. Dar i l-au cusut la loc”. „Ce deget?”, l-am întrebat, de parcă ar fi fost esenţial pentru povestea lui. Dev s-a gândit mult, dar nu şi-a mai putut aduce aminte exact. „Cred că era degetul mic, sau poate inelarul. Sau ăla mijlociu. Oricum, nu degetul mare”. Povestea era, de fapt, simplă: proful ăsta, care preda fizica, avea o soţie, care preda biologia. Soţia, care preda biologia, îi făcea ochi dulci lui Dev, care avea pe atunci 13 ani, adică aproximativ cât am eu acum. Dev nu prea ştia ce să facă, dacă să i-o taie din rădăcină profei – „eram timid pe atunci, timid şi nesigur. Ascultam

toată ziua muzică”, îmi explicase el, aşa că într-o zi a lăsat-o să-l sărute, după ore. Profu l-a prins în direct, venind să-şi ia acasă consoarta, care îşi uitase umbrela, şi a vrut să-l pocnească pe Dev. „Era furios, cu ochii mari, ieşiţi din orbite. De parcă eu eram vinovat cu ceva. De parcă nu era vina lui că luase de nevastă o curvă”, spunea Dev. A ţipat, a adus toată cancelaria la locul faptei, iar curva a spus că Dev sărise practic pe ea. „Îşi însoţise mărturisirea şi cu un potop de lacrimi, iar bărbatul înşelat o strângea speriat la piept. După aia, când apele păreau să se calmeze – curva se ducea liniştită acasă, iar eu eram exmatriculat, nebunul de prof. a sărit cu degetele răşchirate spre faţa mea. Era ca în filmele proaste cu chinezi, ştii, săritura dragonului, pula mea. N-am stat să mă gândesc. Am scos mâna cu şişul din buzunarul gecii şi i-am tăiat un deget, parând lovitura”. „Cum de-l aveai la tine, şişul?”, l-am întrebat. „Aveam nevoie de el. Mă certam des cu cocălarii, fiindcă aveam părul lung şi purtam tricouri negre. Îl ţineam tot timpul la mine”.

După ce-mi povestise chestia asta, ne mai dădusem o vreme în leagăne.

Şi lui Tedy i se întâmplaseră multe chestii asemănătoare, cu profe care se dădeau la el and shit. Dar Tedy avea mereu grijă să nu fie prins.

— Ăsta era o unealtă a Satanei, clar e lucrul ăsta, clar ca oglinda apei! spune o fiinţă gâjâită de

lângă mine.

Ba Dev nu-i nicio unealtă a Satanei, îmi vine să răspund, după care îmi dau seama că vorbea despre altcineva. Despre individul care era să ne buşească maşina.

— Se poate, zic.

— Păi n-aţi văzut cum vedea chitit să ne lovească pe noi? E montat de unu pe care-l cunosc. Am avut de curând o altercaţie... Un nenorocit. Spunea că huzuresc pe banii statului, că iau bani de la oameni cu frică de Dumnezeu.

Păi şi dacă iau, ce? Nu-i dreptul meu? N-aveţi idee, domniţă, câte oi rătăcite am adus eu înapoi la turma Domnului, ehehei... Păi eu pentru asta nu merit un salariu, să am de-o pâine? Păstorii lui Dumnezeu trăiesc cu aer, sau cum? Dar pentru atâta lucru, să mă calce cu maşina... ce nebun! E la urechea cocoşului, a fost trimis să mă lichideze!

— Nu-i exclus, comentez eu.

Vai, şi mi-e poftă de o ţigară. M-au trecut toate apele când am văzut maşina venind spre noi.

— Ştiţi, eu am o emisiune la televizor. „Ascultă-ţi vocea inimii" îi spune. Frumoasă emisiune, şi nu spun asta doar fiindcă e a mea... E chiar frumoasă. Nu aduc nonvalori care sunt acum la modă, femei în fundul gol, aduc oameni de calitate. Chiar ieri am avut ca invitat pe Drăgănel Popescu, îl ştiţi?

— Mnu... Nu cred.

— Păi sunteţi prea tânără, nu mergeţi pe la nunţi. Dacă nu mergeţi pe la nunţi, n-aveţi de

unde să-l cunoaşteţi.

— Aha, e cântăreţ de nunţi.

— Da. Dar ce voce! Ce timbru! Ce fineţe vocală! îmi aminteşte puţin de băiatul acela, Trăistariu parcă, a fost şi la Eurovision… Frumoasă voce are băiatul ăsta, Drăgănel. Un talent adevărat. Bietul om, mai cântă şi el o manea pe ici, pe colo, să facă de-o pâine. Grea mai e viaţa de artist. Grea şi nedreaptă.

— Cred, îi răspund eu, verificându-mi unghiile.

N-a fost călătorie în viaţa mea în care să nu-mi rup vreo unghie. Îmi rupeam cu atât mai multe unghii cu cât era mai plină de peripeţii excursia.

Acum mi-am rupt şase.

De curând, dădusem peste nişte versuri dintr-o piesă hip hop, ceva gen Copilăria noastră vs copilăria noastră. Din ea reieşea ideea că noi, adolescenţii de azi, nu ştim să trăim pentru că nu bem nu ştiu ce rahat de suc cu colorant de la dozator care era la modă în anii ’90, sau că suntem trişti fiindcă nu ne jucăm o stupizenie care presupune să alergi în cerc, să atingi un prost şi să strigi – „Eşti!”. Că suntem lame fiindcă avem calculatoare, că avem Facebook şi că dăm SMS-uri. Că suntem nefericiţi fiindcă părinţii noştri au bani şi noi ne permitem să aruncăm îngheţata care rămâne în jurul băţului, odată cu băţul, după ce o mâncăm. Mă rog, era şi un vers ok în toată piesa asta, care zicea ceva gen nu judec pe

nimeni, deşi mie nu mi se părea că era chiar aşa. În fine, de ce mi se părea stupidă ideea – pentru că nu e deloc adevărat că, dacă ai 13 ani în 2013, înseamnă că eşti condamnat de o instanţă supremă să îţi petreci toată adolescenţa pe scaun, în faţa calculatorului. Eu făceam de toate. Făceam şi ce se face în 2013, şi ce se făcea prin 2003, şi ce se făcea cu 10 ani înainte de asta. Şi eu mergeam în parc, şi eu mă duceam la un concert, şi eu mergeam la petreceri de ziua de naştere a unui coleg, la petreceri în pijamale, mergeam şi la o cofetărie, dar mergeam şi într-un club. Dormeam şi cu raţa de pluş, dar făceam şi sex în diferite poziţii. Comunicam zilnic prin SMS-uri, da, dar nu mă deranja să folosesc şi telefonul fix, atunci când eram în vizită la o rudă bătrână. Şi, mai ales, nu eram dependentă de nimic – puteam supravieţui bine mersi fără Facebook, fără iPhone, fără jocuri pe calculator, care oricum nu-mi plăcuseră niciodată. Foloseam nişte chestii pe care le aveam, dar nu mă lăsăm dominată de ele. Puteam să stau o săptămână întreagă închisă în cameră cu un teanc de cărţi bune? Puteam, fireşte. Aşa că, sincer, mi se părea o tâmpenie tristă să judeci un adolescent după anul în care s-a născut. Au fost proşti şi pe vremea lor, a ăstora cu versurile, sunt proşti şi acum, aşa cum au existat şi oameni mişto în orice perioadă a istoriei. E firesc pentru un om de 30 de ani să fie nostalgic atunci când îşi aminteşte de adolescenţă, asta nu-i ceva rău. Dar

cred că e greşit să luăm nostalgia drept adevăr universal.

— O întrebare am şi eu. V-ar deranja dacă am opri puţin la Piaţa Unirii? Am acolo o treabă, trebuie să mă întâlnesc cu un artist, are repetiţii. Un interpret de hip hop creştin.

— Hip hop creştin? întreb, sperând că n-am auzit bine.

Normal că vin la aşa ceva, n-am cum să ratez.

— Da! Un talent, domnule. Câtă imaginaţie are… Ce versuri a compus, îţi stă mintea-n loc. Frumos, de suflet. O să vedeţi. O să vă îndrăgostiţi de el.

Mira-m-aş.

— Şi cum îl cheamă pe artist?

— Cerebratio Aeternum. Se mai semnează şi C.Ae., prescurtat. Eh, frumos, nu?

Sunt pe jos de râs, dar mă ţin tare.

— Da, frumos. Original.

— Păi cum altfel? Un artist complet. El îşi face şi muzica, şi versurile. O să-l adori.

— E posibil.

— E sigur, cert ca lumina zilei, ce posibil… Cum să zic eu, tare mă bucur… că mai sunt şi tineri din ăştia. Nu din ăia descreieraţi, cu berea pe masă, seringa-n venă, cercei peste tot, şi pe corp, şi-n buric…

Instinctiv, îmi duc mâna la buric. Pierce-ul e bine mersi acolo. Mă mai ustură un pic gaura făcută de Vanessa.

— Generaţia de azi… ehei… e pe ducă. Ştiu eu ce spun. Dacă nu vin tare din spate tineri mai întregi la minte, mai devotaţi patriei şi credinţei strămoşeşti, o să ne înecăm în propriul căcat, Doamne iartă-mă, scuzaţi-mi expresia.

— Nu face nimic, răspund, condescendentă. Şi concertul cum va fi? L-aţi mediatizat?

— Eh, l-am mediatizat şi eu cât am putut…

E greu. Cu televiziunile astea sataniste, Antena i, ProTV-ul… Numai curvăsăreală şi droguri. E greu să găseşti loc pentru un concert de muzică bună, veritabilă.

— Măcar i-aţi făcut reclamă în emisiunea dumneavoastră, tot e ceva. Poate a auzit lumea.

— E drept, i-am făcut. Nu pot să mânii pe Dumnezeu, am avut şi ceva buget de promovare a evenimentului, 60 de mii de euro. I-am strâns şi de la stat, şi de la organizaţii private, vai de capul şi de zilele mele cât am alergat pentru banii ăştia. Două zile întregi am alergat pentru ei, să dau semnături, draci, Iaci, Doamne iartă-mă, nici nu ştiu dacă am pus ceva în gură în alea două zile.

— Ei, totuşi, nu-i rău. Sunt nişte bani.

— Da’ de unde, bani pe dracu’, Doamne iartă-mă! Păi când începi să-i cheltuieşti, nu mai rămâne nimic! Dă la artist io mii de euro să presteze, pune deoparte pentru protocol 30 de mii, că vine lume, nu glumă. Facem şi conferinţă de presă, acolo nu poţi să aştepţi cu mâna goală jurnalistul. Mai iei o apă minerală, o alună… S-au

dus banii, aşa, paf-paf… Ce ne-a mai rămas? Acolo câteva milioane, mai nimic… Am dat şi 50 de lei la fotograf, al dracu', scump, Doamne iartă-mă, să vină să ne facă poze de calitate…

— Mda, zic. E bătaie mare de cap.

— Nici n-ai idee. Mare, mare bătaie de cap. Acum trebuie să mă duc, să verific dacă merg repetiţiile cum trebuie, că la 7 începe concertul.

— Şi unde o să fie, în parc?

— E… parc! Ce parc? Acolo, la drogaţi, Doamne iartă-mă? Aici, frumos, în faţa Magazinului Unirea, la oameni serioşi.

— Aha. Păi şi construiţi o scenă?

— Nu-nu. Nu chiar. Aduce el, artistul, de acasă nişte lăzi, nişte cartoane, nu ştiu exact, că a spus că se ocupă de tot. Intră în banii pe care i-am dat, înţelegi?

— Aha.

— Da am aşa nişte emoţii… Zici că eu mă urc pe scenă, nu el. Mereu când e cu din astea, mă trece o transpiraţie rece. Ia uite ce-mi tremură mâinile pe volan…

— Vreţi să oprim puţin?

— Ei, să oprim, ce să mai oprim… Să întârzii după aia la repetiţii… Las că merg aşa, ce-o fi, o fi, doar n-o să mă prăpădească Dumnezeu degeaba, pe şosea, pe mine care i-am adus atâtea oi rătăcite înapoi în turmă.

Mda, păstorul pulii. Poate n-o să te prăpădească pe tine, idiotule, dar cu mine cum rămâne? Ateii

îşi pun mai multe încredere în volan şi-n frână decât în moşu cu existenţă dubitabilă din ceruri.

— Grea viaţă, domnule. Nici nu mai ştii cum e bine. Să îţi faci o afacere, sau să te angajezi undeva şi să nu te doară capu'… Da ce te faci când dai de un patron satanist? Care te pune să vii la muncă în zi de sărbătoare? Care te îmbie diabolic cu mâncare de dulce când eşti în post?

Unu care duce o viaţă în păcat, trăind în concubinaj şi altele şi mai grozave…

— N-ai ce să faci.

— Aşa e, n-ai. De aia mai bine ca mine. Emisiunea merge, donaţiile mai vin din când în când… Auzi, şi mata ce profesie ţi-ai ales?

— Eu?! întreb speriată.

Ho, nebunule, că am 13 ani şi 4 luni. De unde să ştiu ce profesie o să-mi aleg? Deocamdată sunt ocupată să trăiesc. Îmi amintesc că i-am spus că am 17 ani, deci mai am un pic şi dau la facultă.

— Cred că medic, îi răspund cu jumate de gură.

— Aoleu, Doamne apără şi păzeşte! Medic?! Păi nu-i păcat de dumneata?… Asta e cea mai tâmpită profesie, părerea mea. O profesie inutilă, una la mână. De ce ai vrea să ai grijă de cineva de care oricum are grijă Cel de sus? Şi cum poţi să fii atât de arogant încât să salvezi viaţa unui păcătos, dacă Dumnezeu a decis să-l ia dintre cei vii?!

— Păi…

— Urâtă profesie, ascultă la mine. Mai bine te-ai face profesoară. Ţi-ar sta bine la catedră, e la

urechea cocoşului. Pe toculeţe, cu o fustiţă din aia scurtă aşa…

Să-mi dau palme, pocăitul devine pervers.

— Nu ştiu ce să zic…

— Adevăru-i că şi ca profesor poţi să o iei razna. Să-i înveţi pe copii prea multă carte. Niciodată nu e bine să-ţi depăşeşti atribuţiile şi să-i înveţi prea multă carte. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să fim toţi deştepţi şi învăţaţi, ne-ar fi dat să mâncăm din pomul cunoaşterii…

— Adică Dumnezeu are nevoie de proşti?

— Nu de proşti… Cum să zic eu, nu de proşti… dar are nevoie de oameni cu duhul modestiei, blânzi şi ascultători.

— Ca oile, îmi dau eu cu părerea.

— Da, aşa, ca nişte oi. Nu chiar ca oile, se repliază el, când realizează că nu sună aşa bine.

Dumnezeu a creat după chipul şi asemănarea lui nişte oi. Câteva turme de oi.

— Dar ştii ce ai putea mata să te faci? Ceva ce ţi s-ar potrivi mănuşă? Ceva ce mi-a plăcut întotdeauna, ca meserie la o femeie, dar am văzut că se practică tot mai rar în ultima vreme, nu ştiu, o fi plătită prost… Ţesătoare!

— Ţesătoare? întreb eu, gândindu-mă că n-am auzit bine. Adică, un fel de croitoreasă?

— Ehei… vezi, nu ştii nimic. Nu mai e de viitor profesia asta frumoasă, acu e la modă să-ţi arăţi crăcii pe la Tv, Doamne iartă-mă… Fată dragă, o ţesătoare nu e o croitoreasă!

— Bine, dar… tot pe acolo. Adică nu ţese haine?

— Ehe… haine, covoare, ştergare, ornamente bisericeşti… Multe poate să ţească o ţesătoare.

— Bine, i-am răspuns. O să mă gândesc la asta.

— Tare bine ţi-ar sta ţesătoare! Unde mai pui că ai un program normal de lucru, nu ca doctorii, pleacă cu noaptea-n cap şi ajung acasă odată cu golanii, la miezul nopţii. Ascultă la mine, ţesătoare e o meserie serioasă.

— M-aţi convins, îi spun.

Pocăitul nebun e foarte încântat. Mă priveşte cu admiraţie. Probabil fiecare oaie rătăcită îi aduce un petecuţ de iarbă proaspătă şi verde în Rai, la picioarele Domnului.

— Ascultă, dar dumneata să ştii că oi fi fată serioasă, dar decent nu eşti îmbrăcată…

Gata, până aici a fost. Să vezi că-i crestez ceva până ajungem la Obor.

— Păi fusta asta de pe tine să ştii că nu-mi place… Nu-i decentă. Şi ghetele alea, zici că-s de armată, comentează el, dezbrăcându-mă din priviri.

Moş libidinos, să vezi de nu-ţi spun eu vreo două când ajung la destinaţie.

— Şi ciorăpeii ăştia… cine i-a găurit? face retardatul, şi, până să-mi dau seama, mâna lui e deja pe piciorul meu.

Din obişnuinţă, îi arăt colţii, mârâind.

— Ei, ce e acum, eu te duc cu maşina şi tu nu vrei să fii deloc drăguţă cu mine? Da ce eşti aşa

sălbatică, ce crezi că-ţi fac, te pap?

Mâna lui a mai înaintat vreo zece centimetri, aşa că nu văd altă soluţie. Îi prind încheietura şi i-o sucesc. O chestie învăţată bine de la Tedy.

— Auuu, au, căţea ce eşti, auuu, mă doare, dă-mi drumul, se vaită pocăitul, iar traiectoria maşinii are din nou de suferit.

Iar ne îndreptăm spre copaci.

Îşi revine însă dintr-odată, şi mă priveşte cu nişte ochi total diferiţi de ăia cu care mă dezbrăcase înainte.

— Vai, Doamne apără şi păzeşte! Nu ştiu ce m-a apucat, vă rog frumos să mă iertaţi! Eu nu… Eu niciodată… Vă rog să mă credeţi, nu ştiu ce a fost în capul meu! Doamne apără şi păzeşte, mâine la prima oră mă duc să mă spovedesc, sper să nu fie ceva grav, Doamne, de n-ar intra necuratul…

— Cred că e mai simplu. Probabil n-aţi mai făcut sex de mult.

Pocăitul mă priveşte speriat şi-şi face cruce.

— Vai de mine şi de mine, astea nu sunt lucruri pe care să le vorbească o fată de vârsta dumneavoastră…

Cu chiu cu vai, cu fracturi de personalitate, cu pocăinţă multă, reuşim într-un final să intrăm şi în Bucureşti. Mai e puţin. Puţin de tot. Mă simt de parcă am făcut o buclă în viaţa mea, am ajuns în locul de unde am pornit. Ca şi cum am trăit câteva zile cumva degeaba, cumva în alt timp. Zile doar pentru aventură, lu-huu, îmi vine să strig,

amintindu-mi replica cuiva din noaptea asta. A unui prost.

27.

Damblagiul pocăito-pervers opreşte în faţă la Unirii. Trei taximetrişti îl claxonează.

— Ce faaaci, coaie?! Aici ţi-ai găsit să parchezi, frate?!

— Nu vezi că-i staţie de taxiuri, coaie? Cum îţi laşi maşina aici? Eşti prost? strigă la el un altul.

Este, este, îmi vine să le răspund. Nici n-aveţi idee.

— Doar o secundă stau! Nu stau mult. Trebuie să verific aici repetiţiile la concert şi pe urmă am plecat! face pocăitul, împăciuitor.

— Da ce concert e aicea, coaie? întreabă un taximetrist negru la faţă, cu multă barbă.

— Un concert foarte frumos, de hip hop creştin, le zice nebunul, şi se scotoceşte prin buzunarele sacoului.

Scoate de acolo un flyer. Pe el tronează moaca artistului mult lăudat, care va recita diseară aici, în faţă la Mc. Seamănă puţin cu Copilu' Minune.

— Să mori tu, frate, e concert… l-auzi, bă.

Vasi, e concert diseară acilea, bă. Să vezi ce de lume o să fie! îi spune negriciosul lui Vasi, un taximetrist mai în vârstă, care fumează apatic o ţigară pe geamul maşinii.

Noroc cu Vasi, îmi amintesc că aş băga şi eu o

ţigară. Mă dau mai spre taxiuri, o aprind, trag un fum şi o palmez.

— Să fie, dă-i în pula mea. Mereu se strânge aicea ca la urs, ce mai contează un concert în plus, face bătrânul, sictirit, scuipând.

Uite un om simpatic. Îmi place filosofia asta de viaţă.

În timp ce eu fumez ţigara pe ascuns, iar pocăitul dă explicaţii despre concert taximetriştilor, o văd chiar pe distinsa moacă de pe afiş cum se urcă pe o ladă goală de bere, plasată în colţul din intersecţie.

— Ascultaţi la mineee! strigă artistul.

E mic şi gras, poartă pantaloni trei sferturi cu bretele şi o şapcă pe care scrie marijuana, tăiat, iar dedesubt – o cruce mare.

Adică un fel de „renunţaţi la iarbă şi veţi primi crucea”. Ce căcat să fac cu crucea, i-ar spune acum Tedy, nu-i bună nici să te masturbezi anal cu ea, nu vezi, e pătrăţoasă.

— Acum veţi asculta un preaminunat cover după o trupă românească celebră! Yo, yo, sunteţi aici cu mineee?! Care eşti cu mine, frateee?

— Yo! strigă taximetristul cu faţa negricioasă. Yo, frate!

— Trăi-v-ar cântaţi cu mine, daaa?! Yo, yo, hei, hei!

Sunt terminată de râs. Nu, nu-s şanse să mă îndrăgostesc de talentatul artist, dar, ce-i drept, mă termină faţa şi umorul lui inconştient. Cât de

lame poate să fie să faci repetiţii şi la introducerea pieselor?

Pocăitul e transportat, e plin de emoţie, îşi şterge fruntea cu o batistă roz, scoasă din buzunar.

— Yo, yo, face şi el, dar timid.

— Aşa, frate! Cântă cu mine, frateee! Yo, yo, ia, acum începe: Nuanţe, culori, privighetori, raţe sălbatice, berze, cocori/Planează pe sol, yo! fac cuiburi, se-ntorc din ţările calde/yo, yo, cântă cu mine frateee/Şi nucul înmugureşte, vorbeşte cuvântul, cântă frate, aşaaa/Îl slăvim pe Dumnezeu, trăi-ţi-ar că le-a făcut cu cuvântul/Râul udă şi grâul/Albina zboară, propolis, ceară din zori până-n seară, yo! /Omul munceşte şi are, munceşte şi are/Nu concepe să ceară, yo, frateee!

Bine că am terminat ţigara, altfel m-aş fi înecat de râs. Pocăitul se apropie de mine:

— Este că-i talentat băiatul? Ce ţi-am spus eu? O minune!

— Minune, repet şi eu, molipsită probabil de la oligofren.

Chiar aşa, ce-o face, săracul, l-o fi recuperat taică-su? Dacă a rămas acolo, singur, o să i se facă foame în curând.

— Ce faci, frateee?! Ai venit la repetiţii, trăi-ţi-ar! zice hip hoperul creştin, sărind cu uşurinţă peste lada goală de bere şi întinzându-i mâna pocăitului.

— Slăvit fie numele Domnului! răspunde

nebunul.

— Slăvit să fie, frate, răspunde şi artistul.

Mă observă şi pe mine alături de pocăit şi-mi întinde mâna:

— Cerebratio, yo.

Străduindu-mă să nu râd, îi răspund:

— Vicky.

— Frumos, frate, comentează el.

Frumos o pulă, îi răspund eu în gând.

— Auzi, frate? Nu mergem şi noi să mâncăm nişte aripioare d-alea de la mec, trăi-ţi-ar că sunt leşinat de foame, îmi ciorăie maţele. Nu pot să cânt cu burta goală, trăi-ţi-ar.

— Mergem, mergem, zice pocăitul, doar că eu azi nu mănânc de dulce…

— Bagă şi tu nişte cartofi, o salată, pula mea, face Cerebratio, uitându-şi pentru moment bunele maniere.

— Vai, se scandalizează scurt pocăitul.

— Astea, frate, emoţiile scenei… Nu ştiu ce am, parcă a dat necuratul, de aseară tot îmi pune careva înjurături pe limbă, e ceva de necrezut, mânca-mi-ai pula… Uite, vezi, iar s-a întâmplat!

— Emoţiile lăzii, spun eu, nevrând, de fapt, să zic asta cu voce tare.

— Ce, păpuşă?!

— Uh… Nimic, de fapt. Voiam să zic că nu cânţi chiar pe o scenă, ci pe o ladă.

— Hahaha, bă, trăi-ţi-ar fata asta e deşteaptă! Emoţiile lăzii, cum ar veni, fiindcă io cânt pe ladă,

hahaha. Ca la emoţiile străzii, te-ai prins? Adică dacă cânţi pe stradă, ai emoţiile străzii, hahaha. Ai putea să scrii versuri, trăi-ţi-ar, îmi spune mie.

— Poate, zic eu.

Dacă stai să te gândeşti, la alea 60 de mii de euro pe care i-a fofilat nebunu'… Aş putea scrie nişte versuri la mişto pe banii ăştia. Mi-aş permite să-l plimb pe Tedy peste tot prin lume pe banii ăştia. Ar fi tare.

— Hai, coaie, mai repede, ce te moşmondeşti atâta, că-mi crapă intestinele de foame, trăiţiar! Ia uite la el, s-a oprit.

Pocăitul, într-adevăr, s-a oprit pe treptele de la Mc şi-şi lustruieşte pantofii cu o batistă.

— Ce faci, coaie? De ce murdăreşti batista aia?

— Ei, acum… Nu se face să intri la restaurant murdar, explică el.

Râd şi mă îndrept spre o masă liberă. Nu mi-e foame, dar e prea tare comedia ca să mă eschivez şi să plec taman acum cu metroul.

— Băga-mi-aş pula, nu ştiu ce am de tot înjur. Mâine mă spovedesc. Nu mai merge, e groasă. M-au corupt ăştia, băieţii, tovarăşii mei din liceu, am aniversat ieri 10 ani. Ăştia m-au corupt de vorbesc aşa, dar-ar dracii în ei, băga-le-aş sârmă-n nas să le bag, să le dau la muie după statuie. Uite, iar am înjurat, băga-mi-aş pula.

— Da, da, şi eu. Şi eu merg tot mâine la spovedanie. Nici mie nu-mi place ce se întâmplă, zice pocăitul.

Mă amuză tare să mă gândesc cum ar reacţiona Tedy dacă l-ar întâlni pe hip hoper.

— Da comandăm şi noi ceva astăzi, frateee? zice artistul.

— Mă duc eu cu domnişoara. Ţie-ţi luăm aripi de pui. Mai vrei şi altceva? întreabă pocăitul.

— Păi ce să fac io, frate, doar cu aripioarele alea prăpădite, frateee, n-auzi că mi-e o foame de lup? Ia măcar şi tu două porţii, să fie. Şi bagă şi nişte cartofi prăjiţi, tot aşa, vreo două porţii, să fie. Şi vezi că cică au băgat ăştia mici d-ai noştri, româneşti, trăi-ţi-ar… Ia şi tu vreo 14 bucăţi. Şi mai ia şi nişte hamburgeri, trei, patru, acolo, cât o fi. P-ăştia ia-i cu cartofi ţărăneşti, frate, nu-i lua cu prăjiţi, că mă doare ficatul de la prăjiţi. Vezi şi sos dacă au, ia cu usturoi, cu maioneză, ceva. Şi ia ş-o salată, acolo, să fie, poate o mănâncă domnişoara. Şi nu te zgârci, frate, ia şi ceva îngheţată, plăcintă, astea… Ia-ţi şi tu, frate, ceva, să nu bag în mine singur. Ai bani, frate? Ţine aicea, face artistul, şi îi întinde 10 lei.

— Lasă că fac eu cinste! se oferă omul.

Râd pe ascuns.

Pocăitul pleacă, cu capul vâjâindu-i probabil de la comanda babană a hip hoperului.

— Miroşi a tutun, spune el, strâmbând din nas. Nu cumva…

— E de la taximetrişti. Au împuţit tot aerul în jurul lor, fumează ca turcii, îl mint eu.

— Mda, aşa-i, am observat şi eu, spune cu

dezgust.

Ajungem în faţă. Cerem. Pocăitul se încurcă. Îl ajut şi eu. Femeia ne pune în faţă trei tăvi pline eu d-ale gurii, multă carne, ceea ce-l face pe pocăit să privească în altă parte.

— Câtă mâncare de dulce, Doamne păzeşte, acum, în post, zice el.

Şi-a luat doar o porţie mică de cartofi prăjiţi şi o apă minerală. Eu mi-am luat o Cola.

Ne întoarcem la masă, nici nu punem bine tăvile pe ea, că artistul se şi înfige în hamburger.

— Eu mă duc până la toaletă şi revin, spune pocăitul.

Merge chiar până în faţa budei, n-o vede, se întoarce.

— Voi aveţi idee unde e toaleta?

— P-aci, frate, pân-ăuntru, spune artistul, cu gura plină de pui cu cartofi prăjiţi.

— Luaţi-o înainte, şi uşa aia pe dreapta, îi explic.

— Care, acolo, lângă casă?

— Da, îi răspund eu.

Pleacă pocăitul, străbate întregul culoar, ajunge în faţa uşii, nu e convins că aia e, dă să intre, se răzgândeşte şi se întoarce.

— Uşa aia de acolo aţi spus?

Mă exasperează, nu mai suport să-i mai explic încă o dată. Merg cu el, îi arăt uşa.

— Aici, îi spun.

Îmi dau seama că am şi eu nevoie la budă. Intru după el. Pe culoarul din care se fac trei uşi, pe una

din ele fiind desenat un B, pocăitul stă iarăşi şi cugetă. Observ, plimbându-mi ochii de jur-împrejur, că mai există o uşă, probabil a femeii de serviciu. O uşă îngustă, cu o cheie în ea. În timp ce pocăitul îşi aranjează o şuviţă în oglinda care se întrevede dinăuntru, întind mâna pe şest şi scot cheia din broască. Mintea mea ţopăie de entuziasm. Mereu face aşa când sunt pe cale să fac o trăsnaie.

— Aici? întreabă pocăitul, într-un final, arătându-mi uşa cu B pe ea.

— Nu! Nu acolo, acolo e la doamne. Aici, îi spun, arătându-i uşiţa îngustă.

— Aoleu, bine că mi-ai zis. Doamne păzeşte, intram la femei, face el.

Deschide şi intră.

Intră şi nu mai apucă să iasă. Bag cheia în broască şi răsucesc. O dată, de două ori. Pe urmă bag cheia în buzunarul fustei. Două chei – suveniruri din excursia asta ciudată. O cheie de la maşina unui om cu ochii scoşi, şi o cheie de la libertatea pocăitului. Pe urmă, calmă, mă duc şi mă piş în buda cu F pe uşă.

În timp ce mă întorc în fast food, aud bătăi slabe în uşa cămăruţei unde l-am închis. Poate o să se bucure, în definitiv. Doar nu e singur acolo, e cu Dumnezeu. Creştinii nu-s niciodată singuri.

L-am încuiat pentru că mi-a pus mâna pe picior, pentru că-i prost sau pentru că a fost amuzant s-o fac? Pula mea, chiar contează? De fapt, l-am

încuiat doar pentru că uşa aia, cu cheie în ea, se întâmplase să fie acolo. Ea mi-a ieşit în cale, eu am întins mâna. E simplu, în final. Nu reuşesc să-mi stăpânesc râsul în timp ce trec pe lângă artist, care înfulecă de zor. Cu o mână înfulecă, cu cealaltă îşi dă palme. Probabil, cât timp am lipsit noi, necuratu' l-a pus iar să înjure, şi acum suportă binemeritata pedeapsă. E o imagine tare haioasă.

— Ciao, mi-a părut bine, îi spun, fără să-i întind mâna şi fără să mă opresc propriu-zis din mers.

— Ciao, păpuşă, gata, pleci?

Ce să mai plec, am plecat deja.

În faţa Mc-ului, îmi aprind o ţigară, crăcănându-mă de râs când văd din nou lada pe care va avea loc concertul. Cine ştie dacă îl va elibera cineva pe pocăit până la ora începerii spectacolului. Într-un fel, aproape că mi-ar părea rău să piardă concertul, la câţi bani a investit în el… E drept, nu erau ai lui, dar totuşi. În plus, or să-i ridice ăştia maşina. Aproape că-mi vine să mă întorc şi să-i redau libertatea, aşa cum îi dai o bomboană din brad unui copil. Dar, la naiba, gata cu gândurile astea. No more mercy for the retarded, cum ar zice Tedy.

Live fast, die young, bad girls de it well… înainte să mă îndrept spre metrou, îmi amintesc că mai am ceva de făcut. Scotocesc prin buzunăraşul rucsacului şi găsesc. Post it-ul cu numărul Vanessei şi cutia de chibrituri cu numărul lui Iepure ajung în marele şi rotundul coş de gunoi

din faţa fast food-ului, printre pungile pătate de grăsime de la hamburgeri şi cartofi prăjiţi, printre linguriţele de plastic de la cafea şi printre mucurile de ţigară.

Mă simt cumva uşurată, de parcă tocmai am închis ochii şi am uitat un vis pe care nu ştiam cum să-l interpretez.

E mai bine aşa.

Oricum, nu există mâine. Nu există viitor.

28.

E aiurea în metrou. E cald şi mă simt ca dracu' cu geaca de motor pe mine, murdară, julită, ruptă de somn, coborâtă parcă din platoul de filmări la un serial cu zombies. Sau parcă aş fi o turistă care a aterizat pentru prima dată în România. N-ar fi prea naşpa. Să vezi pentru prima oară România, fără frustrările pe care ţi le provoacă viaţa de zi cu zi aici, printre căcaţi, ar putea fi chiar amuzant.

Un gagiu cu tricou cu Cradle of Filth îmi zâmbeşte frumos de pe scaunul din faţă.

Îi zâmbesc şi eu.

Mă sună Coco, a ajuns deja la Dev. „Eşti dusă, nu-i nici 12", zic. „Nu contează, a început bairamul, e nebunie, sunt peste 70 de invitaţi, s-au urcat pe terasa blocului. Dev a invitat ceva oameni să-l ajute să ia băutura şi am rămas cu toţii aici. Dacă nu suntem în apartament, să ne cauţi pe bloc", spune ea.

Mai bine aşa, c-a început mai devreme, oricum n-aveam chef să merg pe acasă.

Schimb la Victoriei. Ce stupid nume, Piaţa Victoriei. De parcă ar fi piaţa mea. De parcă acolo ar trebui să vând eu leuştean. Şi apoi, care victorie, la ce victorie s-or fi referit? E o victorie mai importantă ca alta? Dracu' ştie… îmi amintesc de ideea pocăitului, că ar trebui să mă fac ţesătoare, şi mă pufneşte un râs zgomotos, în hohote. Mă ţin cu mâna de scară şi râd. Şi râd. Trec nişte proşti pe lângă mine, se uită ciudat, întrebător. Râd, bre, ce, e interzis? A, dacă râzi aşa, pe stradă, s-ar putea să fii drogată, asta e în mintea lor. Ei bine, uite, sunt drogată, ceva probleme?

Iau al doilea metrou, ajung la Obor. Ies la lumină. Un ţigan încearcă să-mi vândă cu io milioane un pui de ciobănesc. E superb căţelul, dacă aş avea bani la mine, l-aş cumpăra pentru Dev. Sau pentru Tedy. L-aş cumpăra pentru amândoi. Să facă cu schimbul, să stea câinele o săptămână la unu, o săptămână la altul. În faţa magazinului Bucur Obor, îmi cumpăr un covrig, în timp ce o femeie încearcă să mă îmbârlige să iau 20 de oje la un leu bucata. „Îţi fac reducere, fata mea, 15 bucăţi la 20 de lei!", strigă după mine. „Păi de 20 de lei ar trebui să-mi daţi 20 de bucăţi, fără reducere, la un leu bucata", îi explic, în timp ce merg cu spatele. „Aolio, aşa e, fata mea, m-am încurcat. Păi ce faci, nu le iei?", strigă în timp ce

eu mă îndepărtez, apropiindu-mă în acelaşi timp de blocul lui Dev. „Nu le iau, n-am chef acum”, îi răspund, din depărtare. „Păi şi de ce-ai mai zis atunci câte vine, 20?”, zbiară ea la mine, uşor nervoasă. Ridic din umeri. Aşa mai fac eu, zic lucruri fără un scop anume.

Liftul se clatină cu mine, până la 10. Sun la uşă, nimic. Mai sun, tot nimic. De sus, de pe acoperiş, mi se pare că aud vocea lui Tedy. Dar nu-i Tedy, n-are cum… Anyway, mă agăţ de scăriţa şubredă şi scot capul pe terasă.

Coco n-a stat niciodată bine la matematică. Mă rog, de asta şi era mereu corijentă. Pe terasă nu-s 70 de oameni, ci peste 100. Poate or mai fi venit şi între timp. O grămadă de necunoscuţi. Sunt aproape descumpănită, nu ştiu cum o să-l găsesc pe Dev în tot vacarmul ăsta…

— Vicky!!! mă aud strigată de o voce familiară, vocea pe care o auzisem şi dedesubt, o voce pe care aş şti să o recunosc oriunde şi oricând, vocea lui Tedy.

— Vicky!!! răsună apoi din diferite direcţii, de parcă Tedy s-ar fi spart în multe, multe cioburi şi fiecare din ele ar scoate acelaşi sunet.

Jumate din cei prezenţi mă strigă şi aleargă spre mine. Mda, şi acum încep încet-încet să-i recunosc, sunt oameni de la şcoală, uite, sunt şi doi amici de-ai lui Tedy, uite-l pe Tedy în carne şi oase, da, pe unii îi ştiu, doar că nu foarte bine. Habar n-aveam că toţi ăştia îmi cunosc numele.

Apare şi Dev, mă ia în braţe, mă ridică şi mă sărută în aer.

— Ai venit, zice el, şi arată chiar fericit.

— Am venit, îi spun eu, aproape resemnată, dar bucurându-mă că sunt aici, că e şi Tedy aici, că e toată lumea.

Welcome back into the world, îmi spun în gând. Ideea că peste numai câteva ore o să-i povestesc lui Tedy toate peripeţiile mele haioase din excursie mă bine dispune.

— Mi-am făcut griji, îmi spune Tedy, apropiindu-se de mine şi pupându-mă pe frunte. De asta am şi venit, că îmi făceam griji pentru tine.

— Thanks. Da cu ce ai venit?

— Cu stopul. Când o să-ţi povestesc ce am păţit… O să dureze ceva. Ne trebuie multe beri.

— Tu ca tu, dar să vezi ce am păţit eu…

Pe marginea blocului, de unde se vede toată Calea Moşilor, încep să-i povestesc lui Tedy tot ce s-a întâmplat de când ne-am despărţit, în Braşov. Când ajung la partea cu Gigel, Tedy râde cu poftă.

— Deci ţi-a prins bine. Briceguţul, zic.

— Da, normal.

Îmi vine brusc o idee.

— Tedy?

— Da, zi. Dacă am, îţi dau. Dacă pot, vin.

— De unde ştii că aveam să-ţi cer ceva?

— E, rahat. Aşa te mâţâi tu: Teeedy, Teeedy, când vrei bani sau vrei să vin cu tine într-un loc naşpa. Care din ele e de data asta?

— Bani, îi spun, uşor ruşinată.

— Cât?

— Păi… 10 milioane.

Tedy fluieră admirativ.

— Vie, n-am eu, dar fac rost. Vino-ncoa’. O vezi pe pizda aia?

Pizda aia e o roşcată înaltă, cu ţâţe mari, rotunde, într-o rochie albă, cu multe pliuri.

— E femeia unui bun amic de-al meu, Mişu, ăla de colo. Am poştit-o azi-noapte. Aia e un sac de bani, crede-mă. Deci io milioane o să fie floare la ureche. Aştepţi zece minute sau îţi trebuie acu'-acu'?

— Aştept, mă, ce dracu’, îi răspund lui frati-miu, care se apropie de paraşută, să facă o chetă.

În timp ce aştept să vină Tedy înapoi, pe la mine trec să mă salute Andreea a lui Dev, Dev însuşi, care îmi aduce o doză rece de bere (cât de bună poate fi…), pe urmă Coco, care mă strânge în braţe mai-mai să mă lase fără aer.

— O să avem câine, nebuno! îi spun, în culmea fericirii.

— Ce, mă? Noi două?

— Da, crizato. Vino să ţi-l arăt!

O duc pe Coco la marginea terasei şi-i arăt ţiganul cu puiul de ciobănesc în braţe. Mi se strânge inima de durere când văd o pizdă apropiindu-se de el şi luând în braţe câinele, nu, nu se poate, nuuu… şi e NU, într-adevăr, pizda returnează căţelul, n-are io milioane, probabil.

Răsuflu uşurată.

— Ăla!

— Fată, e frumos… E mic… Nu-l văd eu bine de aici, dar sigur e frumos, dacă-ţi place ţie! Şi când, cum?

Îi explic pe scurt. Tedy jupoaie o proastă de 10 milioane, în câteva minute dau o fugă până jos şi iau câinele. E cadou pentru Dev, dar numai în principiu, în realitate o să fie al nostru, al tuturor.

— Fată, ce bucuroasă sunt! O să avem câine! Sunt bucuroasă de multe lucruri, mai ales că te văd, că eşti întreagă. Mi-a fost atât de dor… Mi-a fost dor ca în vara aia când ai plecat cu mă-ta trei săptămâni la Mamaia sau în pula mea, în Costineşti… Ce dor mi-a fost şi atunci…

— Nu mai fac, promit, îi spun lui Coco.

— Să nu mai faci, că fără tine parcă umblu în somn, ca drogată. N-am pe cine să întreb nimic, simt că mor, că nu pot să fac nimic ca lumea. Fată, auzi? Da'… dacă te desparţi de Dev?

— Păi de ce să mă despart de Dev?

— Nu ştiu, fată, de ce, de ne-ce, eu doar pun răul înainte. Dacă te desparţi de el, rămânem fără câine!

— Las că văd eu cum facem. Semnăm un contract din ăla… Dacă pleacă, să nu ia câinele. N-are voie să ne lase fără câine.

— Aşa da, zice Coco satisfăcută. Ce deşteaptă eşti, fată, să mor eu… Faaată! Hai să ne mai uităm, în pula mea, să nu ia altcineva câinele!

Câinele e la locul lui, tot în braţele ţiganului. Nici nu-i prea ieftin, dacă stai să te gândeşti. Foarte bine. Dacă era ieftin, se lua numaidecât. Rămâneam fără el.

— Auzi? Am şi eu 50 de lei. Pune-i şi pe ăştia la câine! zice Coco, hotărâtă.

— Bine, zic.

Suntem la numai un minut de a deveni proprietare de ciobănesc când Tedy se apropie de noi, fluturând în aer bancnotele. Lângă el e un tip simpatic, pe care sunt sigură că l-am mai văzut. E mai mic ca Tedy, mai mic şi decât mine, nu cred să aibă mai mult de 12 ani. L-am mai văzut undeva, ba poate chiar în mai multe ocazii.

— Johnny, ea e sor-mea, Vicky. Johnny, Vicky, Johnny, Coco, Coco, Vicky.

— Ne ştim, nebunule, zice Coco, râzând. Pe Vicky o ştiu, ce ai?

— Ştiu c-o ştii. Era o glumiţă, îi explică Tedy, cu răbdare.

E ceva tâmpit în aer, poate începutul ăsta de petrecere, poate baloanele, poate rochiile mişto ale pizdelor… nu ştiu exact ce, dar toţi părem fericiţi. Chiar şi aşa, fără viitor. Copiii uitaţi de pe bloc, copiii care vor fenta timpul la nesfârşit. Îi vor da la muie după statuie, cum zicea artistul de hip hop creştin. Îl pup pe Tedy.

Ceva totuşi mă nelinişteşte, dar numai puţin, uşor, aşa cum simţi o adiere de furtună în aer când stai la plajă şi când ai mai vrea soare. E ceva,

nu ştiu… Apoi văd faţa tipului ăsta, Johnny, foarte aproape de a mea. Seamănă cu cineva, sau poate l-am cunoscut chiar pe el, însă nu-mi aduc aminte.

— Vie, dar ce vrei să faci cu banii? mă readuce Tedy la realitate.

Îmi amintesc şi eu dintr-odată ce vreau să fac cu banii, şi sunt din nou fericită, norii franjuraţi au trecut, e iar cald şi soare şi mişto.

— O să vezi! îi spun şi fug spre scara care intră în bloc.

Acolo e chiar Dev, care o ţine de mână pe Andreea, dar chestia asta azi nu mă deranjează deloc. Andreea merită şi ea o fărâmiţă de Dev.

— Unde te duci, Vicky? mă întreabă iubitul meu.

— Să-ţi iau cadouuul, îi răspund de pe scară.

29.

— 12 milioane, păpuşă!!! strigă ţiganul, încă de când mă vede aşteptând la stop, ca să traversez spre el.

— Numai 12 milioane, frumusăţea asta de căţel, pomană, nu altceva, zice el, încurajat, când mă apropii.

Ştiu că bietul ţigan n-are nicio vină, dar mi s-au strâns în cap toate rahaturile de pe drum, orele nedormite, şi toţi acei proşti şi ciudaţi întâlniţi până am ajuns aici, din nou acasă. Teoretic, ştiu că ţiganul n-are nicio vină, dar asta nu-l ajută prea mult când îi spun:

— Ştii ceva, cioară? Te ia mama dracu’ pe tine şi pe toată familia ta, da? Vezi să nu aflu dracului unde stai… Pun băieţii pe tine, te facem franjuri, boule!

— Aoleu, să trăiţi, da nu ştiam că sunteţi fiica lui Gelu! Nu mai fac, mă jur, să moară familia mea şi copiii mei şi tot ce am mai sfânt…

Nu sunt fiica nimănui, vită, doar că prima dată ai zis că face 10 milioane căţelul, acum ai sărit preţul, vreau să-i zic, dar pe urmă îmi dau seama că e mai profitabil să tac.

— Ziceţi-i vă rog la nea Gelu să nu mă dea în gât, vă rog io frumos… Iar fac puşcărie, vai de zilele mele şi de păcatele mele…

Ţiganul e pe punctul de-a izbucni în plâns. Mi se face milă.

— Uite, nu-i zic nimic lu’ tata, promit. Nu ciripesc că te-am văzut. Asta e, vezi-ţi de treabă. Cu cât ziceai că dai câinele?

— Aoleu, şefa… pentru dumneavoastră nu e pe bani, luaţi câinele, să vă trăiască! Să vă bucuraţi de el, cu toată familia dumneavoastră, sărumâinile, şi salutări la nea Gelu…

Iau câinele. E superdulce, mă linge pe un deget. E pufos şi pare curat. Sunt fericită, aşa cum n-am mai fost de prin clasele primare, când era 15 iunie şi stăteam în curtea şcolii şi ştiam că a venit vacanţa.

Plec cu câinele, fac câţiva paşi, după care mă întorc.

— Bre? Vino, bre, înapoi.

Ţiganul vine cu coada între picioare.

— Vă rog io frumos, nu mă daţi în gât la…

— Nu te dau, domnule, nicăieri.

Caut prin buzunare, găsesc o monedă de 50 de bani şi alta de 10.

— Ţine măruntul ăsta. Pentru câine. Am auzit că nu-i bine să-l iei gratis.

— Mulţumesc, să vă trăiască familia, şi căţeluşul şi…

Nu-l mai aud, deja am traversat. Sunt fericită, sunt foarte fericită. Pup câinele, câinele iar mă linge. Presimt că pe mine o să mă iubească cel mai mult dintre noi toţi… Bestial, şi am rămas cu io milioane jumate. Azi sigur s-a căcat vreo cioară pe mine. O cioară adevărată, vreau să zic, nu…

În timp ce se apropie liftul, mi se taie picioarele. Nu, nu e ca în filmele de căcat cu care sunt unii obişnuiţi. Genul ăsta de revelaţie-amintire nu vine aşa, ca o lopată care te loveşte în cap. Nu ţi se deschid ochii de parcă ai fi la psihanalist şi te-ar trezi din hipnoză. Nu, nici pe departe.

Întâi şi-întâi, realizezi că ţi se întâmplă ceva rău. Corpul tău o ia razna. Inima îţi bate puternic, privirea ţi se înceţoşează. Te cuprinde furia, şi în acelaşi timp disperarea că nu mai poţi schimba nimic. Că totul s-a petrecut deja. Înţelegi o parte, apoi de partea asta se leagă o alta… şi, încet, în jumătate de minut, se completează tot tabloul. Vine liftul, dar nu pot urca. La dracu’, şi nici

măcar… nici măcar nu pot fi sigură. Trebuie să fiu acolo, sus, să-l privesc în ochi pe Johnny ca să ştiu.

Îmi fac curaj, intru în cabină, care se hurducăie din nou până la etajul io. Gălăgia e din ce în ce mai mare, încerc să urc scara care duce în terasă, aşa cum am urcat-o prima dată, dar nu pot, îmi tremură picioarele şi-mi sunt moi ca o cârpă.

Abia scot capul pe terasă, cu câinele în braţe, dând din coadă şi scâncind încet, poate speriat de gălăgie, când Johnny – căcat, da, Johnny, nu altcineva, chiar Johnny, paştele mă-sii – îmi întinde o mână (da, până şi pe asta o recunosc, s-a schimbat, a mai crescut, şi totuşi, mâna asta care mi-a bântuit acum doi ani toate coşmarurile) şi mă întreabă cu vocea aia de acum doi şi două luni, din noaptea întâmplării, cu care îmi cerşise bani:

— Pot să te ajut?

Şi a fost ca şi cum cineva m-ar fi smuls dintr-una din cele mai fericite zile ale vieţii mele şi m-ar fi dus în cea mai nasoală şi mai tristă dintre ele. Fără un motiv real. Doar aşa, de fun. Cam în genul în care Tedy făcea toate lucrurile.

— Pot să te ajut? repetă întrebarea maimuţoiul ăsta care stă acum calm în faţa mea, poate refuzând să-şi amintească, poate fiind chiar atât de imbecil încât a uitat.

Dacă îi dai părul la o parte de pe frunte, îl îmbraci cu haine negre, îi pui o pereche de bocanci scâlciaţi e chiar el, puştiul din noaptea întâmplării, puştiul pe care îl pocnisem cu

picioarele în cap înainte ca taică-su sau ce morţii mă-sii o fi fost să mă lege de camion. Pot simţi din nou lanţul gros şi rece pe glezna mea, şi gâfâielile camionagiului deasupra mea. Şi nu, nu mai sunt fericită. Tot ce simţisem cu numai câteva minute înainte, când zburasem în jos pe scările terasei, s-a dus ca şi cum ar fi fost un moment ciudat dintr-un vis. Nu sunt fericită, şi iar nu mai există viitor.

N-a existat probabil niciodată.

Şi nu asta e partea cea mai rea, îmi spun, în timp ce dau drumul câinelui din braţe, sau mai degrabă îl las să scape, partea cea mai nasoală nu este că l-am întâlnit pe puştiul care a luat parte la violul meu, la întâmplarea pe care mi-am chinuit şi scurtcircuitat nervii şi neuronii ca s-o uit. Nu, nu asta. Ci gândul că Tedy îl cunoaşte. Nu poate să fie o coincidenţă.

— Ce e ăsta?! Un câine!!! Vicky a luat un câine!!!

— Un căţeluş, cât de scumpei esteee!!!

— Ia mâna de pe el, îl murdăreşti, e cadoul pentru Dev, aud, ca printr-o pungă legată în jurul capului, vocea lui Coco, apoi toate vocile dispar, şi simt că am să leşin, că pic, că adorm, şi e bine…

E bine, într-un fel.

30.

Cafeaua de la Mc e fierbinte şi bunicică. Îmi torn în ea laptele pe care mi l-a adus Tedy.

Fiindcă mereu în momentele tragice ale vieţii trebuie să se întâmple şi ceva comic, în timp ce leşinam pe terasa blocului am descoperit şi misterul pachetului întreg de ţigări care îmi rămăsese de la Iepure. În timp ce cădeam, s-a rostogolit şi el din geaca de motor, unde îl băgasem într-un buzunar, pe dinăuntru. Cel puţin, acum am ţigări.

Încerc să nu mă uit la faţa lui Tedy. Nu l-am mai văzut plângând de când aveam doar doi ani, iar el cinci, şi căzuse din nuc. N-am aflat niciodată ce naiba căutase în nuc. Aşa a fost mereu. A făcut lucruri pe care oamenii normali nu le fac, şi le-a făcut fără să aibă, măcar el, o explicaţie pentru ele. O explicaţie cât de tâmpită, cât de aiurea, dar totuşi o explicaţie.

Acum, însă, după ce mi-a mărturisit, într-un fel mi-e mai bine. Mi-a trecut tremuratul. Cred că după ce am să beau cafeaua asta şi vreo şase beri o să fiu aproape normală. Everyday Vicky.

Evident, asta nu înseamnă că o să-l pot privi pe rahatul ăla în faţă, pe Johnny, nici azi, nici în altă zi. Dar vreau să-mi ridic ochii şi să-l pot privi pe fratele meu. Asta e tot ce contează. Am nevoie să ştiu că-l mai pot privi în ochi pe Tedy, la fel ca înainte.

— Trebuie să mă crezi, Vie! Trebuie. A fost o glumă, trebuia să fie o glumă, n-am crezut niciodată că o să se întâmple ce s-a întâmplat…

Lângă noi, o familie de oameni săraci îşi îndoapă

copiii cu cartofi prăjiţi şi îngheţată. Arată cu toţii horror. Ca nişte păsări îngrăşate artificial, care nu pot vedea decât mâncare în jur, ca şi cum creierul lor nu ar avea altă setare. Asta, ăsta e viitorul pe care eu nu-l voi avea niciodată. Pe care nu mi-l voi imagina niciodată.

Realizez că sunt pentru a doua oară în dimineaţa asta într-un Mc şi zâmbesc.

— Trebuie să mă crezi. Spune dracului ceva! Vie… Trebuie să mă ierţi… A fost o joacă, lui îi plăcea de tine, se ţinea mereu după noi. Tu nu-l remarcai niciodată. Nu te interesau băieţii de vârsta lui, mereu te-ai uitat după ăia mai mari, iar el suferea. Aşa că am zis că va fi o joacă. Nu m-am gândit că e şi ta-su în ecuaţie. Nici prin cap nu mi-a trecut că s-ar putea întâmpla, în morţii mă-sii, ce s-a întâmplat. N-aveam de unde să ştiu, înţelegi? Am vrut să fie doar o joacă, ceva distractiv, de care să râdem chiar în noaptea aia, după ce ajungeam acasă. Mă crezi?

S-a mai răcit cafeaua. Femeia-balenă îi dă una peste mână copilului cel mic, fiindcă a dat un cartof prăjit pe jos. „Nu risipi mâncarea, Arar pielea a dracu’ pe tine, îţi baţi joc de mâncare?!”, urlă ea, iar popândăul timid, pula ei, pare să o aprobe. Se uită cu ură la copil. Copilul e mic, are vreo 3 ani. E singurul din familia lor ai cărui neuroni nu s-au setat încă exclusiv pe mâncare.

Mai beau din cafea.

Femeia de serviciu vine să dea cu mopul sub

masa noastră, bombănind ceva. Îmi ridic picioarele pe scândurica de sub scaun.

— Da, te cred.

Şi acum îndrăznesc să-l privesc în ochi. Şi mă dor lacrimile alea mai mult decât tot ce a ţinut vreodată de întâmplare. Mă doare mai mult ideea că Tedy a trăit anii ăştia ştiind că a fost vinovat, decât întâmplarea în sine. Da, întâmplarea. De acum, va fi doar o întâmplare cu literă mică. Un fapt banal. Tedy ştiuse tot timpul că avea o parte din vină, şi e ca şi cum, ştiind Tedy, trăind cu apăsarea asta, era într-un fel ca şi cum ar fi fost vina mea. Ca şi cum eu o provocasem, fiindcă o provocase Tedy.

— Dar de ce mama dracu' nu mi-ai spus? Atâta timp, de ce? Tu îmi spui tot… De ce nu mi-ai spus chiar în noaptea aia? S-ar fi terminat totul atât de uşor, ar fi fost bine, noi am fi fost bine…

„Ia uite ce face ăsta, mănâncă paiul", urlă femeia-balenă către bărbatul-popândău. „Pă ce faci, te uiţi ca handicapam? Ia-i paiu! Nu vezi că l-a băgat în gură pă tot?!", urlă ea, iar bărbatul-popândău se supune. Incredibil cum îşi pierd unii demnitatea pentru o bucăţică de pizdă. Inimaginabil şi scârbos cum oamenii se mint că luptă pentru libertate, ucid în numele libertăţii, fac revoluţii şi, într-un final, renunţă de bunăvoie la libertate pentru o gaură împuţită înconjurată de floci.

— N-am putut, spune Tedy, simplu.

Apoi mă sperii din nou. În clipa asta vreau să mă ridic şi să-l iau în braţe pe Tedy, dar nu pot, ca şi cum aş trăda ceva dacă aş face asta. Ca şi cum aş avea de ales între Tedy şi Vicky, iar alegerea asta e tot ce poate fi mai înfricoşător pe lume. Ideea că nu-l pot lua în braţe mă îngrozeşte mai mult decât orice în momentul ăsta.

De n-am deveni normali… Orice, numai să nu devenim scârboşi şi normali.

Vreau să-l iau în braţe pe Tedy, dar picioarele parcă mi s-au sudat de stinghia de sub scaun. Nu pot să-mi mişc corpul, şi am nevoie să mă ţină în braţe, dar nu pot…

Îi ating însă mâna. Tedy mă priveşte aşa cum îl privisem eu, când am urcat pentru prima dată pe terasă, în dimineaţa asta. Cu bucuria că sunt din nou aici, că m-am întors, că sunt aceeaşi Vicky.

N-o să mai plec niciodată, Tedy, de acum poţi să-mi spui orice. Orice ai să faci. Când toţi te vor dezaproba, eu voi fi aici să te iubesc la fel de mult ca întotdeauna.

Dar cuvintele astea nu ies. Mă rog, ies, dar un pic distorsionate:

— Auzi? Am luat câinele ăla gratis, până la urmă. Am dat doar 60 de bani pe el. Avem io milioane jumate, de fapt îi că am mai cules ceva şi pe drum, venind încoace. Hai în Vamă.

Tedy mă priveşte de parcă nu i-ar veni să creadă.

— Hai, zice el, într-un târziu.

— Tedy?

— Da, zice, şi ochii nu-i mai sunt la fel de roşii ca acum un sfert de oră, când venise cu cafeaua.

— Mai e şi altceva? Ceva ce crezi că ar trebui să ştiu, şi totuşi nu mi-ai spus?!

— Mnu… Adică ar mai fi. Dar nu pot să-ţi spun.

— Zi, mă. Deci zi. Altfel nu te iert şi terminăm tot.

— Bine, dacă mă strângi cu uşa aşa. Azi-dimineaţă am omorât-o pe mama.

Trec cam 20 de secunde în care creierul meu încearcă să proceseze informaţia, până să se prindă că Tedy face mişto. Mă rog, 20 de secunde nu e chiar mult, unui om prost i-ar lua şi o zi întreagă, dar, când ai lipită totuşi eticheta de copil genial pe frunte, e quite embarrassing şi aşa.

— Vai… Dacă ai vedea ce faţă ai făcut! zice Tedy şi pufneşte în râs, contaminându-mă şi pe mine.

— Chiar aşa, ce face capra? Tu ai trecut pe acasă?

— Dă-o-n morţii mă-sii de panaramă, zice Tedy şi scuipă.

Probabil din greşeală, flegma lui Tedy ajunge pe pantoful-balerin al femeii-balenă.

— Ce faci, măgarule?!!! Idiotule, golanule?! Mă scuipi, mă? Cine te crezi tu, mă, te tragi de şireturi cu mine?! sare ea, şi se ridică de la masă. Ia, uite, bărbate, ce-şi permite golanul ăsta cu mine, şi tu stai şi te uiţi?!

S-a aşezat cu mâinile în şolduri în faţa măsuţei

noastre.

Mc-ul se întunecă dintr-odată.

— Eclipsă de soare, fugi! ţipă Tedy, râzând în hohote.

Fugim amândoi pe uşă, dărâmând o fată care aduce tava goală de la terasă.

În faţa Mc-ului, lângă ţigăncile care ghicesc în palmă, ne oprim să râdem în voie. Îl iau în braţe pe Tedy.

Stăm aşa o vreme. Deşi ar trebui să mă gândesc la alte lucruri, poate chiar acum ar fi momentul să-mi fac closure-ul cu întâmplarea, îmi vin în minte doar figurile nopţii trecute: Gicu, Iepure, Doru, Vanessa, Praştie, Nelu, Jenică, pocăitul, artistul… Poate am uitat pe cineva. Râd, şi poate că n-am să mă opresc niciodată din râs, mai ales că Tedy râde şi el cu mine. Poate că tot viitorul va fi un râs şi nimic altceva.

Ne întrerupe Dev, care a coborât cu Coco de pe bloc. Şi cu câinele.

— Cuţu… Uitasem de el… îţi place? îl întreb.

— E cel mai mişto cadou pe care l-am primit vreodată.

— Ce tare, 's happy. Mă, da’ e fată sau băiat?

— Cum, nu ştii? face Coco.

— Nu, n-am mai apucat să întreb.

Râdem toţi şi ridicăm animalul în aer, să ne edificăm.

— Fată! decretează Dev.

— Băiat! zice Coco, hotărâtă, în acelaşi timp.

— E fată, bre, votează şi Tedy. Aia nu-i puţă, e smoc de blană.

— Dacă e fată, vreau să-i zicem Victoria, zice Dev, şi am senzaţia că n-am auzit bine.

Dar chiar a zis asta.

— NU! Orice nume, dar nu Victoria! Te rog, nu Victoria… Vrei să ajung să-ţi urăsc animalul?

— Tu n-ai niciun cuvânt de spus, zice Dev, în timp ce mă sărută. E câinele meu, în pula mea. Bă, era să uit – na, asta e ceva ce ţi-a luat frati-tu şi uitase sus.

Iau sacoşa, uimită, din mâna lui Dev. WTF, Tedy îmi face cadouri din astea? De când? Dau capul curios al lui Coco la o parte, şi mă prind că e un obiect de îmbrăcăminte încă înainte să scot cutia din pungă.

— Sandale, fată!!! Sandale transparente, din alea de voiam noi, eşti bolândă?! urlă Coco, făcând ţigăncile să abandoneze ghicitul şi să întoarcă capetele cu baticuri verzi şi roz spre noi. Ţi-a luat Tedy sandale, să mori tu, să mi le dai şi mie!!!

Mi-a luat Tedy sandale, îmi spun, dar nu pot să mă uit nici la sandale, nici la Tedy, fiindcă simt că o să plâng. Da, mi se întâmplă rar, dar se întâmplă totuşi.

— Eşti ok? mă întreabă Dev, luându-mă de mână.

Ştiu că nimeni n-ar înţelege ce s-a petrecut între noi azi. Nu voi spune niciodată, nimănui, despre Tedy. Secretele lui sunt pentru totdeauna şi ale

mele.

— Normal că sunt, îi răspund lui Dev. Hai să n-o mai ardem retard pe aici, cu ţiganii. Ţi-a zis Tedy că mergem toţi patru la mare, chiar acum?

— Pe bune? Marfă. Ia-auzi, Victoria, mergi şi tu prima dată la mare, fă, a dat norocul peste tine, îi spune Dev câinelui nostru.

Mâine o să fie vreme mişto şi o să port ochelari de soare. Am nevoie să-mi iau o rochie de acasă, dar mai bine împrumut de la Coco. Sau îmi cumpăr, că bani am destui. Şi ciorapii, să las undeva ciorapii ăştia, s-au sfâşiat în pula mea de tot. Fără să mai stau pe gânduri, trag de ciorapi, îi sfâşii de tot şi, în timp ce alergăm, în urma mea rămân fâşii de plasă elastică neagră.

Mâine o să fie nisip ud, o să fie frig ca dracu' şi o să bem bere zgribuliţi. Mâine o să fim împreună. O să fie cea mai tare zi din viaţa noastră. O să fie. Mâine. Vai, cum poate să sune.

Mâine.

www.hergbenet.ro

Cărţile Arven
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: februarie 2015. Apărut: 2015.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, Bucureşti, România.
Comenzi: vânzări@hergbenet.ro

«Am 13 ani și 4 luni. În ghiozdanul meu nu găsești bomboane pe băț, nu îmi prind părul cu bentiță, nu port pantofi cu baretă și nici rochițe albe. Fac sex pentru că e fun. Îmi testez limitele și nimic din ceea ce ai putea bănui despre mine nu este adevărat. Mă cheamă Vicky. Ai grijă să nu îmi spui Victoria, port un cutter cu mine tot timpul.»

***

Rămasă singură în mijlocul Brașovului, fără bani și fără baterie la mobil, Vicky, o adolescentă de 13 ani, are o noapte la dispoziție pentru a ajunge în București, unde a doua zi este petrecerea de majorat a iubitului ei, Dev, petrecere pe care în niciun caz nu vrea să o rateze. Un TIR oprește, iar bărbatul pare fascinat de nurii tinerei Lolite, propunându-i o partidă de sex în pădurea de la marginea drumului. Ea acceptă imediat, însă șoferul nu știe că a făcut o greșeală care îl va costa poate chiar viața.

Situațiile neprevăzute și personajele întâlnite pe parcursul a doar câteva ore gravitează în jurul atracției sexuale și al aventurilor extreme, al rememorării unor evenimente decisive din trecut și reflecții despre persoanele importante care au marcat-o. Fata ascunde totuși un secret – Întâmplarea.

Live fast, die young, bad girls do it well.

CARTEA • ARVEN

9 786068 530857